www.virtual-project.eu

JEFF LINDSAY

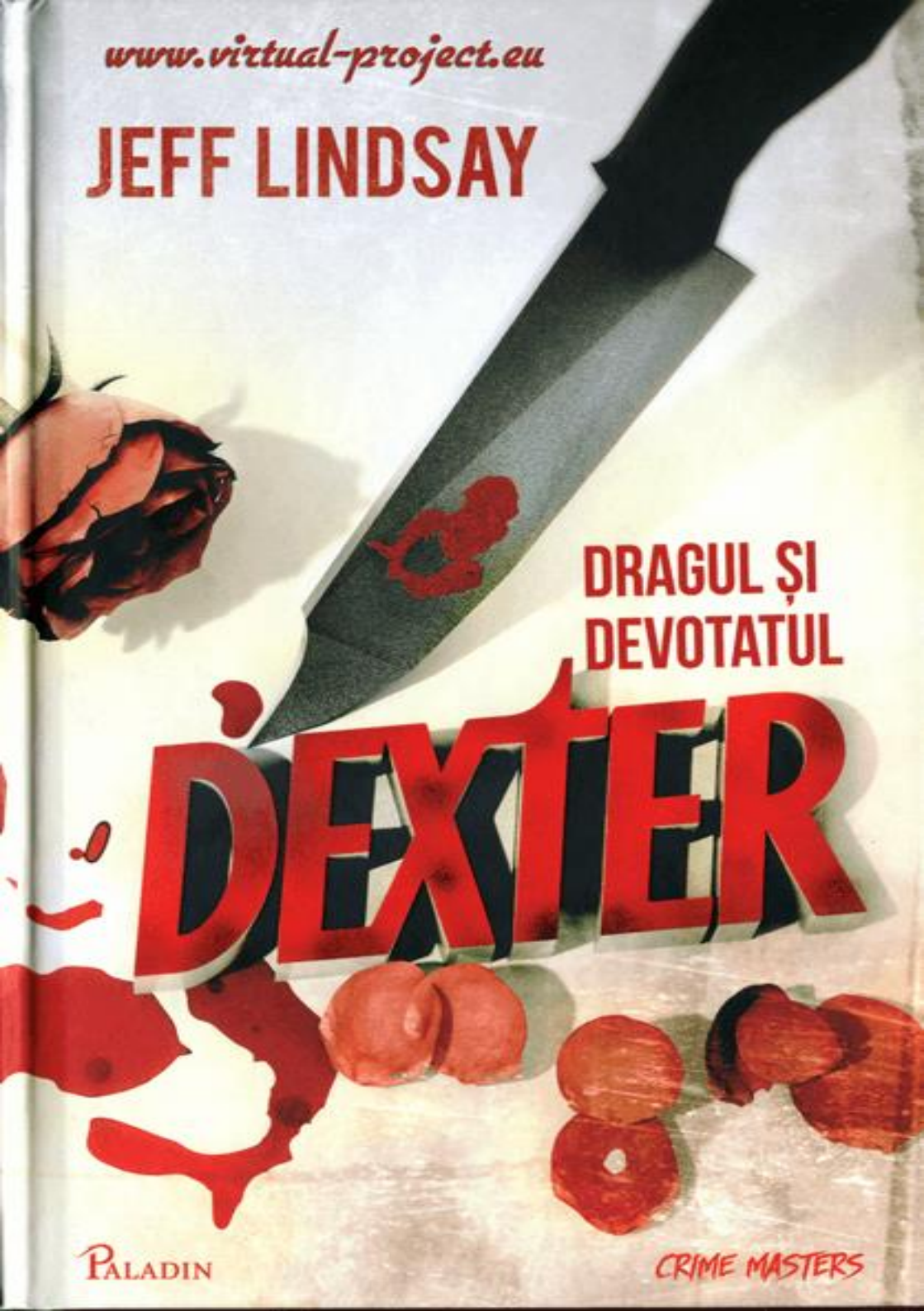

DRAGUL ȘI DEVOTATUL DEXTER

PALADIN

CRIME MASTERS

JEFF LINDSAY

Seria Dexter #2

DRAGUL ŞI DEVOTATUL DEXTER

Original: *Dearly Devoted Dexter* (2004)

Traducerea:
RĂZVAN NĂSTASE

virtual-project.eu

Editura: PALADIN
2016

Pentru Tommie şi Gus,
care cu siguranţă au aşteptat îndeajuns de mult.

Capitolul 1

Din nou aceeaşi lună grăsană, care atârnă atât de greu în noaptea tropicală, strigând de pe cerul roşiatic în urechile tremurânde ale acelei voci bine cunoscute şi îndrăgite din umbră, Călătorul Întunecat, cuibărit pe bancheta din spate a unui Dodge K, maşina sufletului ipotetic al lui Dexter.

O lună nemernică, un Lucifer gură-bogată, cu o căutătură piezişă, strigând de-a curmezişul unui cer golit de stele către monştrii nocturni de dedesubt, chemându-i să iasă în locurile lor de joacă încântătoare. Chemându-l, de fapt, pe monstrul care pândea chiar acolo, îndărătul unui leandru, cu pielea dungată de la umbrele pe care lumina lunii le prefigurează printre frunze, cu toate simţurile ascuţite, de parcă ar aştepta momentul potrivit pentru a sări din beznă. E Dexter, în întuneric, ascultând groaznicele sugestii şoptite, care se revarsă neîntrerupte spre ascunzătoarea mea.

Dragul meu suflet întunecat mă sileşte să-mi înfig ghearele acum luminate de lună în carnea atât de vulnerabilă aflată de partea cealaltă a gardului viu. Dar momentul nu-i tocmai potrivit, aşa că aştept, privind cu luare-aminte cum trece pe lângă mine victima care nu bănuieşte nimic, cu ochii larg deschişi, ştiind că e cineva la pândă, dar fără să aibă habar că eu sunt *aici,* la doar trei paşi, în tufiş. Aş putea foarte bine să mă strecor afară ca un tăiş, aşa cum sunt de fapt, şi să-mi fac treaba minunată, dar în schimb mă mulţumesc să aştept, presimţit şi totuşi nevăzut.

O clipă îndelungată şi tainică se strecoară tiptil în cea care urmează, şi totuşi nu găsesc prilejul cel mai potrivit; saltul, braţul întins, încântarea rece care mă cuprinde în timp ce văd cum groaza se-aşterne pe chipul victimei mele…

Dar nu. Ceva nu merge.

Iar acum e rândul lui Dexter să resimtă furnicături discrete în spate, bătaia de aripi a fricii în vreme ce mi-e tot mai limpede că

cineva mă vânează *pe mine.* Cine ştie ce altă făptură a nopţii simte chiar acum aceeaşi stare interioară absurdă în vreme ce *mă* priveşte de undeva din apropiere – iar gândul ăsta nu-mi place câtuşi de puţin.

Şi precum pocnetul scurt al unui tunet, o mână zglobie se iţeşte de nicăieri şi se abate asupra *mea* cât ai clipi, şi nu mai apuc decât să trag cu coada ochiului la dinţii scânteietori ai unui băiat de nouă ani din vecini.

— Te-am prins! Ptiu, unu, doi, trei, Dexter!

Şi, cu viteza sălbatică a ăstora mici, toţi ceilalţi ies la iveală, chicotesc ca apucaţii şi ţipă la mine, în vreme ce eu rămân stingher şi umilit în tufiş. S-a sfârşit. Cody, băiatul de şase ani, se holbează la mine dezamăgit, de parcă Zeul Nopţii Dexter şi-a lăsat de izbelişte Marele Preot. Astor, sora lui de nouă ani, se alătură larmei copiilor înainte să se împrăştie iar în întuneric, spre noi şi încâlcite ascunzători, lăsându-mă atât de singur şi ruşinat.

Dexter iar a fost luat pe nepregătite. Şi acum Dexter trebuie să se *pună.* Din nou.

Te-ai putea întreba cum e cu putinţă una ca asta? Cum se poate reduce la atâta lucru vânătoarea de noapte a lui Dexter? Până acum, a existat întotdeauna un prădător temut şi ţicnit aşteptând atenţia unui Dexter temut şi ţicnit – şi iată-mă, pândind o conservă goală de ravioli, marca Chef Boyardee, care n-a greşit cu nimic altceva decât că sosul din ea n-avea pic de gust. Iată-mă, irosind timp preţios pentru a pierde un joc pe care nu l-am mai încercat de când aveam zece ani. Mai rău, eu trebuie *să mă pun.*

— Unu. Doi. Trei! strig eu, acelaşi jucător cinstit şi onest dintotdeauna.

Cum se poate una ca asta? Cum e posibil ca Diavolul Dexter să simtă apăsarea acelei luni şi să nu-şi facă veacul printre măruntaiele cuiva, luând viaţa cuiva care trebuie neapărat să se supună judecăţii lui aspre? Cum e cu putinţă ca într-o noapte ca asta Răzbunătorul Rece să nu se învoiască să dea o tură alături de Călătorul Întunecat?

— Patru. Cinci. Şase.

Harry, înţeleptul meu tată adoptiv, m-a învăţat echilibrul cumpătat între Nevoie şi Cuţit. A luat un puşti în care se întrevedea dorinţa imposibil de oprit de a ucide – nicio schimbare aici – şi l-a preschimbat într-un bărbat în toată firea care omora doar criminali; Dexter, copoiul care nu-i de rasă pură, cel care se ascunde în spatele unui chip aparent uman şi care-i dibuieşte pe criminalii-n serie cu adevărat răi, care ucid fără stil şi discernământ. Aş fi ajuns şi eu unul dintre ei dacă nu ar fi existat Planul lui Harry. „Sunt mulţi oameni pe lumea asta care-şi merită soarta, Dexter", aşa mi-a spus minunatul meu tată adoptiv poliţist.

— Şapte. Opt. Nouă.

M-a învăţat cum să-i dibuiesc pe aceşti tovarăşi de joacă, apoi cum să mă asigur că merită o atenţie din partea mea şi a Călătorului meu Întunecat. Şi, în plus, m-a învăţat cum să scap basma curată, genul de treabă pe care ţi-o poate arăta numai un poliţist. M-a ajutat să-mi construiesc o existenţă plauzibilă şi-o ascunzătoare firească, şi m-a tot bătut la cap cum că trebuie să-mi găsesc locul undeva şi să mă arăt cât se poate de normal în orice privinţă.

Am învăţat, de asemenea, cum să mă-mbrac la patru ace, să zâmbesc, să mă spăl pe dinţi. Am devenit un om fals ideal, în stare să rostească toate acele lucruri stupide şi fără rost pe care şi le spun oamenii unii altora cât e ziulica de lungă. Nimeni nu bănuia ce se ascundea în spatele zâmbetului meu prefăcut. Nimeni în afara surorii mele vitrege, Deborah, desigur, dar până şi ea începea să-mi accepte adevărata fire. La urma urmei, aş fi putut să fiu mult mai rău. Aş fi putut deveni un monstru vicios şi nesătul, care omora întruna, lăsând în urma lui munţi de carne stricată. În schimb, iată-mă, de partea adevărului, justiţiei şi a stilului de viaţă american. În continuare un monstru, desigur, dar m-am curăţat binişor după aceea, am devenit monstrul *nostru,* îmbrăcat în alb, roşu şi albastru, 100% virtute sintetică. Şi-n nopţile acelea în care luna e mai apăsătoare ca oricând, îi găsesc pe ceilalţi, cei care profită de

nevinovaţi şi nu respectă regulile jocului, şi-i fac să dispară în bucăţele mici, împachetate cu grijă.

Formula asta elegantă a funcţionat de minune de-a lungul anilor de fericită lipsă de umanitate. Între momentele de distracţie, mi-am păstrat stilul de viaţă perfect mediocru într-un apartament ca oricare altul. Nu-ntârziam niciodată la muncă, făceam întotdeauna glumele cele mai potrivite cu colegii mei şi eram mereu dispus să dau o mână de ajutor, fără a-mi băga nasul unde nu-mi fierbe oala, fix cum mă învăţase Harry. Viaţa mea de robot era cuminte, echilibrată şi avea o valoare socială izbăvitoare.

Până acum. Într-un fel sau altul, iată-mă, într-o noapte ideală jucându-mă cu nişte copii, în loc să mă joc de-a Despicarea Măcelarului cu un amic ales pe sprânceană. Şi-n doi timpi şi trei mişcări, aş putea, după ce jocul se va fi încheiat, să-i iau pe Cody şi Astor şi să-i duc înapoi mamei lor, Rita, iar ea mi-ar aduce o doză de bere, i-ar trimite pe copii la culcare şi s-ar cuibări lângă mine pe canapea.

Cum se poate una ca asta? Călătorul Întunecat o fi cerut pensie anticipată? Se înmuiase Dexter? Nu cumva, după un hol lung şi întunecat, dădusem colţul, ajungând într-o fundătură nepotrivită, şi mă transformasem într-un Dexter Domestic? Voi mai aşterne oare o picătură de sânge pe o lamelă curată de sticlă, aşa cum făceam întotdeauna, savurându-mi trofeul de vânătoare?

— Zece! Cine nu e gata, îl iau cu lopata!

Da, chiar aşa era.

Dar încotro mă-ndreptam?

Totul a început, desigur, cu sergentul Doakes. Orice supererou trebuie să aibă un vrăjmaş de când lumea, iar el era duşmanul meu. Nu-i greşisem cu absolut nimic, şi totuşi omul se hotărâse să mă hăituiască, să mă-ndepărteze de treaba minunată pe care-o făceam. Eu şi umbra mea. Ironia sorţii: eu, un analist sârguincios al urmelor de sânge pentru taman aceeaşi secţie de poliţie pentru care lucra şi el – astfel încât ne aflam în aceeaşi echipă. Oare era corect din partea

lui să mă urmărească aşa, doar pentru că din când în când mă mai ocupam şi cu activităţile mele nocturne?

Îl ştiam pe sergentul Doakes mult mai bine decât mi-aş fi dorit, şi mult mai mult în afara simplei noastre legături profesionale. Îmi făcusem un scop în viaţă din a afla mai multe despre el dintr-un motiv simplu: niciodată nu mă plăcuse, în ciuda faptului că-s tare mândru să fiu aşa de vesel şi de şarmant, de nivel mondial, ce mai. Dar se pare că Doakes îşi dădea seama că totul era fals; mărinimia mea contrafăcută ricoşa în faţa lui ca gâzele de iunie lovite de un parbriz.

În mod firesc, treaba asta mă făcea tare curios. Serios, acum, ce soi de om putea să nu mă placă? Şi astfel am început să-l descos niţel şi am aflat. Genul de om care putea să nu-l placă pe Fermecătorul Dexter era afro-american, avea patruş'opt de ani şi deţinea recordul departamentului pentru ridicarea de greutăţi. Potrivit zvonurilor pe care le-am prins din zbor, era veteran de război, şi de când se alăturase departamentului nostru, fusese implicat în mai multe schimburi de focuri care s-au lăsat cu victime, dar fuseseră toate considerate îndreptăţite de cei de la Afaceri Interne.

Dar, mai important decât toate astea, descoperisem faptul că undeva, în spatele furiei profunde care-i ardea mereu în priviri, răsuna ecoul chicotelii propriului meu Călător Întunecat. Era doar un clinchet stingher şi discret, scos de un clopoţel cât se poate de mic, dar eram sigur că-l aud. Doakes îşi împărţea spaţiul intim cu ceva anume, întocmai ca şi mine. Cu siguranţă nu era vorba de acelaşi lucru, dar era ceva cât se poate de similar, o panteră pe măsura tigrului meu. O fi fost Doakes poliţist, dar era şi un criminal cu sânge rece. N-aveam vreo dovadă limpede, dar eram cât se poate de sigur de asta, fără să-l văd cum îi face praf laringele cuiva care traversează neregulamentar.

O fiinţă raţională şi-ar putea închipui că eu şi cu el am putea găsi un teren comun de discuţie; să bem o cafea, de pildă, timp în care să

ne comparăm Călătorii, să vorbim despre domeniul nostru de activitate şi să discutăm amical despre diverse tehnici de dezmembrare. Dar ţi-ai găsit: Doakes voia să mă vadă mort. Iar mie mi se părea dificil să-i împărtăşesc punctul de vedere.

Doakes lucra cu detectiva LaGuerta când ea a murit în condiţii dubioase, şi de atunci sentimentele lui în privinţa mea luaseră amploare atât cât să depăşească o ură banală. Doakes era convins că aveam ceva de-a face cu moartea lui LaGuerta. Ceea ce era complet neadevărat şi foarte nedrept din partea lui. Nu făcusem altceva decât să privesc – ce-i rău în asta? Desigur, îl ajutasem pe adevăratul criminal să scape, dar la ce te-ai fi putut aştepta? Ce fel de om e acela care şi-ar da în vileag propriul frate? Mai ales când fratele făcuse o treabă ca la carte.

Ei bine, trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască, aşa-mi spun mereu. Sau cel puţin destul de frecvent. Sergentul Doakes putea să creadă ce poftea, mi-era totuna. Încă sunt foarte puţine legi care incriminează gânditul, deşi sunt sigur că ăia de la Washington se străduiesc din răsputeri să le promulge. Nu, indiferent ce bănuieli va fi avut dragul de sergent în privinţa mea, era liber să le aibă. Dar acum că se hotărâse să acţioneze în acord cu gândurile lui necreştineşti, viaţa mea devenise un talmeş-balmeş. Dexter Dezaxatul se preschimba iute în Dexter Dementul.

De ce? Cum începuse toată treaba asta urâtă? Nu făcusem altceva decât să fiu eu însumi.

Capitolul 2

Din când în când mai sunt nopţi în care Călătorul Întunecat chiar trebuie să iasă la joacă. E ca atunci când îţi scoţi câinele afară. Poţi ignora o vreme lătrăturile şi zgrepţănatul uşii cu lăbuţele, dar până la urmă trebuie să ieşi afară cu mica bestie.

La scurtă vreme după înmormântarea lui LaGuerta, a venit momentul în care am simţit că ar fi de bun-simţ să ascult şoaptele din spate şi să-ncep să pun la cale o mică aventură.

Am identificat un tovarăş de joacă perfect, un agent imobiliar care era exact ce-mi trebuia, pe nume MacGregor. Era un om vesel şi fericit care vindea locuinţe familiilor cu copii. Mai ales cu băieţei – lui MacGregor îi plăceau băieţii între cinci şi şapte ani. Ştiam sigur că cinci dintre ei îi plăcuseră letal de mult, posibil şi alţi câţiva. Era deştept, cu băgare de seamă şi, fără o vizită din partea Cercetaşului Întunecat al lui Dexter, cu siguranţă că s-ar fi bucurat de noroc încă multă vreme. E greu să dai vina pe cei din poliţie, cel puţin de data asta. La urma urmei, când dispare un copil mic, foarte puţini ar spune: „Aha! De la cine a cumpărat familia lui casa?"

Dar, desigur, foarte puţini sunt ca Dexter. În general, ăsta e un lucru bun, dar de data asta a fost perfect că sunt aşa cum sunt. La patru luni după ce am citit o relatare despre un băiat dispărut, mi-au căzut ochii pe un articol asemănător. Băieţii erau de aceeaşi vârstă; asemenea detalii îmi aprind mereu un beculeţ în minte şi mă fac s-aud o voce asemănătoare cu cea a domnului Rogers zicând: „Salutare, vecine"![1]

Aşa că am scotocit după prima povestire şi le-am comparat. Am observat că în ambele cazuri ziarul profita de durerea familiei, menţionând că se mutaseră recent într-o locuinţă nouă; am auzit un

[1] Aluzie la serialul american pentru copii *Cartierul domnului Rogers* (n.red.).

chicotit discret din umbră şi am privit o idee mai atent.

Era de-a dreptul subtil. Detectivul Dexter a avut nițel de săpat, deoarece la prima vedere nu părea să fie vreo legătură. Familiile despre care era vorba trăiau în cartiere diferite, fapt care elimina din start numeroase posibilități. Mergeau la slujbele ținute de biserici diferite, la şcoli diferite şi au folosit serviciile unor companii diferite de mutat. Dar când Călătorul Întunecat izbucneşte în râs, cineva face de obicei ceva amuzant. Şi-n cele din urmă am descoperit legătura: ambele case fuseseră scoase la vânzare de aceeaşi agenție imobiliară, una mică, din Miami de sud, cu un singur agent, un bărbat vesel şi prietenos pe nume Randy MacGregor.

Am continuat săpăturile. MacGregor era divorțat şi locuia singur într-o căsuță din beton din Old Cutler Road, în zona de sud a Miami-ului. Avea de asemenea un iaht mic, de vreo opt metri, în Matherson Hammock Marina, adică relativ aproape de casă. Iahtul reprezenta țarcul ideal pentru copii, o modalitate de a-şi păstra departe tovarăşii mai tineri, într-un loc în care nu putea fi nici văzut, nici auzit, în vreme ce-şi vedea de explorările lui, un adevărat loc al durerii. Pentru treaba asta avea la îndemână o cale excelentă de a scăpa de resturile nedorite; la doar câțiva kilometri distanță de Miami, Curentul Golfului oferea o groapă de gunoi aproape fără fund. Nu era de mirare că trupurile băieților nu erau niciodată găsite.

Tehnica era atât de logică încât m-am întrebat de ce nu mă gândisem chiar eu la asta pentru a scăpa de cadavre. Prostul de mine; nu-mi folosisem barca decât pentru a pleca la pescuit sau pentru mici croaziere prin golf. Şi uite cum MacGregor găsise o cale cu totul nouă de a savura o seară în larg. Era o idee a naibii de bună, astfel încât MacGregor a sărit imediat în fruntea listei mele. Se poate spune despre mine că sunt irațional, poate chiar ilogic, de vreme ce în general nu prea-mi pasă de oameni, dar dintr-un motiv sau altul îmi pasă de copii. Şi când dau de cineva care vânează copii e ca şi cum i-ar fi vârât Maestrului Întunecat o bancnotă de douăzeci în

buzunar ca să ajungă în capul listei. Cu mare bucurie aş fi pus la bătaie o frânghie şi să-l trag la răspundere pe MacGregor pe loc – presupunând că făcea fix ceea ce părea că ar face. Desigur, trebuia să fiu absolut sigur. Dintotdeauna am încercat să evit să tranşez persoana greşită, şi ar fi fost mare păcat să-ncep acum, chiar dacă era vorba de un agent imobiliar. Mi s-a năzărit că modalitatea cea mai potrivită pentru a vedea cum stăteau lucrurile era să vizitez ambarcaţiunea cu pricina.

Din fericire pentru mine, a doua zi ploua, aşa cum plouă aproape zilnic în iulie. Dar de data asta părea că aveam de-a face cu o furtună care să ţină cât e ziulica de lungă, întocmai ce comandase Dexter. Îmi terminasem treaba în laboratorul de criminalistică din Miami-Dade, îi pasasem totul lui LeJeune, şi-o apucasem pe Old Cutler Road. Am făcut stânga pe Matheson Hammock; întocmai cum nădăjduiam, zona părea părăsită. Dar la câteva sute de metri distanţă ştiam că era o gheretă de pază, în care cineva aştepta cu nerăbdare să scot din buzunar patru dolari pentru fabulosul privilegiu de a fi lăsat să intru în parc. Mi s-a părut o idee bună să nu-mi fac apariţia la gheretă. Desigur, economisirea sumei de patru dolari era foarte importantă, dar şi mai important într-o asemenea zi ploioasă, în mijlocul săptămânii, era să nu par dubios, chestie de bază pe care vreau să o evit, mai ales când vine vorba de o pasiune ca a mea.

Pe partea stângă a drumului se afla o mică parcare, ce deservea zona de picnic. Un adăpost din piatră spongioasă pentru picnic se afla pe dreapta, pe malul lacului. Am parcat maşina şi am scos o jachetă galbenă ţipătoare, impermeabilă. Mă făcea să mă simt tare nautic, fiind exact genul de obiect vestimentar pe care l-aş fi purtat într-o zi în care urma să intru prin efracţie pe ambarcaţiunea unui pedofil ucigaş. De asemenea, mă făcea extrem de vizibil, dar nu eram prea îngrijorat din pricina asta. Voiam să o apuc pe pista de biciclete care mergea paralel cu drumul. Era mărginită de mangrove, şi în situaţia puţin probabilă în care paznicul şi-ar fi scos

capul din gheretă în ploaie, n-ar fi zărit nimic altceva decât o pată galbenă în goană. Doar un alergător dedicat, care a ieşit să-şi facă tura de după-amiază, indiferent dacă era soare sau continua să plouă.

Şi chiar am alergat, să tot fi fost vreo jumătate de kilometru în josul drumului. Aşa cum speram, n-am zărit niciun semn de viaţă la ghereta de pază, aşa că am alergat până în zona parcării mari de lângă apă. Cel din urmă ponton pe partea dreaptă era căminul mai multor ambarcaţiuni de mai mici dimensiuni decât cele de pescuit, ori decât jucăriile milionarilor care erau legate mai aproape de drum. Iahtul modest, de opt metri, al lui MacGregor, numit *Egreta*, era ancorat aproape de capăt.

Portul era pustiu, aşa că am trecut cu seninătate de o poartă, depăşind un semn pe care scria ACCESUL PERMIS PE PONTON NUMAI POSESORILOR DE AMBARCAŢIUNI. Am încercat să mă simt vinovat pentru încălcarea unui asemenea imperativ, dar mi-a fost peste puteri. În partea de jos a indicatorului se putea citi: PESCUITUL INTERZIS ÎN ZONA PONTONULUI ŞI A PORTULUI, aşa că mi-am promis să evit pescuitul cu orice preţ, treabă care m-a făcut să mă simt mai bine în privinţa încălcării celeilalte reguli.

Egreta să fi avut vreo cinci sau şase ani şi arăta puţine semne de uzură cauzate de vremea din Florida. Puntea şi marginile iahtului erau frecate lună aşa că am fost cu băgare de seamă să nu las urme când m-am urcat la bord. Dintr-un motiv sau altul, încuietorile pe vase nu sunt niciodată foarte complicate. Poate pentru că marinarii sunt mai cinstiţi decât cei care-şi fac veacul pe uscat. În orice caz, în doar câteva secunde am desfăcut încuietoarea şi m-am strecurat înăuntrul *Egretei.* Cabina nu avea mirosul stătut de mucegai încins pe care-l au atâtea ambarcaţiuni care stau încuiate fie şi doar pentru câteva ore în soarele tropical. În schimb, se simţea un iz vag de clor cu miros de pin, de parcă cineva ar fi frecat atât de bine totul încât nu puteau spera să supravieţuiască nici urmă de germeni sau de mirosuri.

Înăuntru era o măsuţă, o cambuză şi una dintre acele combinaţii de mini-televizor cu video, pe un raft de fier, sub care se aflau un teanc de filme: *Omul-păianjen, Fratele Urs, În căutarea lui Nemo.* M-am întrebat câţi băieţi o fi aruncat MacGregor peste bord ca să-l caute pe Nemo. Speram din tot sufletul ca foarte curând să-l găsească Nemo pe el. M-am dus în zona cambuzei şi am început să deschid sertarele. Unul era plin cu dulciuri, iar în următorul se aflau figurine colecţionabile din plastic. Al treilea era pur şi simplu ticsit cu bandă adezivă.

Banda adezivă e o chestie minunată, după cum m-am convins din proprie experienţă, şi poate fi folosită pentru o mulţime de lucruri remarcabile şi folositoare. Dar tot cred că zece role îndesate într-un sertar, pe o barcă, e un pic cam mult. Dacă, desigur, nu cumva ai nevoie de ea în cantităţi mari pentru un scop anume. Poate un proiect ştiinţific care implică mai mulţi băieţei? Doar o bănuială, desigur, bazată pe felul în care folosesc eu banda adezivă – şi care fireşte că nu-i vizează pe băieţi, ci pe nişte cetăţeni întru totul respectabili cum e, de pildă… MacGregor. Vinovăţia lui începea să prindă contur tot mai tare, iar Călătorul Întunecat şfichiuia cu limba lui uscată de şopârlă de atâta nerăbdare.

Am coborât pe scări în zona mică şi-nghesuită din faţă, pe care probabil că agentul nostru imobiliar o numea „apartament de clasa I". Nici vorbă de vreun pat elegant, doar o salteluţă subţire, de spumă, peste o poliţă ceva mai ridicată. Am atins salteaua şi a pârâit un pic sub aşternut; înveliş de cauciuc. Am rulat-o într-o parte. Au ieşit la iveală patru inele de fier înşurubate în poliţă, câte unul pentru fiecare colţ. Am ridicat chepengul de sub saltea.

Pe o ambarcaţiune, ai bănui c-o să descoperi destul de multe lanţuri. Dar cătuşele care le însoţeau nu mi s-au părut tocmai nautice. Desigur, s-ar putea să fie o explicaţie foarte bună pentru asta. E posibil ca MacGregor să le fi folosit asupra peştilor arţăgoşi.

Sub lanţuri şi cătuşe se aflau cinci ancore. Asta ar fi putut foarte bine să fie o idee excelentă pe un iaht pornit într-o croazieră în jurul

lumii, dar părea un pic exagerat pentru o mică ambarcaţiune de weekend. La ce Dumnezeu le-ar putea folosi? Dacă aş fi plecat cu bărcuţa mea în larg, spre ape adânci, cu nişte corpuri mici de care aş fi vrut să mă debarasez complet şi curat, ce-aş fi făcut cu atâtea ancore? Şi, fireşte, dacă vezi lucrurile astfel, ţi se pare evident că data viitoare când MacGregor pleacă în croazieră cu un tânăr prieten, se va întoarce cu doar patru ancore sub pat.

Cu siguranţă că adunam îndeajuns de multe detalii mărunte pentru a schiţa un tablou de ansamblu interesant. Natură moartă fără copii. Dar până acum nu găsisem nimic care să nu poată fi explicat drept o coincidenţă uriaşă, şi aveam nevoie să fiu întru totul sigur. Aveam nevoie de o singură dovadă, covârşitoare, ceva atât de lipsit de ambiguitate încât să respecte perfect codul lui Harry.

Ceea ce am şi găsit, într-un sertar, în dreapta patului.

Erau trei sertare încastrate în peretele despărţitor. Interiorul celui mai jos dintre ele părea să fie cu câţiva centimetri mai scurt decât al celorlalte două. Era posibil să fi fost construit aşa, scurtat de curbura carenei. Dar studiez deja de mulţi ani fiinţele umane, iar treaba asta m-a băgat rău de tot la bănuieli. Am tras sertarul complet şi, nici urmă de surpriză, am dat de un mic compartiment secret în spatele sertarului. Şi în interiorul compartimentului secret…

De vreme ce nu sunt o făptură umană în adevăratul sens al cuvântului, reacţiile mele emoţionale se limitează de regulă la cele pe care am învăţat să le mimez. Aşadar nu am simţit nici şoc, nici groază, nici furie ori amărăciune. Sunt emoţii pe care cu greu le mimezi convingător, şi, dat fiind că n-aveam un public în faţa căruia să mă prefac, la ce bun să-mi bat capul? Dar am simţit o adiere uşoară şi rece dinspre Bancheta Întunecată din spate strecurându-mi-se pe şira spinării şi aducând frunze uscate peste podeaua creierului meu reptilian.

Puteam identifica în vraful de fotografii cinci băieţi goi, în diferite posturi, de parcă MacGregor încă şi-ar fi căutat stilul definitoriu. Şi

da, într-adevăr, era de-a dreptul risipitor cu banda adezivă. Într-una dintre imagini, băiatul arăta de parcă ar fi fost prins într-un cocon gri-argintiu, doar cu o parte din zonele corpului la vedere. Ce lăsase MacGregor să se vadă mi-a spus multe despre el. După cum bănuiam, nu era genul de om pe care majoritatea părinţilor şi l-ar dori drept şef de cercetaşi.

Fotografiile erau de calitate bună, luate din unghiuri diferite. O anumită serie ieşea în evidenţă. Un bărbat palid, slăbănog şi gol, cu o glugă neagră pe cap stătea lângă un băiat legat strâns cu bandă adezivă, astfel încât întregul tablou arăta ca o poză lângă un trofeu. După forma şi pigmentul corpului, eram aproape sigur că bărbatul cu pricina era MacGregor, chiar dacă gluga îi acoperea faţa. Şi, în timp ce frunzăream fotografiile, mi-au venit două gânduri foarte interesante. Cel dintâi a fost „Aha!". Însemnând, desigur, că nu mai exista nici măcar un dubiu despre ceea ce făcea MacGregor, şi-n plus că omul era norocosul câştigător al Marelui Premiu oferit de Biroul de Decontări al Călătorului Întunecat.

Dar cel de-al doilea gând, oarecum mai tulburător, a fost: cine făcea fotografiile?

Erau prea multe unghiuri diferite pentru a presupune că pozele fuseseră făcute automat. Şi, în vreme ce le frunzăream a doua oară, am observat în două cadre luate de undeva de sus, un vârf ascuţit de pantof care semăna cu o cizmă roşie de cowboy.

MacGregor avea un complice. Cuvântul mi se părea că sună oficial, de parcă ar fi fost rostit pe Tribunal TV, dar asta era realitatea şi nu-mi trecea prin minte o cale mai bună de a spune lucrurilor pe nume. Omul nu făcuse toate astea de unul singur. Cineva îl însoţise şi, dacă nu se implicase şi altcumva, măcar privise şi făcuse fotografii.

Mi-e ruşine să recunosc că am şi eu oarece cunoştinţe şi talent când e vorba de mutilări, dar niciodată nu am dat peste aşa ceva. Instantanee cu trofeele, da, e de-nţeles – la urma urmei, aveam propria mea cutiuţă cu amintiri, conţinând câte o picătură de sânge

pentru a comemora fiecare dintre aventurile mele. E absolut în regulă să păstrezi un soi de suvenir.

Dar să mai fie cineva de faţă, care să privească şi să facă poze, asta transforma un gest privat într-un fel de spectacol. Era absolut indecent – omul era un pervers. Dac-aş fi fost capabil să percep o ofensă morală, sunt sigur că aş fi simţit că-mi ies din pepeni. Dar având în vedere situaţia, eram tot mai nerăbdător să-l cunosc personal, la un nivel visceral, pe MacGregor.

Era înfiorător de cald pe ambarcaţiune, iar minunatul meu costum şic de vreme rea nu-mi era de mare ajutor. Mă simţeam ca un pliculeţ de ceai galben şi strălucitor. Am luat câteva dintre cele mai clare fotografii şi le-am pus în buzunar. Le-am aşezat la loc pe celelalte, am făcut ordine prin cămăruţă şi m-am întors în cabina principală. Din câte-mi puteam da seama trăgând cu ochiul pe fereastră – sau mai bine i-aş fi spus hublou? – nu mă pândea nimeni pe-afară încercând să mă observe pe furiş. M-am strecurat pe uşă, asigurându-mă că s-a închis în urma mea, şi am pornit prin ploaie.

Din numeroasele filme pe care le-am văzut de-a lungul timpului ştiam foarte bine că plimbatul prin ploaie e decorul perfect pentru a reflecta asupra perfidiei umane, aşa că fix asta am făcut. Of, afurisitul acela de MacGregor şi prietenul lui fotograf… Cum puteau fi atât de mizerabili. Fraza suna bine, atât am fost în stare să scot de la mine; speram că era de ajuns pentru a mă conforma tiparului. Deoarece era infinit mai amuzant să reflectez asupra perfidiei mele şi a felului în care aş fi putut să o alimentez aranjându-mi o întâlnire de joacă cu MacGregor. Simţeam cum creşte în mine un val de încântare întunecată, revărsându-se din cele mai ascunse cotloane ale Castelului lui Dexter şi adunându-se îndărătul stăvilarelor. Val care, foarte curând, avea să-l mătură pe MacGregor.

Nu mai era loc de vreun dubiu, desigur. Harry însuşi ar fi fost de acord că fotografiile reprezentau o probă mai mult decât evidentă, iar un chicotit nerăbdător care a răzbătut de pe Bancheta Întunecată

din spate a bătut în cuie proiectul. Eu şi MacGregor vom merge să explorăm împreună. După care vine bonusul de a-l identifica pe amicul cu cizme de cowboy – care va trebui s-o apuce cât de curând pe urmele lui MacGregor, desigur; nu-i vreme de răgaz pentru netrebnici. Era irezistibilă oferta, 2 în 1.

Adâncit în gândurile mele vesele, nici măcar n-am luat în seamă ploaia în timp ce mă-ndreptam iute şi hotărât către maşină. Aveam multe de pus la punct.

Capitolul 3

Întotdeauna e o idee proastă să urmezi o anumită rutină, mai cu seamă când eşti un pedofil ucigaş care a intrat în colimatorul lui Dexter Răzbunătorul. Din fericire pentru mine, nimeni nu i-a dat această informaţie vitală lui MacGregor, aşa încât mi-a fost destul de simplu să dau de el după ce a plecat de la birou la 18.30, cantotdeauna. A ieşit pe uşa din spate, a încuiat-o, după care s-a suit în maşina lui de teren impunătoare, Ford – vehiculul perfect pentru a duce oameni de colo-colo să vadă case sau pentru a transporta băieţei legaţi fedeleş până-n port. A pornit şi s-a înscris în trafic, iar eu l-am urmărit până la casa lui modestă de pe SW 80th Street.

Era ceva trafic prin preajma casei. Am virat pe o străduţă, ceva mai departe, şi am parcat într-un loc unde nu stânjeneam pe nimeni, dar care-mi oferea o vizibilitate bună. Un gard viu, înalt şi gros, mărginea proprietatea lui MacGregor, şi nu le îngăduia vecinilor să vadă ce se petrecea în curte. Am rămas în maşină, prefăcându-mă că studiez o hartă vreo zece minute, îndeajuns de mult timp încât să observ zona şi să mă asigur că omul n-avea să plece nicăieri. Când a ieşit din casă şi-a început să se-nvârtă prin curte, fără cămaşă şi purtând o pereche veche de pantaloni scurţi în carouri, ştiam cum aveam s-o fac. M-am dus acasă să mă pregătesc.

În pofida faptului că-n mod normal am un apetit sănătos, robust chiar, întotdeauna îmi cam piere pofta de mâncare înaintea micilor mele aventuri. Asociatul meu interior tremură de nerăbdarea tot mai mare, luna îmi bolboroseşte cu tot mai multă putere în vene pe măsură ce noaptea se aşterne peste oraş, iar gândul la mâncare începe să mi se pară extrem de mundan.

Şi astfel, în loc să savurez o cină plăcută, bogată în proteine, mă-nvârteam de colo-colo prin apartament, nerăbdător să-ncep, dar totuşi îndeajuns de rece şi calculat încât să aştept, lăsându-l pe Dexter cel din timpul zilei să se topească tăcut în fundal şi simţind

îmbătătoarea creştere bruscă a puterii în timp ce Călătorul Întunecat prelua treptat controlul asupra volanului şi al comenzilor. Era întotdeauna o senzaţie extrem de plăcută să mă las lipit de bancheta din spate şi să-i dau voie Călătorului să conducă. Umbrele par să aibă margini mai ascuţite, şi întunericul se topeşte în tonuri vioaie de gri, care fac ca totul să pară mai limpede. Sunete mărunte devin puternice şi distincte, mă furnică pielea, răsuflarea mea tună înăuntru şi-n afară, până şi aerul prinde viaţă cu mirosuri care cu siguranţă ar fi trecut neobservate într-o zi plictisitoare şi normală. Niciodată nu mă simţeam mai viu decât în momentele în care la volan se afla Călătorul Întunecat.

M-am silit să stau în scaunul meu comod şi să nu mă mişc de-acolo, simţind cum Nevoia se rostogoleşte peste mine, lăsând în urmă apogeul sentimentului că sunt pregătit. Fiecare răsuflare e ca o rafală de aer rece, măturându-mă cu totul şi umflându-mă până devin tot mai mare şi mai strălucitor, ca un enorm şi invincibil far de oţel, gata să biciuiască oraşul cufundat acum în întuneric. După care scaunul meu a devenit o prostioară mică şi inutilă, o ascunzătoare pentru şoareci, şi doar noaptea mai era îndeajuns de încăpătoare.

Era momentul.

Am ieşit afară, în noaptea senină, simţind loviturile ca de ciocan ale lunii şi respiraţia de trandafiri ofiliţi a nopţii din Miami cum îmi înfioară pielea, şi cât ai zice peşte am ajuns acolo, în umbra pe care o lăsa gardul viu al lui MacGregor, urmărind, aşteptând, ascultând, cel puţin pentru moment, mânat de precauţia care mi se încolăcea în jurul încheieturii şi-mi şoptea: *răbdare.* Mi se părea jenant că MacGregor nu putea observa ceva ce scânteia aşa de tare ca persoana mea, iar gândul mi-a dat încă un imbold de putere. Mi-am pus masca albă de mătase şi eram gata.

Încet, nevăzut, m-am strecurat din umbra gardului viu şi am lăsat sub fereastră un pian mic din plastic, de jucărie, aşezându-l sub o tufă de gladiole astfel încât să nu poată fi observat de îndată.

Era roşu cu albastru deschis, nu mai mare de treizeci de centimetri, avea doar opt clape, dar repeta la nesfârşit aceleaşi patru melodii până când i se termina bateria. L-am pornit şi m-am ascuns înapoi în tufiş.

Mai întâi s-a auzit „Jingle Bells" după care „Old MacDonald". Dintr-un motiv sau altul, din fiecare cântec lipsea câte o strofă importantă, dar micuţa jucărie îşi vedea neabătută de cântat, sărind la „London Bridge" pe acelaşi ton vesel şi ţicnit.

Era suficient să scoată din minţi pe oricine, dar probabil că a avut un efect suplimentar asupra unuia ca MacGregor, care trăia pentru copii. Sau cert e că aşa nădăjduiam. Alesesem într-adins acel mic pian ca să-l ademenesc, şi-mi doream de fapt sincer să-şi dea seama că fusese dat în vileag, iar acum sosise o jucărie direct din iad, tocmai ca să-l pedepsească. La urma urmei, de ce nu m-aş simţi bine făcând ceea ce fac?

Părea să meargă. Abia se-auzea a treia oară „London Bridge", când omul a dat buzna afară din casă, cu ochii larg deschişi şi figura panicată. A rămas împietrit o clipă, cu gura căscată, părul lui roşcat cam rărit părea că trecuse printr-o furtună, iar burta palidă îi atârna un pic peste talia pantalonilor de pijama ponosiţi. Nu arăta groaznic de înfricoşător pentru mine, dar desigur, eu nu eram un băieţel de cinci ani.

După ce a rămas o clipă cu gura căscată, scărpinându-se, de parcă servea drept model pentru statuia zeului grec al Prostiei Întruchipate, MacGregor a identificat sursa sunetului – acum răsuna din nou „Jingle Bells". A făcut un pas înainte şi s-a aplecat uşor pentru a atinge micuţul pian din plastic. Nici măcar nu a avut vreme să fie uimit înainte să-l prind de gât cu un şireang făcut dintr-un material gros, de felul celui folosit să scoţi din apă zeci de kile de peşte. S-a îndreptat de spate şi s-a gândit pentru o clipă că s-ar putea zbate. Am strâns mai tare şi s-a răzgândit.

— Nu te mai lupta, am spus noi cu vocea rece, dominatoare, a Călătorului. Vei trăi mai mult.

A înţeles din vorbele noastre ce-l aşteaptă şi s-a gândit că ar putea schimba întrucâtva viitorul, aşa că l-am strâns şi mai tare şi l-am ţinut aşa până când s-a învineţit la faţă şi a căzut în genunchi.

Chiar înainte să-şi piardă de tot cunoştinţa, am slăbit apăsarea.

— Acum fă cum ţi se spune, am zis noi.

Nu a spus nimic; s-a înecat, străduindu-se să tragă-n piept câteva guri de aer mari şi dureroase, aşa că am mai adăugat o uşoară tuşă replicii anterioare.

— S-a înţeles? am zis noi, iar omul a dat din cap în semn că da, aşa că l-am lăsat să respire.

Nu a mai încercat să se împotrivească în timp ce l-am escortat până-n casă pentru a lua cheile maşinii, după care ne-am suit în SUV-ul lui impunător. M-am aşezat pe scaunul din spatele lui, ţinând legătura suficient de strânsă încât să-i permit să respire doar cât să supravieţuiască pe moment.

— Porneşte maşina, i-am spus, iar el a ezitat.

— Ce vrei? a întrebat cu voce guturală.

— Totul, am spus noi. Porneşte maşina.

— Am bani, a zis el.

Am jucat dur, mizând pe coarda lui sensibilă.

— Cumpără-mi un băieţel, am zis noi.

Am strâns mai tare ştreangul pentru câteva secunde, prea tare ca să mai poată respira, şi suficient de mult încât să-şi dea seama că *noi* eram la comandă, că *noi* ştiam ce făcuse şi că *noi* aveam să-i îngăduim să respire doar după bunul nostru plac de acum încolo; când am slăbit strânsoarea, n-a mai avut nimic de comentat.

A condus exact cum i-am indicat noi, înapoi pe 80th Street, către Old Cutler Road, după care înspre sud. Odată ajunşi atât de departe, aproape că nu mai era trafic deloc, cel puţin nu atât de târziu în noapte, şi am cotit într-o nouă zonă rezidenţială care prindea contur în Snapper Creek. Construcţia fusese sistată, dezvoltatorul imobiliar fiind condamnat pentru spălare de bani, aşa că nu aveam să fim deranjaţi. L-am condus pe MacGregor pe lângă

o gheretă de pază construită doar pe jumătate, apoi am depăşit un mic giratoriu şi ne-am oprit în spatele unei rulote mici, biroul temporar de unde era administrat şantierul, rămas acum în seama adolescenţilor aflaţi în căutare de aventură sau a altora, ca mine, de pildă, dornici de un strop de intimitate.

Am rămas nemişcaţi o clipă, bucurându-ne de privelişte – luna deasupra apei, şi-un pedofil în laţ alături – foarte, foarte, frumos.

M-am dat jos şi l-am scos din maşină pe MacGregor, trăgându-l după mine atât de tare încât s-a prăbuşit în genunchi şi şi-a dus mâinile cu disperare la frânghia din jurul gâtului. O clipă l-am privit cum se sufocă şi se zvârcoleşte în ţărână, în vreme ce faţa i se învineţea, iar ochii, ieşiţi din orbite, i se înroşeau. Apoi l-am silit să se ridice-n picioare şi l-am împins să urce treptele de lemn, în rulotă. Până să-şi revină el îndeajuns încât să-şi dea seama ce i se-ntâmplă, îl legasem de o masă, cu mâinile şi picioarele prinse cu bandă izolatoare.

MacGregor a încercat să vorbească, dar n-a reuşit decât să tuşească. Am aşteptat; acum aveam tot timpul din lume.

— Te rog, a spus într-un final cu voce pierită, îţi dau orice vrei.

— Da, aşa vei face, am spus noi, şi am văzut cum sunetul vorbelor îl străpunge, moment în care, chiar dacă el nu putea vedea dincolo de masca albă de mătase, am zâmbit.

Am scos la iveală fotografiile pe care le luasem de pe ambarcaţiunea lui şi i le-am arătat.

A încremenit şi a rămas cu gura căscată.

— De unde le-ai luat? m-a întrebat, pe un ton cam prea irascibil pentru cineva care era pe punctul de a fi sfârtecat în bucăţele.

— Spune-mi cine a făcut pozele astea.

— De ce-aş face-o? a zis el.

I-am tăiat primele două degete de la mâna stângă cu o foarfecă pentru tablă. S-a zvârcolit şi a urlat de durere şi a ţâşnit sângele, treabă care mă-nfurie întotdeauna, aşa că i-am îndesat o minge de tenis în gură şi i-am tăiat şi primele două degete de la mâna

dreaptă.

— N-ai niciun motiv, i-am răspuns, după care am aşteptat să se mai potolească un pic.

Când s-a liniştit în cele din urmă, şi-a ridicat ochii spre mine, iar pe chipul lui se putea citi înţelegerea aceea care vine odată cu faptul că-ţi dai seama, dincolo de durere, că o s-o ţinem aşa la nesfârşit. I-am scos mingea de tenis din gură.

— Cine-a făcut fotografiile?

A zâmbit.

— Sper că unul dintre ei era al tău, mi-a spus, fapt care a făcut ca următoarele nouăzeci de minute să fie infinit mai pline de satisfacţii.

Capitolul 4

În mod normal simt o moleşeală plăcută câteva zile bune după câte-o Escapadă de Noapte, dar chiar a doua zi dimineaţă după ieşirea rapidă din scenă a lui MacGregor tânjeam în continuare, nerăbdător. Îmi doream foarte mult să dau de fotograful cu cizmele roşii de cowboy şi să-l scot din joc curat şi frumos. Sunt un monstru ordonat şi conştiincios, şi-mi place să termin cele începute, iar a şti că cineva era în libertate, tropăind în încălţările alea ridicole şi ducând cu el un aparat foto care văzuse mult prea multe, ei bine, treaba asta mă făcea nerăbdător să caut urmele în continuare şi să-mi duc la bun sfârşit proiectul în două părţi.

Poate mă pripisem cu MacGregor; s-ar fi cuvenit să-i dau un răgaz mai mare, să-l încurajez, şi mi-ar fi ciripit tot. Dar mi se păruse că era vorba de un lucru pe care l-aş fi putut afla cu uşurinţă şi singur – când e la volan Călătorul Întunecat, sunt foarte încrezător că pot izbuti orice. Până acum nu mă înşelasem, dar de data asta mă aflam într-o poziţie mai degrabă ciudată, şi trebuia să dau de domnul Cizme de unul singur.

Ştiam din cercetările mele anterioare că MacGregor nu avea o viaţă socială dincolo de croazierele lui nocturne sporadice. Făcea parte din câteva organizaţii de afaceri, lucru de aşteptat din partea unui agent imobiliar, dar nu descoperisem pe nimeni cu care să fi legat relaţii apropiate de prietenie. Ştiam de asemenea că nu avea cazier, aşa că nu aveam niciun dosar în care să caut complici. Instanţa de judecată notase la divorţul lui: „deosebire de caracter ireconciliabilă", aşa că restul rămânea în seama imaginaţiei mele.

Şi iată că mă blocasem; MacGregor fusese un singuratic ca la carte şi nimic din cercetările mele asupra lui nu indicase că ar fi avut prieteni, tovarăşi, femei cu care şi-a dat întâlnire, amici sau apropiaţi. Nu tu nopţi de poker cu băieţii – de fapt, nu tu băieţi, în afara celor mici. Omul nu făcea parte din nicio grupare religioasă,

nu frecventa niciun bar de cartier, nici vreun cerc de dans – care ar fi putut explica întrucâtva cizmele – nimic, nimic în afara fotografiilor cu vârfurile alea stupide de cizme roşii care-ţi săreau în ochi.

Deci cine era Cowboy-ul Necunoscut şi cum puteam să dau de el?

Într-un singur loc puteam merge după răspuns, şi asta repede, înainte să se afle de dispariţia lui MacGregor. Undeva în depărtare am auzit tunete puternice şi am aruncat surprins o privire la ceasul de perete. Era 14:15, timpul pentru furtuna zilnică de amiază. Nici nu ştiam când îmi trecuse ora de masă, ceea ce nu prea-mi stă în fire.

Şi totuşi, furtuna îmi putea oferi o dată în plus o mică acoperire, şi m-aş fi putut opri să mănânc ceva pe drumul înapoi. Astfel, dat fiind că viitorul meu apropiat era pus la cale frumuşel, m-am îndreptat către parcare, m-am suit în maşină şi am plecat spre sud.

Ploaia începuse până să ajung la Matheson Hammock, aşa că mi-am scos iar jacheta galbenă de vreme rea şi am început să alerg uşor pe drumul către ambarcaţiunea lui MacGregor.

Am desfăcut din nou încuietoarea fără mare bătaie de cap şi m-am strecurat în cabină. În prima mea raită pe-aici căutasem mai ales semne că MacGregor era pedofil. Acum încercam să găsesc indicii niţel mai subtile, ceva cât de mic care să mă ducă spre aflarea identităţii prietenului fotograf al lui MacGregor.

Din moment ce trebuia să-ncep de undeva, am coborât din nou în zona dormitorului. Am deschis sertarul cu fund fals şi am trecut iarăşi în revistă fotografiile. De data asta nu m-am mai uitat doar la faţă, ci şi la spate. Fotografia digitală îngreunase extrem de tare munca de detectiv, şi nu se vedeau niciun soi de semne pe poze, nici filme folosite sau developate pe care să pot găsi un număr sau cod. Orice tâmpit de pe faţa pământului îşi putea descărca fotografiile pe hard, iar apoi să le printeze după bunul plac, chiar şi cineva cu un gust aşa de oribil la încălţăminte. Nu mi se părea corect: nu se presupune că tehnologia ar fi trebuit să ne facă viaţa mai uşoară?

Am închis sertarul şi am scotocit prin jur, dar n-am dat de nimic ce nu observasem mai înainte. Oarecum descurajat, am urcat înapoi scările în cabina principală. Şi acolo erau câteva sertare prin care am scotocit. Casete video, figurine de jucărie, bandă izolatoare – numai lucruri pe care le mai văzusem şi niciunul care să-mi spună ceva. Am luat rola de bandă izolatoare, gândindu-mă, probabil, că nu avea niciun rost să se irosească. În dorul lelii, am întors-o pe partea cealaltă.

Acolo era.

Serios că e mai bine să fii norocos decât să fii priceput. Nici într-o mie de ani n-aş fi putut spera la ceva atât de bun. Lipită de rola de bandă izolatoare stătea o bucăţică de hârtie pe care era scris un nume, „Reiker", şi sub el, un număr de telefon.

Desigur, n-aveam nicio certitudine că Reiker era Rangerul cel Roşu, nu ştiam sigur nici măcar dacă era o fiinţă umană. Se putea foarte bine să fie numele firmei de instalaţii pentru vase. Dar în orice caz era mult mai mult decât punctul de unde plecasem, şi trebuia să cobor de pe vas înainte să se oprească furtuna. Am băgat hârtiuţa în buzunar, mi-am încheiat jacheta de ploaie şi am coborât de pe ambarcaţiune, luând-o din nou la picior.

Probabil că mă simţeam atât de afabil ca urmare a serii petrecute în compania lui MacGregor, dar în vreme ce conduceam către casă m-am pomenit că fredonez o melodie simpatică a lui Philip Glass din *1000 Airplanes on the Roof.* Cheia unei vieţi fericite este să ai realizări de care să fii mândru şi obiective pentru viitor, iar momentan eu le aveam pe amândouă. Cât de minunat era să fii în pielea mea.

Buna mea dispoziţie a durat doar până la sensul giratoriu unde Old Cutler se uneşte cu bulevardul LeJeune, după care o privire de rutină aruncată în retrovizoare mi-a îngheţat melodia pe buze.

În spatele meu, practic cu nasul în fundul maşinii mele, se afla un Ford Taurus maroniu. Semăna foarte mult cu genul de maşini pe care le-ar păstra în uz cei de la Departamentul de Poliţie Miami-

Dade pentru personalul în civil.

Nu vedeam cum ar fi putut asta să aducă ceva bun. O maşină de patrulă ar putea să te urmărească fără vreun motiv întemeiat, dar cineva cu o asemenea maşină trebuia să aibă un motiv, şi se pare că scopul era să-mi dea de ştire că sunt urmărit. Dacă aşa stăteau lucrurile, strategia mergea de minune. Prin parbrizul strălucitor nu-mi puteam da seama cine era la volanul celeilalte maşini, dar dintr-odată mi se părea de importanţă capitală să ştiu de când mă urmărea maşina aia, cine conducea şi cât anume apucase şoferul să vadă.

Am virat pe o străduţă îngustă, am tras pe dreapta şi am parcat, iar Fordul Taurus s-a oprit fix în spatele meu. Pentru o clipă, nu s-a întâmplat nimic; am rămas amândoi în maşini, aşteptând. Urma oare să fiu arestat? Pentru Dexter cel Energic ar fi putut să fie foarte rău dacă mă urmărise cineva din port încoace. Mai devreme sau mai târziu, absenţa lui MacGregor avea să fie observată, şi chiar şi cea mai simplă investigaţie ar fi ajuns să vizeze ambarcaţiunea lui. Cineva s-ar deplasa la faţa locului să-l caute, şi faptul că trecuse Dexter pe acolo în miezul zilei era posibil să pară cât se poate de semnificativ.

Asemenea mici amănunte fac din munca de poliţist una de succes. Copoii caută astfel de coincidenţe ciudate şi când le găsesc pot merge până-n pânzele albe cu cercetarea unei persoane care s-a aflat ca dintr-o întâmplare întâmplătoare în prea multe locuri interesante. Chiar dacă persoana cu pricina are insignă de poliţist şi un zâmbet fals incredibil de şarmant.

Nu părea că am nicio altă opţiune în afară de aceea de a juca la cacealma: să aflu cine mă urmărea şi de ce, după care să-l conving că era o prostie să-şi piardă timpul aşa. Am afişat cea mai bună Mutră Oficială de Salut, m-am dat jos din maşină şi m-am îndreptat brusc spre Taurus. Fereastra a coborât şi chipul mereu furios al sergentului Doakes m-a privit, ca un idol al unui zeu păgân, sculptat într-o bucată de lemn închis la culoare.

— De ce pleci de la muncă în mijlocul zilei atât de des în ultima vreme? m-a întrebat.

Vocea lui părea complet lipsită de inflexiuni, dar totuşi reuşea să-mi dea senzaţia că orice aş fi spus ar fi trecut drept minciună şi că şi-ar fi dorit să mă facă să sufăr pentru asta.

— Măi să fie, sergentul Doakes! am zis eu vesel. Ce mai coincidenţă. Ce faci aici?

— Ai ceva mai bun de făcut decât să-ţi vezi de slujbă? m-a întrebat.

Părea cu totul şi cu totul dezinteresat în a păstra un soi de fluenţă a conversaţiei, aşa că am ridicat din umeri. Când ai de-a face cu oameni care au abilităţi de comunicare foarte limitate şi nici nu dau senzaţia că şi-ar dori să şi le cultive, e mereu mai simplu să te laşi dus de val.

— Ăăă, hmm, am avut ceva treburi personale de rezolvat, i-am zis.

Foarte slabă scuza, de acord, dar Doakes persista cu obiceiul idiot de a pune cele mai ciudate întrebări, cu o asemenea răutate nedisimulată, încât mi se părea greu să nu mă bâlbâi, fără a mai pune la socoteală că trebuia să inventez şi ceva inteligent.

S-a holbat la mine câteva secunde nesfârşite, ca un pitbull la o bucată de carne crudă.

— „Treburi personale", a repetat el, fără să clipească.

Suna chiar mai stupid în gura lui.

— Corect, i-am zis.

— Dentistul tău e taman în Gables.

— Păi…

— La fel şi doctorul tău, tocmai în Alameda. N-ai niciun avocat, iar sora ta e încă la lucru, a mai zis el. Ce soi de *treburi personale* mi-au scăpat?

— De fapt… ăăă… am zis şi am rămas uluit să mă aud bâlbâindu-mă.

Niciun alt cuvânt nu mi-a ieşit de pe buze, iar Doakes s-a uitat la

mine de parcă mă implora s-o iau la fugă pentru a putea să-şi exerseze ţinta.

— Amuzant e că, a continuat el în cele din urmă, şi eu am *treburi personale* pe aici.

— Serios? am întrebat, uşurat să descopăr că gura mea era încă în stare să articuleze un limbaj cât de cât omenesc. Şi care-ar fi acelea, domnule sergent?

Era prima oară când îl vedeam zâmbind, şi trebuie să recunosc că mi-ar fi părut mult mai bine dacă pur şi simplu sărea din maşină să mă muşte.

— Sunt cu ochii *pe tine,* a zis.

Mi-a lăsat un răgaz de-un moment să-i admir dinţii strălucitori, după care fereastra s-a închis, iar el a dispărut în spatele geamului fumuriu precum pisica Cheshire.

Capitolul 5

Dacă mi se dă suficient de mult timp la dispoziţie, sunt destul de sigur că aş putea veni cu o întreagă listă de lucruri mai neplăcute decât că sergentul Doakes se transformase în umbra mea personală. Dar în vreme ce stăteam acolo nemişcat, în ţoalele mele şmechere de vreme rea şi mă gândeam cum îmi scapă Reiker şi cizmele lui roşii, mi s-a părut că treaba e destul de nasoală şi nu mă simţeam inspirat să-mi vină în minte altceva mai rău de-atât. Pur şi simplu m-am urcat în maşină, am pornit motorul şi am mers prin ploaie până acasă. În mod normal, pornirile ucigaşe ale celorlalţi şoferi m-ar fi consolat, m-ar fi făcut să mă simt în largul meu, dar din cine ştie ce pricină, Fordul Taurus maroniu care mă urmărea de-aproape a risipit tot farmecul.

Îl cunoşteam suficient de bine pe sergentul Doakes încât să ştiu că nu era vorba un capriciu de vreme rea din partea lui. Dacă într-adevăr era cu ochii pe mine, avea să mă urmărească până când mă prindea făcând vreo năzbâtie. Sau până când n-ar mai fi fost în stare să mă urmărească. În mod cât se poate de firesc, mă puteam gândi mintenaş la o sumedenie de noi şi ispititoare metode pentru a-l face să-şi piardă interesul. Dar toate erau imuabile, şi-n ciuda faptului că nu am cu adevărat o conştiinţă, am totuşi un set precis de reguli care funcţionează oarecum într-o manieră asemănătoare.

Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, sergentul Doakes va întreprinde un lucru sau altul ca să-mi descurajeze hobby-ul, şi mă gândisem de multe ori şi-mi scremusem mintea încercând să-mi dau seama ce-i de făcut când s-ar fi ajuns acolo. Cea mai bună idee care mi-a venit în cele din urmă a fost să aştept şi să văd ce-o să mai urmeze.

„Poftim?" m-aţi putea întreba, şi pe bună dreptate. „Putem într-adevăr ignora răspunsul evident în cazul de faţă?" La urma urmei, o fi fost Doakes puternic şi letal, dar Călătorul Întunecat era şi mai

şi, plus că nimeni nu i se poate împotrivi când preia conducerea. Poate doar de data asta…

„Nu”, am auzit o voce discretă în ureche.

Bună, Harry. De ce nu? Şi chiar în timp ce formulam întrebarea, mi-am amintit de vremea în care-mi spusese clar ce şi cum.

„Există anumite reguli, Dexter,” îmi zisese Harry.

Reguli, tată?

Tocmai împlineam şaişpe ani. N-avusesem niciodată parte de cine ştie ce petreceri de aniversare, din moment ce nu învăţasem încă să fiu nemaipomenit de fermecător şi sociabil; şi dacă eu nu-i evitam pe imbecilii de-o vârstă cu mine, ei cu siguranţă mă evitau pe mine. Mi-am trăit adolescenţa ca un câine de stână, făcându-mi veacul printr-o turmă de oi foarte murdare şi tare proaste. De atunci încoace am învăţat o grămadă de lucruri. De pildă, la şaişpe ani nu eram chiar atât de departe de adevăr – oamenii chiar că sunt incurabil de proşti, dar pur şi simplu nu se cade să le spui asta în faţă.

Şi astfel, cea de-a şaisprezecea aniversare a mea a fost mai degrabă un eveniment sărbătorit într-un cerc restrâns. Doris, mama mea adoptivă murise de cancer de curând. Dar sora mea vitregă, Deborah, îmi făcuse un tort, iar Harry îmi dăruise o undiţă nouă. Am suflat în lumânări, am mâncat tortul, după care Harry m-a luat în curtea casei noastre modeste din Coconut Grove. S-a aşezat lângă grătarul de cărămidă, la masa de picnic din lemn de brad făcută de mâna lui, şi mi-a făcut semn să stau şi eu jos.

— Ei bine, Dex, a spus el. Şaişpe ani. Eşti aproape bărbat în toată firea.

Nu eram sigur ce se presupunea c-ar fi trebuit să-nsemne asta – eu? bărbat? adică fiinţă omenească? – şi nu ştiam la ce răspuns se aştepta din partea mea. Dar ştiam totuşi că de regulă cel mai bine era să nu-i dai vreo replică deşteaptă lui Harry, aşa că m-am mulţumit să aprob din cap. Iar Harry mi-a făcut o adevărată

radiografie cu ochii lui albaştri.

— Te interesează fetele în vreun fel? m-a întrebat.

— Ăăă… în ce fel? am zis eu.

— Sărutări. Întâlniri. Ştii tu. Sex.

La gândul cu pricina capul a început să-mi vâjâie, de parcă un picior rece şi întunecat îmi pocnea partea interioară a frunţii.

— Nu tocmai, ăăă, nu. Eu, ăăă… am bâiguit.

Se vede treaba că şi atunci mă bâlbâiam.

— Nu-n sensul ăla.

Harry a dat din cap, de parcă toată treaba asta avea o noimă.

— Dar nici de băieţi nu eşti interesat, a spus el, iar eu am scuturat din cap.

Harry a aruncat o privire în jos spre masă, după care s-a uitat înapoi spre casă.

— Când am împlinit şaişpe ani, tata m-a dus la o curvă, a continuat el clătinând din cap, cu un zâmbet şters fluturându-i pe chip. Mi-au trebuit zece ani să trec peste asta.

Nu-mi venea nimic în minte, ce-aş fi putut să spun. Ideea de sex era cu totul străină de mine şi-n plus să mă gândesc la a *plăti* pentru asta, mai cu seamă pentru copilul tău şi mai ales când acel copil era *Harry* – ei bine… Era mult prea mult. I-am aruncat lui Harry o privire aproape panicată, iar el mi-a zâmbit.

— Nu, a spus Harry. N-aveam de gând să mă ofer să-ţi plătesc asta. Mă aştept să-ţi fie mai utilă undiţa aia.

A dat încet din cap şi a privit în depărtare, peste masa de picnic, dincolo de curte, în josul străzii.

— Sau un cuţit.

— Da, am zis, încercând să nu par din cale-afară de nerăbdător.

— Nu, a spus el din nou, amândoi ştim ce-ţi doreşti de fapt. Dar încă nu eşti pregătit.

De prima oară când îmi vorbise Harry despre cine eram cu adevărat, într-o formidabilă excursie cu cortul petrecută cu ceva ani în urmă, tot lucram la pregătirea mea. Sau încercam, vorba lui

Harry, *să mă pun la punct.* Fiind un adolescent fără minte care se prefăcea normal, eram nerăbdător să-mi încep cariera fericită, dar Harry mă trăgea înapoi, fiindcă el ştia mereu ce era mai bine pentru mine.

— Pot fi cu băgare de seamă, am zis.

— Dar nu perfect, mi-a spus el. Există anumite reguli, Dexter. Trebuie să existe. Asta te deosebeşte pe tine de ceilalţi ca tine.

— Nu ieşi cu nimic în evidenţă, am zis. Fă curăţenie după tine, nu-ţi asuma niciun risc, hmm…

Harry a scuturat din cap.

— O regulă mai importantă decât asta. Înainte să începi, trebuie să fii sigur că persoana cu pricina o merită. Nu-ţi pot spune de câte ori eram sigur că o anumită persoană era vinovată, şi totuşi am fost silit să o eliberez. Să-i simt privirea nenorocitului aţintită asupra mea, rânjind, tu ştii, el ştie, dar tu să fii obligat să-i ţii uşa larg deschisă şi să-l laşi să plece…

A strâns din dinţi şi a lovit cu putere cu pumnu-n masă.

— Nu te obligă nimeni. DAR… trebuie să fii sigur. Al dracului de sigur, Dexter. Şi chiar dacă n-ai nici cea mai mică îndoială…

Şi-a ridicat palma în aer, îndreptată către mine.

— Găseşte niscaiva dovezi. Nu-i nevoie să fie valabile la tribunal, slavă Domnului, a continuat râzând scurt şi amar. N-ai ajunge aşa nicăieri. Dar ai nevoie de dovezi, Dexter. Asta-i cel mai important, a repetat lovind cu pumnul în masă. Trebuie să ai dovezi. Şi chiar şi atunci…

S-a oprit din vorbă, o pauză deloc caracteristică pentru Harry, aşa că am aşteptat, ştiind că urma ceva foarte dificil.

— Uneori chiar şi atunci trebuie să le dai drumul. Indiferent cât de mult ar merita-o. Dacă… *sar prea mult în ochi,* de exemplu. Dacă dispariţia lor ar atrage prea tare atenţia, renunţă.

Ei bine, cam asta era. Ca-ntotdeauna, Harry avea răspunsul potrivit pentru mine. Ori de câte ori eram nesigur, auzeam în

ureche şoaptele lui Harry. Eram sigur, dar nu aveam nicio dovadă că Doakes era altceva decât un copoi furios şi suspicios, iar ciopârţirea unui poliţist era cu siguranţă genul de chestie care ar fi indignat tot oraşul. După decesul recent al detectivei LaGuerta, cei din ierarhia poliţienească aveau cu siguranţă să dea atenţie unui al doilea poliţist care ar sfârşi la fel.

Indiferent cât de necesară părea eliminarea lui Doakes, nu mă puteam atinge de el. Puteam să mă uit mult şi bine la Fordul Taurus care-şi iţea botul sub un copac, dar nu puteam face absolut nimic în privinţa lui în afară de a-mi dori să se ivească o soluţie spontană – cum ar fi, de pildă, să-i pice un pian în cap. Din nefericire, rămăsesem la mâna norocului.

Dar în seara asta nu prea era rost de noroc pentru Dezamăgitul Dexter, iar şansele de prăbuşire a unor piane din cer în zona Miami-ului erau tare scăzute. Aşa că iată-mă, în bordeiul meu amărât, plimbându-mă dintr-o parte într-alta de nervi, dând cu ochii de Taurusul parcat vizavi de fiecare dată când mai aruncam câte o privire pe fereastră. Amintirea lucrurilor pe care le contemplam cu atâta bucurie cu doar o oră în urmă îmi răsuna în creier. *Are voie Dexter la joacă?* Vai, nu, dragă Călător Întunecat. Dexter e tras pe dreapta.

Era totuşi o treabă constructivă pe care o puteam face, chiar şi aşa, prizonier în apartamentul meu. Am scos din buzunar bucata de hârtie mototolită găsită în ambarcaţiunea lui MacGregor şi am îndreptat-o, ceea ce mi-a lăsat degetele lipicioase de la resturile de adeziv ale benzii izolatoare cu care fusese lipită. „Reiker" şi un număr de telefon. Mai mult decât suficient să-mi hrănesc două dintre directoarele de pe computer, şi-n doi timpi şi trei mişcări chiar asta am făcut.

Numărul aparţinea unui telefon mobil, contractul fiind pe numele domnului Steve Reiker, pe Tigertail Avenue în Coconut Grove. Un pic de cercetare a scos la iveală faptul că domnul Reiker era fotograf profesionist. Desigur, ar fi putut să fie o coincidenţă.

Sunt sigur că pe lume există mulţi domni pe nume Reiker care sunt fotografi. Am căutat în *Pagini Aurii* şi am aflat că acest Reiker avea o specializare, într-un anunţ de un sfert de pagină scria: „Aminteşte-ţi de ei aşa cum sunt acum".

Reiker se specializase în fotografie de copii.

Probabilitatea unei coincidenţe scădea dramatic.

Călătorul Întunecat a chicotit uşor în semn de anticipare, şi m-am pomenit că plănuiesc o tură pe Tigertail pentru a arunca o privire prin zonă. De fapt, nici nu era groaznic de departe. Aş fi putut trece pe acolo chiar acum şi…

Şi să-l las pe sergentul Doakes să se ţină după mine, jucându-se de-a Ia-i Urma lui Dexter. Minunată idee, n-am ce zice. Asta l-ar fi scutit pe Doakes de multe cercetări atunci când Reiker ar fi dispărut pentru totdeauna într-o bună zi. Ar putea sări peste rutina plictisitoare şi să mă înşface pur şi simplu.

Dac-o ţineam tot aşa, când urma să dispară Reiker? Era groaznic de frustrant să ai dinaintea ochilor un obiectiv care să merite şi totuşi să fii ţinut aşa în şah. Dar după câteva ore bune, Doakes era în continuare parcat vizavi, pe stradă, iar eu tot în apartament mă găseam. Ce era de făcut? Partea bună era că părea evident că Doakes nu mă văzuse făcând ceva care să-l determine să ia alte măsuri împotriva mea, în afară de a mă urmări. Dar cap de listă pe partea cu minusuri era faptul că, dacă Doakes continua să mă urmărească, aveam să fiu nevoit să rămân în pielea şoarecelui de laborator molcom, evitând cu grijă orice treabă mai letală decât ora de vârf pe Bulevardul Palmetto. Aşa n-ajungeam nicăieri. Am simţit o oarecare presiune, nu doar din partea Călătorului, ci şi a ceasului. Înainte să se scurgă prea multă vreme, trebuia să găsesc niscaiva dovezi că Reiker era fotograful care făcuse poze pentru MacGregor şi, dacă aşa stăteau lucrurile, să am o discuţie scurtă şi tăioasă cu el. Dacă afla că MacGregor îşi dăduse obştescul sfârşit, cu siguranţă ar fi fugit mâncând pământul. Şi dacă aflau şi colegii mei de la secţia de poliţie, lucrurile puteau deveni extrem de neplăcute pentru

Neînfricatul Dexter.

Numai că Doakes era hotărât, după toate aparenţele, să stea mult şi bine aici, aşa că pentru moment nu prea aveam ce face. Era teribil de frustrant să ştii că Reiker umbla liber prin oraş în loc să se zbată legat cu bandă adezivă. *Homicidus interruptus.* Un geamăt discret şi un scrâşnit metalic de dinţi a răzbătut dinspre Călătorul Întunecat, şi ştiam întocmai ce simte, dar erau puţine lucruri pe care aş fi putut să le fac în afară de a mă plimba de colo-colo. Şi nici măcar asta nu era de mare ajutor: dacă o ţineam tot aşa, făceam gaură-n covor, după care n-aş mai fi putut să primesc înapoi garanţia pe care o plătisem când am închiriat apartamentul.

Instinctul îmi spunea să fac ceva care să-l scoată pe Doakes de pe traiectorie, doar că nu era un copoi ca oricare altul. Nu-mi venea în minte decât o singură chestie care să-i elimine mirosul din botul lui fremătător şi arzând de nerăbdare. Era totuşi destul de puţin probabil că aş putea să-l plictisesc jucând un joc al aşteptării, purtându-mă normal pentru o bucată de vreme atât de lungă încât să se întoarcă la treaba lui adevărată, aceea de a-i prinde pe locuitorii cu adevărat odioşi din zonele rău famate ale cinstitului nostru oraş. Chiar în momentul ăsta, asemenea specimene umblau în libertate, parcând pe două locuri, aruncând gunoaie pe jos sau ameninţând că votează cu democraţii la următoarele alegeri. Cum de-şi putea pierde timpul cu bătrânul Dexter şi pasiunea lui nevinovată?

În regulă: fără rezerve, mă voi purta normal până când o să-l doară dinţii. S-ar putea să fie nevoie de săptămâni bune, nu doar de zile, dar o voi face. Voi trăi pe de-a-ntregul viaţa artificială ce mi-am creat-o pentru a părea uman. Şi cum oamenii în general se lasă conduşi de sex, voi începe prin a-i face o vizită prietenei mele Rita.

E un termen ciudat acesta, „prietenă", mai ales când vine vorba de adulţi. Iar în practică e şi mai ciudat conceptul. La modul general, în cazul adulţilor termenul se referă la o femeie care este dispusă să ofere sex, nu prietenie. De fapt, din ce am observat, e cât

se poate de obişnuit să nu-ţi placă prietena ta, deşi, desigur, ura adevărată e rezervată căsniciilor. Până acum nu am reuşit să-mi dau seama ce aşteaptă femeile în schimb de la un prieten, dar se pare că aveam acel ceva, după părerea Ritei. Cu siguranţă nu era vorba de sex, care pentru mine părea la fel de interesant precum calcularea deficitului la bursele străine.

Din fericire, Rita era la rândul ei neinteresată de sex, cel puţin în mare parte din timp. Era rezultatul unei căsnicii dezastruoase, se căsătorise de tânără cu un bărbat pentru care distracţia în timpul liber însemna să prizeze cocaină şi s-o bată. Mai târziu şi-a dat şi mai tare-n petic şi a infectat-o cu mai multe boli uluitoare. Dar când, într-o noapte, şi-a ciomăgit copiii, s-a ales praful de loialitatea încântătoare a Ritei, desprinsă parcă dintr-un cântec country, aşa că, din fericire, a scăpat de nenorocit din viaţa ei, azvârlindu-l în închisoare.

Ca urmare a întregii harababuri, Rita căuta un domn care să fie interesat de compania ei, de conversaţie, cineva care nu simţea nevoia desfătării instinctelor animalice ale celei mai primitive pasiuni. Cu alte cuvinte, un bărbat care să pună preţ pe calităţile ei rafinate şi nu pe disponibilitatea de a se angaja în acrobaţii despuiate. *Ecce,* Dexter. De aproape doi ani era deghizarea mea ideală, un ingredient-cheie pentru Dexter, aşa cum era cunoscut de lumea largă. Şi în schimb nu o bătusem, nu o infectasem cu cine ştie ce, nu o forţasem să-mi satisfacă poftele animalice, iar ea chiar părea să se bucure de compania mea.

Ca bonus, ajunseseră să-mi fie destul de simpatici copiii ei, Astor şi Cody. Ciudat, probabil, dar în orice caz adevărat, vă asigur. Dacă ar dispărea toţi oamenii din lume în mod misterios, m-aş simţi iritat doar din cauză că nu s-ar mai găsi cine să-mi facă mie gogoşi. Dar copiii mi se par interesanţi, ba chiar, de fapt, îmi plac. Cei doi copii ai Ritei trecuseră printr-o copilărie extrem de traumatizantă şi poate pentru că la fel fusese cazul şi cu mine, simţeam o apropiere specială, un interes care mergea dincolo de deghizarea pe care mi-o

oferea Rita.

Pe lângă bonusul reprezentat de copii, Rita era chiar drăguţă. Avea păr blond, tuns scurt şi aranjat frumos, un corp îngrijit şi atletic şi rareori spunea prostii crase. Puteam ieşi în lume cu ea şi să ştiu că am fi trecut drept o pereche potrivită, cum era şi ideea. Oamenii spuneau chiar că suntem un cuplu atrăgător, deşi nu mi-e clar ce însemna asta. Bănuiesc că îi păream Ritei oarecum atrăgător, deşi, având în vedere bărbaţii de care avusese parte până atunci, complimentul nu era tocmai măgulitor. Şi totuşi, e-ntotdeauna drăguţ să te afli în preajma cuiva care crede despre tine că eşti minunat. Îmi confirmă părerea proastă pe care-o am despre oameni.

M-am uitat la ceasul de pe birou. 17.32. În următoarele cinşpe minute Rita urma să ajungă acasă de la slujba ei la Fairchild Title Agency, unde făcea o treabă foarte complicată care implica fracţii de procente. Până ajungeam şi eu acasă la ea, ar fi fost deja acolo.

Cu un zâmbet vesel şi prefăcut m-am îndreptat spre uşă, i-am făcut cu mâna lui Doakes şi am condus până la casa modestă a Ritei, din sudul Miami-ului. Traficul nu era prea rău, adică n-am văzut accidente fatale, nici împuşcături, şi-n mai puţin de douăzeci de minute îmi parcam maşina în faţa locuinţei Ritei. Sergentul Doakes a trecut pe lângă mine, către capătul străzii, şi-n timp ce eu ciocăneam la uşa din faţă, a parcat vizavi.

Uşa s-a deschis şi-n prag s-a ivit Rita, holbându-se la mine.

— Oh! Dexter.

— În persoană, am zis. Eram prin zonă şi m-am gândit dacă nu cumva ai ajuns deja acasă.

— Păi, tocmai ce-am intrat pe uşă. Probabil arăt ca naiba… Ăăă, hai, intră. Vrei o bere?

Bere; ăsta da gând. Niciodată nu mă atingeam de aşa ceva şi totuşi părea atât de uimitor de normal, aşa de perfect suna când vine vorba de a-i-face-o-vizită-prietenei-tale-după-muncă, încât Doakes sigur era impresionat. Fix cum trebuia să fie.

— Chiar aş vrea o bere, am zis şi am urmat-o în sufrageria relativ

răcoroasă.

— Ia un loc, mi-a spus. Mă duc să mă schimb.

Mi-a zâmbit.

— Copiii sunt prin spate, la joacă, dar sunt sigură că ţi se urcă-n cap dacă află că ai venit.

Apoi s-a îndepărtat discret pe hol şi a revenit de îndată cu o doză de bere.

— Mă-ntorc imediat, mi-a zis ea şi s-a dus în dormitorul aflat în partea din spate a casei.

M-am aşezat pe canapea, uitându-mă la berea pe care o ţineam în mână. Nu sunt băutor, serios, băutura nu-i un obicei recomandabil pentru animale de pradă. Îţi încetineşte reflexele, îţi anesteziază simţurile şi-ţi mototoleşte mâneca suflecată a precauţiei, treabă care mie întotdeauna mi s-a părut un lucru foarte rău. Numai că iată-mă, un demon în vacanţă, gata de sacrificiul suprem, acela de a renunţa la puterile mele şi de a deveni fiinţă umană – aşa că o bere era tocmai chestia de care avea nevoie Dipsofobul Dexter.

Am sorbit un pic. Gustul era amărui şi diluat, exact cum aş fi devenit şi eu dacă l-aş fi ţinut prea mult în scaun, cu centura pusă, pe Călătorul Întunecat. Şi totuşi, cred că berea are genul de gust cu care te obişnuieşti cu timpul. Am mai luat o înghiţitură. Am simţit-o cum bolboroseşte în jos şi face pleosc în burta mea, moment în care am realizat că, după toată emoţia şi frustrarea acelei zile, nu mâncasem nimic de prânz. Dar ce dracu', era doar o bere slab alcoolizată; sau, cum scriseseră mândri pe doză: BERE UŞURICĂ. Cred că ar trebui să fim extrem de recunoscători că n-au găsit şi pentru cuvântul „bere" un diminutiv mai drăgălaş.

Am luat o înghiţitură mare. Nu era atât de rea după ce te mai obişnuiai. La naiba, chiar *era* relaxantă. Sau eu, cel puţin, mă simţeam tot mai relaxat cu fiecare sorbitură adâncă. Încă o gură revigorantă – nu-mi aminteam să fi avut un gust atât de bun când am încercat prima oară, în liceu. Desigur, pe atunci eram doar un puşti, nu cetăţeanul matur, muncitor, integru şi brav de acum. Am

dat doza peste cap, dar nu s-a mai scurs nimic din ea.

Ei bine, cum-necum se golise. Şi totuşi încă îmi mai era sete. Oare chiar putea fi tolerată situaţia asta neplăcută? Mi-am zis că nu. Absolut intolerabil. De fapt, n-aveam de gând s-o tolerez. M-am ridicat şi m-am îndreptat către bucătărie, ferm, neînduplecat. În frigider am găsit mai multe doze de bere, aşa că am mai luat una şi m-am întors pe canapea.

M-am aşezat. Am deschis berea. Am luat o gură. Mult mai bine. La naiba cu Doakes. Poate ar trebui să-i duc şi lui o bere. S-ar putea să-l relaxeze, să-l facă s-o lase mai moale şi să lase baltă toată treaba. La urma urmei, eram de aceeaşi parte a baricadei, nu-i aşa?

Am sorbit din nou. Rita s-a întors îmbrăcată într-o pereche de blugi scurţi şi un top alb, cu o fundă din satin la baza gâtului. Trebuie să recunosc că arăta foarte drăguţ. Mă pricepeam să-mi aleg alibiurile.

— Ei bine, mi-a spus strecurându-se lângă mine pe canapea, e plăcut să te văd, aşa, din senin.

— Cu siguranţă, am zis eu.

Şi-a lăsat capul într-o parte după care mi-a aruncat o privire ciudată.

— Ai avut o zi grea la muncă?

— O zi oribilă, am zis şi am mai luat o gură de bere. A trebuit să-i dau drumul unuia rău. Unui tip foarte rău.

— Oh! a exclamat ea, încruntându-se. De ce… vreau să spun nu puteai pur şi simplu să…

— Am vrut „pur şi simplu să", dar n-am putut.

Am ridicat doza de bere înspre ea.

— Strategii, am zis şi am mai sorbit o înghiţitură.

Rita a clătinat din cap.

— Tot nu mă pot obişnui cu ideea că… vreau să spun, din afară pare totul simplu ca bună ziua. Adică dai de tipul cel rău şi-l închizi. Dar ce strategii? Adică… ce a făcut?

— A ajutat la uciderea unor copii.

— Oh, a spus ea, părând şocată. Doamne, trebuie să faci ceva.

I-am zâmbit. Îşi dăduse seama imediat. Ce fată! Am zis eu că ştiu să le aleg!

— Ai pus degetul pe rană, i-am zis şi i-am luat mâna ca să mă uit la degetul cu pricina. E ceva ce pot face. Şi încă foarte bine.

Am bătut-o uşor pe mână, vărsând doar un strop de bere.

— Ştiam că vei înţelege.

Părea totuşi confuză.

— Oh, a zis. Ce fel de… vreau să spun… ce-ai de gând să faci?

Am mai luat o gură. De ce nu i-aş spune? Oricum a prins ideea. De ce nu? Am deschis gura, dar înainte să apuc a rosti o vorbă despre Călătorul Întunecat şi nevinovata mea pasiune, Cody şi Astor au dat buzna-n cameră, au înlemnit când m-au văzut şi au rămas pironiţi locului, uitându-se când la mine, când la mama lor.

— Bună, Dexter, a spus Astor, şi i-a dat un ghiont fratelui ei.

— Bună, a spus şi el încet.

Nu prea era el un copil vorbăreţ. De fapt, nu spunea aproape niciodată nimic. Bietul copil. Toată treaba cu taică-su îl dăduse rău de tot peste cap.

— Eşti beat? m-a întrebat.

Pentru el, astea două vorbe erau un discurs în toată regula.

— Cody! a strigat Rita.

I-am făcut cu vitejie semn din mână să-l lase în pace şi l-am înfruntat.

— Beat? Eu?

A încuviinţat din cap.

— Mda.

— Cu siguranţă nu, am zis eu ferm, afişând cea mai serioasă încruntătură de care eram în stare. Poate un pic ameţit, dar nu-i acelaşi lucru.

— Oh, a spus el.

Sora lui s-a şi băgat în discuţie.

— Rămâi la cină?

— Hmm, cred că ar trebui să plec, am spus, dar Rita mi-a pus o mână surprinzător de fermă pe umăr.

— Nu pleci nicăieri cu maşina aşa, a zis ea.

— Aşa cum?

— Ameţit, a zis Cody.

— Nu sunt ameţit.

— Ba ai zis mai devreme că eşti, a spus Cody.

Nu-mi amintesc ultima oară când îl auzisem să pună astfel şapte cuvinte laolaltă, aşa că am fost tare mândru de el.

— Aşa e, a adăugat Astor. Ai spus că nu eşti beat, doar un pic ameţit.

— Am spus eu asta?

Amândoi au aprobat din cap.

— Ei bine, atunci…

— Ei bine, atunci, a intervenit Rita, cred că rămâi la cină.

Ei bine. Cred c-aşa am făcut. Oricum, sunt destul de sigur că aşa am făcut. Ştiu totuşi precis că la un moment dat m-am dus la frigider să mai iau o berică şi am descoperit că se evaporaseră toate. Şi ceva mai târziu stăteam pe canapea, televizorul era pornit, iar eu mă chinuiam să pricep ce spuneau actorii şi de ce o mulţime invizibilă se purta de parcă ar fi asistat la cel mai amuzant dialog din toate timpurile.

Rita s-a strecurat pe canapea lângă mine.

— Copiii s-au băgat în pat, a zis. Cum te simţi?

— Mă simt minunat. Doar dac-aş înţelege şi ce e atât de amuzant.

Rita şi-a pus o mână pe umărul meu.

— Chiar te macină treaba, nu-i aşa? Să-l laşi să scape pe tipul cel rău. Copiii…

S-a apropiat şi mai mult de mine şi m-a cuprins cu braţul, lăsându-şi capul pe umărul meu.

— Eşti un om aşa de bun, Dexter.

— Nu, nu sunt, am zis eu, întrebându-mă de ce ar spune un lucru atât de ciudat.

Rita s-a ridicat în capul oaselor şi m-a privit fix, de la ochiul stâng la cel drept şi înapoi.

— Dar eşti, ştii ŞI TU că eşti.

A zâmbit şi s-a cuibărit înapoi pe umărul meu.

— Mi se pare… drăguţ că ai venit aici. Să mă vezi. Când nu te simţeai în apele tale.

Am dat să-i spun că nu era chiar aşa, dar tocmai atunci mi-am dat seama: *chiar* venisem aici când nu eram în apele mele. E-adevărat că făcusem asta ca să-l plictisesc pe Doakes până când o şterge, şi asta după teribila frustrare de a rata întâlnirea cu Reiker. Dar se dovedise a fi o idee bună la urma urmei, nu-i aşa? Draga de Rita. Era foarte caldă şi mirosea bine.

— Draga de Rita, am zis.

Am tras-o înspre mine cât de strâns puteam şi mi-am lipit obrazul pe creştetul ei.

Am rămas astfel câteva minute, iar apoi Rita, clătinându-se, s-a ridicat şi m-a tras de mână.

— Haide, a spus ea. E timpul să te bagi în pat.

Ceea ce am şi făcut şi când m-am strecurat sub aşternut, iar ea s-a cuibărit lângă mine, am simţit-o că e aşa de drăguţă, că miroase atât de bine, că e atât de caldă, că totul e aşa de confortabil, încât…

Mda. Berea chiar e o chestie uluitoare, nu-i aşa?

Capitolul 6

M-am trezit cu o durere de cap, un sentiment de uriaşă ură de sine şi total dezorientat. Obrazul meu se odihnea pe un cearşaf roz. Aşternuturile mele – cele în care mă trezeam în fiece dimineaţă în pătucul meu – nu erau de culoare roz, şi nici nu miroseau aşa. Salteaua părea prea spaţioasă pentru patul meu rabatabil şi, serios vorbind, eram destul de sigur că asta nici nu era migrena mea.

— Bună dimineaţa, frumosule, s-a auzit o voce de undeva de la picioarele mele.

Rita, în picioare la capătul patului, se uita în jos spre mine cu un zâmbet discret şi vesel.

— ’aţa, am zis eu cu o voce care semăna mai degrabă cu un orăcăit de broască şi care mi-a produs o durere de cap şi mai groaznică.

Dar se pare că era genul de durere amuzantă, fiindcă surâsul Ritei s-a lăţit.

— Aşa mă gândeam şi eu. Îţi aduc o aspirină.

S-a aplecat şi mi-a frecat un pic piciorul.

— Mmm, a mai spus, după care s-a întors şi s-a îndreptat către baie.

M-am ridicat. Se prea poate ca asta să fi fost o greşeală strategică, fiindcă scăfârlia a început să mă doară şi mai tare. Am închis ochii, am tras aer adânc în piept şi am aşteptat să apară aspirina.

Avea să dureze ceva până când mă obişnuiam cu viaţa asta normală.

Dar, destul de ciudat, n-a fost chiar aşa. Mi-am dat seama că dacă mă limitam la o bere, cel mult două, puteam să mă relaxez şi să mă fac tot una cu o cuvertură de pe canapea. Şi astfel, mai multe seri pe săptămână, urmărit de mereu credinciosul sergent Doakes pe care-l zăream în oglinda retrovizoare, mă opream după muncă acasă la Rita, mă jucam cu Astor şi Cody şi stăteam cu Rita după ce copiii se

băgau în pat. Pe la zece mă îndreptam către uşă. Rita părea să aştepte un sărut la plecare, aşa că de obicei făceam astfel încât să o sărut în prag, cu uşa larg deschisă, pentru ca Doakes să mă poată vedea. Foloseam tehnica pe care o deprinsesem dintr-o sumedenie de filme, iar Rita răspundea prompt, fericită.

Îmi place rutina, şi mă obişnuisem cu aceasta nouă aşa de mult încât aproape că ajunsesem să cred eu însumi în ea. Era aşa de plictisitor încât îmi trimiteam la culcare adevăratul sine. De la mare depărtare, pe bancheta din spate, în cel mai întunecat ungher din Dexterland, îl puteam auzi pe Călătorul Întunecat cum începe să sforăie discret, fapt care era un pic înfricoşător şi mă făcea să mă simt pentru prima oară cam singur. Dar m-am ţinut de plan, desigur, construind un mic joc din vizitele pe care i le făceam Ritei, încercând să văd cât de departe puteam să-mping totul, conştient că Doakes mă privea şi, nădăjduiam eu, începea să se întrebe dacă nu cumva se înşelase în privinţa mea. Aduceam flori, bomboane, pizza. O sărutam pe Rita parcă şi mai cu foc în pragul uşii, cât să-i ofer lui Doakes cea mai bună scenă cu putinţă. Ştiu că era o treabă ridicolă, dar era singura armă de care dispuneam.

Zile-n şir Doakes a rămas alături de mine. Apariţiile lui erau imposibil de anticipat, fapt care-l făcea încă şi mai ameninţător. Nu ştiam niciodată când sau unde s-ar fi putut ivi, iar asta mă făcea să mă simt de parcă ar fi fost mereu acolo. Dacă intram într-o băcănie, dădeam de Doakes, aşteptând printre broccoli. Dacă ieşeam la o tură cu bicicleta pe Old Cutler Road, undeva pe drum dădeam cu ochii de Fordul Taurus maroniu parcat sub un copac banian. Se putea să mai treacă o zi fără să-l zăresc, dar îi simţeam prezenţa, dând târcoale şi stând la pândă, şi nu-ndrăzneam să sper că se lăsase păgubaş; dacă nu-l vedeam însemna că fie era foarte bine ascuns, fie aştepta prilejul să-şi facă din nou apariţia surprinzătoare.

Eram silit să mă transform într-un Dexter Diurn pe termen nedeterminat, ca un actor captiv în filmul în care joacă, ştiind că lumea reală există, chiar la o palmă dincolo de ecran, dar că este la

fel de imposibil de atins ca luna. Şi tot ca luna, mi-a răsărit în minte gândul la Reiker. Gândul că-şi vede nestingherit de viaţa lui liniştită în cizmele alea roşii absurde era de nesuportat.

Desigur, eram conştient că nici măcar Doakes n-ar fi putut s-o ţină aşa la nesfârşit. La urma urmei, primea un salariu frumuşel din partea contribuabililor din Miami pentru a-şi face treaba, şi din când în când trebuia să se achite de sarcini. Dar Doakes înţelegea prea bine că în mine creştea un val interior, şi era sigur că dacă va pune presiune suficient de mult, în cele din urmă deghizarea mea se va prăbuşi, TREBUIA să se prăbuşească, în vreme ce şoaptele reci care răzbăteau de pe bancheta din spate deveneau tot mai insistente.

Aşa că iată-ne, într-un echilibru fragil pe tăişul unui cuţit, ceea ce, din nefericire, era doar o metaforă. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să redevin eu însumi. Dar până atunci aveam s-o văd pe Rita de mult prea multe ori. Nici nu se compara cu mai vechea mea flacără, Călătorul Întunecat, dar aveam totuşi nevoie de identitatea mea secretă. Şi până când aveam să mă descotorosesc de Doakes, Rita era pentru mine şi pelerina, şi izmenele roşii, şi centura – costumul aproape complet.

Foarte bine: o să stau pe canapea, uitându-mă la *Survivor* şi închipuindu-mi o variaţie interesantă a jocului, care cu siguranţă nu ar ajunge să se difuzeze la televizor. Dacă pur şi simplu l-ai adăuga pe Dexter printre naufragiaţii din film şi ai interpreta numele emisiunii ceva mai literal…

Dar nu era totul atât de negru, deprimant şi îngrozitor. De câteva ori pe săptămână mă jucam un soi de de-a v-aţi ascunselea cu Astor, Cody şi restul fiarelor sălbatice din cartier, şi astfel ajungem înapoi de unde-am plecat: Dexter Dezarboratul, incapabil să mai navigheze prin viaţa lui normală, ancorat în schimb în mijlocul unei şlehte de copii, lângă o conservă goală de ravioli. Iar în serile-n care ploua, rămâneam în casă, în jurul mesei, în timp ce Rita se fâţâia de colo-colo, agitându-se cu rufele murdare, cu spălatul vaselor şi alte modalităţi de a perfecţiona binecuvântarea domestică a

cuibuşorului ei.

Nu-s chiar aşa de multe jocuri pe care să le poţi desfăşura în casă cu doi copii de vârstă aşa de fragedă şi cu mintea praştie, cum sunt Astor şi Cody; majoritatea board-gameurilor nu erau interesante pentru ei ori erau imposibil de înţeles, în vreme ce majoritatea jocurilor de cărţi necesitau o simplitate debordantă a minţii pe care nici măcar eu nu puteam s-o mimez într-un mod convingător. Dar în cele din urmă ne-am oprit la spânzurătoarea: era educativ, creativ şi vag criminal, aşa încât toată lumea era mulţumită, chiar şi Rita.

Dacă m-ai fi întrebat înainte să apară Doakes în peisaj ce părere am despre o viaţă cu spânzurătoarea şi bere Miller Lite, aş fi zis că nu prea e pe gustul meu, şi aş fi fost nevoit să recunosc că-mi plac lucrurile o idee mai întunecate. Dar pe măsură ce zilele treceau şi mă afundam tot mai tare în realitatea acestei deghizări, m-am văzut nevoit să mă-ntreb: nu cumva mă bucuram niţeluş cam mult de viaţa de Cap de Familie din Suburbie?

Şi totuşi, era întrucâtva foarte reconfortant să le vezi pe lighioanele astea de Cody şi Astor potolite cu ceva atât de inofensiv ca spânzurătoarea. Entuziasmul pe care-l arătau în privinţa spânzurării figurinelor schiţate din linii mă făcea oarecum să simt că ar fi totuşi posibil să aparţinem cu toţii aceleiaşi specii. Simţeam o anumită înrudire cu ei, mai ales atunci când îi spânzurau pe omuleţii ăia.

Astor a învăţat foarte repede să deseneze eşafodul şi liniuţele care corespundeau literelor. Era, desigur, mult mai verbală. „Din şapte litere", spunea ea, apoi îşi muşca buza de sus şi adăuga „Ba nu, stai, e din şase". În timp ce Cody şi cu mine dădeam greş, ea se năpustea asupra hârtiei, strigând: „Aha, o *mână!"*. Moment în care Cody se holba la ea cu faţa împietrită, iar apoi se uita în jos la silueta mâzgălită care atârna în laţ. Când era rândul lui şi noi ratam o încercare, spunea în şoaptă „Picior", şi ne privea cu ceva ce ar fi putut trece drept triumf la o persoană care-şi arăta emoţiile. Iar când rândul de liniuţe de sub spânzurătoare se umplea într-un final cu

transcrierea cuvântului respectiv, amândoi aruncau priviri pline de satisfacţie omului care atârna pe hârtie, ba chiar o dată sau de două ori Cody a şi spus „Mort", înainte ca Astor să sară-n sus şi să ţopăie, strigând: „Încă o dată, Dexter! E rândul meu!"

Totul foarte idilic. Micuţa noastră familie era acum perfectă, numărând patru persoane, Rita, copiii şi Monstrul. Dar indiferent cât de multe figurine desenate din linii executam, treaba asta nu-mi omora şi îngrijorarea că timpul se scurgea foarte repede şi-n curând aveam să mă pomenesc bătrân şi încărunţit, prea firav să mai fiu în stare să ridic un cuţit de măcelar, clătinându-mă printre zilele mele înfiorător de banale, umbrit de un străvechi sergent Doakes şi de sentimentul unor şanse irosite.

Atâta vreme cât nu găseam o cale de scăpare, mă aflam prins în laţ întocmai ca omuleţii desenaţi de Cody şi Astor. Foarte deprimant, şi mi-e ruşine să recunosc că aproape îmi pierdusem speranţa, ceea ce nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă mi-aş fi amintit un singur lucru important.

Mă aflam în Miami.

Capitolul 7

Desigur, nu putea dura la nesfârşit. Ar fi trebuit să ştiu că o asemenea situaţie nefirească ar fi trebuit să înceteze la un moment dat, lăsând locul normalităţii. La urma urmei, trăiam într-un oraş în care masacrele erau ca lumina soarelui – întotdeauna un pic îndărătul unui nor. La trei săptămâni de la întâlnirea mea tulburătoare cu sergentul Doakes, norii în sfârşit s-au risipit.

Am avut noroc, pe bune – nu tocmai pianul care să pice din cer la care speram, dar totuşi, o coincidenţă fericită. Luam prânzul cu sora mea, Deborah. Scuzaţi-mă, ar fi trebuit să spun *sergent* Deborah. Ca şi tatăl ei, Harry, Debs e poliţistă. Date fiind recentele rezultate fericite, fusese promovată, renunţase la costumul de prostituată pe care fusese nevoită să-l poarte din pricina misiunii ei sub acoperire în brigada de moravuri, a şters-o în sfârşit de pe trotuar şi s-a ales cu tresele de sergent.

Treaba ar fi trebuit s-o bucure. La urma urmei, asta credea că îşi dorise: sfârşitul mandatului de pretinsă prostituată. Orice femeie ofiţer tânără şi cât de cât atrăgătoare de la brigada de moravuri şi corupţie se trezea, mai devreme sau mai târziu, implicată într-o operaţiune care viza reţele de prostituţie, iar Deborah era foarte atrăgătoare. Dar aspectul atractiv şi înfăţişarea drăguţă nu-i aduseseră niciodată vreun beneficiu bietei mele surioare, doar o stânjeniseră. Detesta să poarte orice i-ar fi dezvăluit nurii, iar misiunea de a sta pe străzi îmbrăcată cu pantaloni sexy şi top fără mâneci fusese pentru ea o adevărată tortură. Ajunsese în pericolul de a face riduri permanente.

Fiindcă-s un monstru fără suflet, am tendinţa de a fi logic şi mă gândisem că noua ei misiune va marca sfârşitul martiriului Madonei Noastre Îmbufnate. Dar vai, nici măcar transferul la omucideri nu reuşise să-i aducă un zâmbet pe faţă. Undeva pe drum se hotărâse că oamenii legii ar trebui să-şi schimbe chipurile

până când ajung să arate ca nişte capete uriaşe de peşti prost-dispuşi, iar ea se străduia din răsputeri să izbutească asta.

Am mers la restaurant să luăm prânzul cu noua ei maşină de poliţie, un alt avantaj al promovării care chiar ar fi trebuit să-i aducă în viaţă o rază de soare cât de mică. Lucrurile nu păreau să stea aşa. Mă-ntrebam dacă trebuia să mă îngrijorez pentru ea. M-am strecurat într-un separeu din Café Relampago, restaurantul nostru cubanez favorit, uitându-mă la ea. Şi-a anunţat localizarea şi situaţia prin staţie, după care s-a proţăpit încruntată în faţa mea.

— Da, sergent Bosumflici, am zis luând meniul.

— Ţi se pare amuzant, Dexter?

— Da. Foarte amuzant. Şi un pic trist în acelaşi timp. Ca viaţa însăşi. Mai ales viaţa ta, Deborah.

— Du-te dracu', Charlie. Viaţa mea e bună.

Şi ca să demonstreze asta a comandat un sandvici *medianoche*, cel mai bun din Miami, şi un *batido de mamey*, un milk-shake făcut din nişte fructe tropicale deosebite, al căror gust aduce a combinaţie de piersică şi pepene galben.

Viaţa mea era la fel de bună ca a ei, aşa că am comandat şi eu la fel. Fiindcă eram clienţi fideli ai restaurantului, şi luam masa aici de când ne ştiam, chelnerul în vârstă şi nebărbierit ne-a smuls meniurile din mâini, afişând genul de mutră acră devenită model pentru Deborah, şi s-a îndreptat tropăind către bucătărie, precum Godzilla în drum spre Tokio.

— Toată lumea e atât de veselă şi fericită, am zis.

— Nu suntem în Cartierul domnului Rogers, Dex. Suntem în Miami. Aici numai tipii răi sunt fericiţi.

Mi-a aruncat o privire perfect neutră, genul de uitătură tipică pentru poliţişti.

— Tu cum de nu cânţi şi te distrezi?

— Urât din partea ta, Deb, foarte urât. Sunt băiat bun de luni întregi.

A luat o gură de apă.

— Aha. Şi chestia asta te scoate din minţi.

— Mult mai grav, am zis eu, şi m-a trecut un fior. Cred că mă face normal.

— Pe mine una m-ai fi putut păcăli.

— Trist, dar adevărat. M-am transformat într-o legumă care leneveşte la televizor.

Am ezitat o clipă, după care am turnat tot. La urma urmei, dacă un băiat nu-şi poate spune problemele celor din familie, în cine să mai aibă încredere?

— E vorba de sergentul Doakes, i-am zis.

— E cu ochii pe tine rău de tot. Mai bine te-ai feri de el.

— Bucuros. Doar că *el* e cel care nu se fereşte *de mine.*

Privirea ei de poliţist s-a înăsprit.

— Ce-ai de gând să faci în privinţa asta?

Am deschis gura, gata să neg toate lucrurile la care mă gândisem, dar din fericire pentru binele sufletului meu nemuritor, înainte să-i trântesc o minciună am fost întrerupţi de sunetul staţiei lui Deb. Şi-a lăsat capul într-o parte, a luat de îndată staţia şi a anunţat că e pe drum.

— Haide, mi-a ordonat ea în goană, îndreptându-se către uşă.

Am urmat-o supus, oprindu-mă doar o clipă să las ceva bani pe masă.

Când am ieşit eu din Relampago, Deborah era deja în maşină şi dădea cu spatele. M-am grăbit şi abia am apucat să ajung la portieră. Deja plecase din parcare până când am reuşit să-mi salt ambele picioare înăuntru.

— Serios, Deb. Aproape că mi-am pierdut un pantof. Ce-i aşa de important?

Deborah s-a încruntat, accelerând printr-o mică zonă liberă din trafic, treabă pe care doar un şofer din Miami ar fi încercat-o.

— Nu ştiu, a spus, pornind sirena.

Am clipit şi mi-am ridicat glasul cât să acopăr zgomotul.

— Nu ţi-a zis dispecerul despre ce e vorba?

— Ai auzit vreodată un dispecer să se bâlbâie, Dexter?

— Hmm, nu, Deb, n-am auzit. S-a bâlbâit?

Deb a ocolit brusc un autobuz de şcoală şi s-a avântat pe Bulevardul 386.

— Mda, a zis, apoi a virat brusc pentru a evita un BMW plin de tineri, care-au început s-o înjure. Cred că-i vorba de o crimă.

— Crezi.

— Mda, mi-a răspuns, după care s-a concentrat asupra condusului şi n-am mai bătut-o la cap.

Vitezele mari îmi amintesc întotdeauna că şi eu sunt muritor, mai ales pe şoselele din Miami. Cât priveşte Cazul Dispecerului Bâlbâit – Sergentul Nancy Drew şi cu mine aveam să aflăm cât de curând ce şi cum, mai ales la viteza asta, fără să mai punem la socoteală că un pic de aventură este mereu binevenită.

În câteva minute, Deb a reuşit să ajungă în apropierea stadionului Orange Bowl fără să provoace pierderi importante de vieţi. Am ieşit pe şoselele de suprafaţă şi-am făcut o serie de viraje înainte să ajungem în faţa unei căsuţe de pe N.W. 4th Street. Pe stradă erau aliniate case trase parcă la indigo, toate mici şi înghesuite una într-alta, fiecare cu propriul gard zidit sau de sârmă. Multe dintre ele erau viu colorate şi aveau curtea pavată.

Două maşini de patrulare erau deja parcate în faţa casei, cu girofarurile pornite. Doi poliţişti în uniformă întindeau banda galbenă care indică înfăptuirea unei crime, şi coborând din maşină am zărit un al treilea poliţist, pe scaunul din faţă al uneia dintre maşini, cu capul în mâini. Pe veranda casei un al patrulea poliţist stătea lângă o doamnă în vârstă. Spre verandă dădeau două trepte mici, iar doamna era aşezată pe cea mai de sus dintre ele. Părea că alternează bocetele cu vomitatul. Undeva, în apropiere, un câine urla aceeaşi notă iar şi iar.

Deborah s-a îndreptat către cel mai apropiat poliţist. Era un tip solid de vârstă mijlocie, brunet, iar pe faţă i se citea dorinţa de a i se alătura colegului din maşină şi a-şi ţine la rândul lui capul în mâini.

— Despre ce e vorba? l-a întrebat Deborah, arătându-i insigna.

Poliţistul a scuturat din cap fără să se uite la noi, după care a izbucnit:

— Nu mai intru acolo, pot să-mi pierd şi pensia şi nu mai intru.

Apoi s-a întors, aproape că s-a izbit de o maşină de patrulare, şi a continuat să întindă banda galbenă, de parcă l-ar fi apărat de ceea ce o fi fost în casă.

Deborah a privit o vreme în gol după poliţist, apoi s-a uitat la mine. Sincer să fiu, nu prea-mi dădeam seama ce aş fi putut spune inteligent sau folositor, aşa că am rămas tăcuţi o vreme, uitându-ne unul la altul. Vântul flutura banda galbenă, iar câinele continua să urle, scoţând un soi de sunet care aducea cu un yodler, iar treaba asta nu era în măsură să-mi sporească afecţiunea pentru specia canină. Deborah a clătinat din cap.

— Cineva trebuie să-l facă să tacă pe idiotul ăla de câine, a spus ea, după care s-a strecurat pe sub banda galbenă şi-a pornit spre uşa casei.

Am urmat-o. După câţiva paşi mi-am dat seama că zgomotul făcut de câine se apropia tot mai tare – venea din casă, fiind vorba probabil de animalul de companie al victimei. Destul de frecvent animalele reacţionează rău la moartea stăpânului.

Ne-am oprit lângă trepte, iar Deborah şi-a ridicat privirea către poliţist, citind numele de pe ecuson.

— Coronel. Doamna aceasta e martoră?

Poliţistul nu s-a uitat la noi.

— Mda, a zis el. Doamna Medina. Ea a sunat.

Între timp, doamna în vârstă s-a aplecat înainte şi a vomitat. Deborah s-a încruntat.

— Care-i treaba cu câinele? l-a întrebat.

Coronel a scos un soi de lătrat, genul de sunet la limita dintre hohot de râs şi horcăit, dar nu ne-a răspuns şi nu s-a uitat la noi.

Cred că Deborah se cam săturase şi e greu s-o învinovăţeşti pentru asta.

— Ce dracu' se întâmplă aici? a întrebat nedumerită.

Coronel şi-a întors capul spre noi. Pe faţa lui nu se putea citi nimic.

— Vedeţi şi singuri, ne-a spus, după care s-a întors din nou.

Deborah avea de gând probabil să spună ceva, dar apoi s-a răzgândit. În schimb s-a uitat la mine şi a ridicat din umeri.

— Am putea să aruncăm şi noi o privire, i-am zis, în speranţa că nu păream din cale-afară de nerăbdător.

Adevărul este că abia aşteptam să văd orice ar fi fost în stare să stârnească asemenea reacţii în rândul poliţiştilor din Miami. Sergentul Doakes s-ar putea foarte bine să mă împiedice să-mi fac singur de cap, dar nu mă putea opri să admir creativitatea altora. La urma urmei, era treaba mea, şi nu se spune că toţi ar trebui să ne bucurăm de slujbele noastre?

Pe de altă parte, Deborah ezita cam mult, ceea ce nu-i stătea în fire. A aruncat înapoi o privire către maşina de poliţie în care se afla ofiţerul cu capul în mâini. Apoi s-a uitat iar la Coronel şi la bătrână, după care încă o dată la uşa din faţă a căsuţei. A tras aer adânc în piept, a răsuflat cu putere, după care a spus:

— În regulă. S-aruncăm un ochi.

Dar tot nu s-a clintit, aşa că am fost nevoit să mă strecor pe lângă ea şi să deschid eu uşa.

Camera din faţă a căsuţei era întunecată, cu draperiile şi obloanele trase. Se vedea un singur scaun rătăcit care părea să fi fost achiziţionat dintr-un magazin cu lucruri la mâna a doua. Husa de pe el era atât de murdară încât era imposibil de spus ce culoare avea iniţial. Scaunul se afla în faţa unui televizor mic, aşezat pe o masă pliantă. În rest, camera era goală. O uşă deschisă, plasată cumva vizavi de intrarea din faţă lăsa să se strecoare un vag petic de lumină, de unde păreau a răzbate scâncetele câinelui, aşa că m-am îndreptat într-acolo, spre partea din spate a casei.

Animalele nu mă plac, fapt care demonstrează că sunt mai inteligente decât credem noi că ar fi. Par să simtă ceea ce sunt de

fapt, lucru care îi deranjează, şi adeseori îşi exprimă părerea într-un mod cât se poate de explicit. Motiv pentru care ezitam un pic să mă apropii de un câine aşa de supărat pe viaţă. Dar am trecut totuşi încetişor de uşă, strigând plin de speranţă:

— Cuminte, cuţu, cuminte!

Nu prea suna ca un căţel de treabă; părea a fi mai degrabă un pitbull turbat, cu probleme la mansardă. Totuşi mereu încerc să mă arăt înţelegător, chiar şi faţă de prietenii noştri canini. Cu o expresie blajină pe chip, care putea fi lesne considerată o dovadă a iubirii mele pentru animale, am făcut un pas către uşa care se bălăngănea şi care dădea în mod evident către bucătărie.

În momentul în care am atins uşa, am auzit o şoaptă vagă şi neliniştită din partea Călătorului Întunecat, aşa că m-am oprit. „Poftim?" am întrebat, dar n-am primit niciun răspuns. Am închis ochii o clipă, dar pagina era goală; nici pomeneală de mesaj secret strecurat în spatele pleoapelor mele. Am ridicat din umeri, am deschis uşa şi am intrat în bucătărie.

Partea de sus a încăperii era vopsită într-o nuanţă de galben, parcă pătată de grăsime, în vreme ce partea de jos era acoperită de plăci vechi de gresie albă cu dungi albastre. Într-un colţ se vedea un mic frigider, iar pe blatul mesei era o plită electrică. Un gândac de bucătărie a luat-o la goană pe după blatul mesei şi s-a ascuns sub frigider. Singura fereastră a încăperii fusese acoperită de o placă de pal bătută în cuie, astfel încât iluminatul era asigurat de un bec care atârna din tavan.

Sub bec se afla o masă mare, grea, veche, genul de masă cu picioare zdravene, finisată precum cele de porţelan. O oglindă uriaşă atârna pe perete, într-un unghi care îngăduia să se reflecte orice va fi fost pe masă. Iar în reflexia respectivă, zăcând pe masă, se afla un… o…

Mda. Bănuiesc că-ncepuse viaţa drept un soi de fiinţă umană, foarte probabil fiind vorba de un bărbat, hispanic. Foarte greu să-ţi dai seama de asta din felul în care arăta, treabă care, recunosc, m-a

cam zăpăcit un pic. Şi totuşi, în afara surprizei, am fost nevoit să admir seriozitatea cu care fusese făcută treaba, şi dibăcia. Orice chirurg ar fi invidiat o asemenea operă de artă, deşi ar fi fost puţin probabil ca vreun chirurg să poată justifica o asemenea lucrare într-o instituţie de sănătate.

De pildă, nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să-i tai cuiva buzele şi pleoapele atât de perfect, fără să afectez în vreun fel globii oculari, care în cazul de faţă se-nvârteau încoace şi-ncolo, fără să se poată închide sau clipi, întorcându-se mereu la oglinda respectivă. E doar o bănuială, dar cred că pleoapele fuseseră rezolvate ultimele, la multă vreme după ce nasul şi urechile fuseseră îndepărtate cu atâta grijă. Totuşi, nu mă puteam hotărî dacă eu unul aş fi făcut asta înainte sau după îndepărtarea braţelor, picioarelor, organelor genitale etc. O serie grea de alegeri, dar, după cum arătau lucrurile, se părea că totul fusese făcut cum trebuie, ca la carte chiar, de cineva care avea multă practică la activ. Adeseori vorbim despre o treabă făcută curat ca fiind „chirurgicală". Numai că-n cazul de faţă era vorba de chirurgie pe bune. Nu se vedea nici strop de sângerare, nici măcar în zona gurii, unde buzele şi limba fuseseră îndepărtate. Chiar şi la dinţi; n-aveai cum să nu admiri o muncă aşa de serioasă. Fiecare incizie fusese închisă profesionist; câte un bandaj alb fusese plasat la fiecare umăr, în locurile în care atârnaseră cândva braţele, iar restul tăieturilor se vindecaseră deja, într-un fel pe care ţi-ai dori să-l afli în cele mai multe dintre spitale.

Totul de pe corp fusese tăiat, absolut totul. Nu rămăsese nimic din el, doar un cap gol, lipsit de trăsături, ataşat de un trup despovărat. Nu-mi puteam închipui cum era cu putinţă una ca asta fără să omori chestia în cauză şi mă depăşea clar treaba când venea vorba de intenţie – de ce ar face cineva aşa ceva? Ieşea la iveală o cruzime care te făcea să te-ntrebi dacă universul era, la urma urmei, o idee bună sau nu. Iertaţi-mă dacă sună cumva ironic ce spun, mai ales venind din partea lui Dexter-Cap-De-Mort, dar ştiu foarte bine cine sunt eu cu adevărat, şi nu am nicio legătură cu aşa ceva. Fac

ceea ce i se pare neapărat necesar Călătorului Întunecat, şi numai celor care-o merită cu prisosinţă, şi-ntotdeauna se-ncheie cu moartea – ceea ce sunt sigur că fiinţa de pe masă ar fi fost de acord că nu-i chiar aşa de rău la urma urmei.

Dar asta… să faci totul cu atât de multă grijă şi răbdare şi să laşi victima în faţa unei oglinzi… aproape că trăiam un sentiment de mirare întunecată ieşind la suprafaţă, de parcă pentru întâia oară Călătorul Întunecat se simţea niţeluş cam lipsit de însemnătate.

Chestia de pe masă nu a părut să-mi observe prezenţa. Pur şi simplu scotea acelaşi sunet, ca un scâncet de câine, întruna, pe acelaşi ton oribil, tremurător, iar şi iar.

Am auzit-o pe Deb oprindu-se brusc în spatele meu.

— Isuse, a spus ea. O, Doamne… Ce e asta?

— Nu ştiu, am zis. Dar măcar nu e un câine.

Capitolul 8

S-a simţit un foarte discret curent de aer, aşa că m-am uitat dincolo de Deborah şi am observat că sosise sergentul Doakes. A aruncat o privire de jur-împrejurul camerei, după care ochii i s-au oprit asupra mesei. Recunosc că eram curios să văd care-i va fi reacţia faţă de ceva atât de extrem şi a meritat aşteptarea. Când Doakes a observat exponatul central din bucătărie, ochii i-au rămas aţintiţi asupra lui şi s-a oprit complet, de parcă s-ar fi preschimbat într-o statuie. După un lung răgaz s-a îndreptat în direcţia respectivă, alunecând încet, ca şi cum ar fi fost tras de o sfoară. A trecut pe lângă noi, parcă fără să bage de seamă că ne aflam acolo, şi s-a oprit lângă masă.

Timp de câteva secunde s-a holbat la arătare. După care, tot fără să clipească, a căutat în buzunarul hainei sport şi şi-a scos pistolul. Încet, fără nicio expresie, l-a îndreptat spre punctul dintre cei doi ochi fără pleoape ai fiinţei care încă mai scheuna. Se pregătea să tragă.

— Doakes, a zis Deborah cu o voce care semăna cu un croncănit sec, după care şi-a dres glasul şi a încercat din nou. Doakes!

Doakes nu a răspuns, nici nu şi-a mutat privirea, dar totuşi n-a apăsat pe trăgaci şi mi-a părut rău că n-a făcut-o. La urma urmei, ce aveam de gând să facem cu chestia asta? Nu avea cum să ne spună cine-i făcuse asta. Plus că aveam o bănuială că zilele în care se numărase printre membrii utili ai societăţii luaseră sfârşit. De ce să nu-l lăsăm pe Doakes să-i curme chinul? După care eu şi Deb, fără voia noastră, am fi fost nevoiţi să depunem mărturie despre cele săvârşite de Doakes, el ar fi fost concediat, poate chiar închis, şi astfel problemele mele s-ar fi sfârşit. Părea o soluţie aşa de bună, dar, desigur, nu era o treabă pe care Deborah să o accepte. Uneori are tendinţa să devină extrem de exagerată şi oficială.

— Lasă arma jos, Doakes, i-a spus.

În ciuda faptului că restul corpului său a rămas perfect nemişcat, Doakes şi-a întors capul spre ea.

— E singurul lucru care se mai poate face. Crede-mă.

Deborah a clătinat din cap.

— Ştii că n-o poţi face.

S-au holbat o vreme unul la altul, după care privirea lui s-a abătut asupra mea. Era incredibil de greu pentru mine să mă uit în ochii lui fără să-i arunc şi o vorbă, ceva de genul: „Eh, la dracu', fă-o!". Dar cum-necum am reuşit, iar Doakes a îndreptat pistolul către tavan. S-a uitat din nou la arătare, a clătinat din cap şi a lăsat pistolul la o parte.

— La dracu', a zis el. Ar fi trebuit să mă lăsaţi.

După care s-a întors şi a ieşit rapid din încăpere.

În următoarele câteva minute camera s-a umplut cu oameni care încercau cu disperare să-şi facă treaba fără să se uite la cel de pe masă. Camilla Figg, o laborantă plinuţă, tunsă scurt, ale cărei expresii faciale s-au limitat întotdeauna fie la înroşire, fie la holbare, plângea încetişor în timp ce căuta amprente. Angel Batista, sau Angel-fără-legătură, cum îi ziceam noi, fiindcă aşa se recomanda întotdeauna, s-a albit la faţă şi am văzut cum i-a căzut falca, dar a găsit puterea să rămână în cameră. Vince Masuoka, un coleg de serviciu care în mod normal se purta de parcă doar s-ar fi pretins uman, tremura atât de tare încât a fost nevoit să iasă afară şi să stea pe verandă.

Am început să mă-ntreb dacă nu cumva ar fi trebuit să mă prefac la rândul meu oripilat, doar ca să nu bată la ochi. Poate trebuia să ies afară şi să mă aşez lângă Vince. Ce se spune în asemenea momente? Se vorbeşte despre baseball? Despre vreme? Cu siguranţă, nu s-ar cuveni să pomeneşti nimic despre chestia de care fuge toată lumea, şi totuşi, spre surprinderea mea, mi-am dat seama că nu mă deranja să discut despre asta. Adevărul e că toată treaba începea să stârnească un vag interes din partea unei Anumite Părţi Lăuntrice. M-am străduit de-a lungul timpului din răsputeri să nu

atrag atenţia asupra mea, şi uite-acum pe unul care făcea exact pe dos. Cu siguranţă monstrul se dădea în spectacol cu un motiv şi putea fi vorba doar un spirit de competiţie perfect natural, dar totuşi treaba aia părea un pic enervantă, chiar dacă pe mine unul mă intriga, făcându-mă să-mi doresc să aflu mai multe. Cine-o fi făcut asta nu semăna cu nimeni altcineva pe care-l mai cunoscusem. Oare să-l trec pe prădătorul anonim pe lista mea? Sau să mă prefac oripilat şi să ies afară pe verandă?

În timp ce cântăream această grea alegere, sergentul Doakes a trecut pe lângă mine şi abia dacă mi-a aruncat o privire, moment în care mi-am reamintit că din pricina lui nu-mi puteam continua treaba cu lista personală pentru moment. Era oarecum deconcertant, dar totuşi mi-a înlesnit întrucâtva luarea unei decizii. Am început să-mi compun o mină corespunzător de tulburată, dar n-am apucat să trec de etapa sprâncenelor ridicate. Doi paramedici au intrat în goană, plini de importanţă, şi au încremenit când au dat cu ochii de victimă. Unul dintre ei a ieşit imediat în fugă din cameră. Cealaltă, o tânără de culoare, s-a întors către mine şi mi-a spus:

— Ce dracu' se presupune c-ar trebui să facem *noi?*

Apoi a început să plângă şi ea.

Trebuie să recunoaşteţi c-avea dreptate. Soluţia sergentului Doakes începea să pară mai practică, elegantă chiar. Nu prea părea să aibă vreun rost să iei arătarea pe o targă, s-o urci într-o salvare şi apoi să goneşti cu ea prin traficul din Miami pentru a o depune într-un spital. După cum zisese atât de elegant tânăra doamnă: „ce dracu' se presupunea c-ar fi trebuit să facem?". Dar era limpede că trebuia făcut ceva. Dacă doar am fi lăsat arătarea acolo şi ne-am fi fâţâit de colo-colo, în cele din urmă ar fi depus cineva o plângere împotriva mulţimii de poliţişti care vomitau în curte, chestie care ar fi dat foarte rău pentru imaginea departamentului.

Deborah a fost cea care a organizat niţel lucrurile în cele din urmă. I-a convins pe paramedici să sedeze victima şi apoi să o ridice, fapt care le-a permis laboranţilor surprinzător de scârbiţi să

se întoarcă şi să-şi reia treaba. Liniştea care s-a lăsat în micuţa locuinţă după ce sedativele au preluat controlul asupra arătării era de-a dreptul mirifică. Paramedicii au acoperit chestia, au suit-o pe targă fără să o scape pe jos şi au transportat-o afară, în lumina asfinţitului.

Tocmai la ţanc; chiar când ambulanţa pleca de la faţa locului, au început să apară carele de transmisie. Într-un fel era păcat; mi-ar fi făcut mare plăcere să văd reacţia unor reporteri, mai ales a lui Rick Sangre. Se arătase a fi cel mai fervent susţinător al zicalei „dacă sângerează, atenţia-i trează", şi nu-l văzusem vreodată să manifeste vreun strop de durere sau groază în afara momentelor când transmitea în direct sau a celor în care-i stătea rău părul. Dar n-a fost să fie. Până să se pregătească de transmisie cameramanul lui Rick, nu mai era nimic de văzut în afara casei împrejmuite cu bandă galbenă, plus câţiva poliţişti cu feţele picate, care nici într-o zi bună nu prea ar fi avut ce să-i spună lui Sangre, darămite astăzi, când probabil nici numele n-ar fi fost în stare să şi-l rostească.

Nici eu nu prea aveam mare lucru de făcut. Venisem cu maşina lui Deborah, aşa că nu aveam cu mine trusa de lucru, şi-n orice caz nu se zărea vreo pată de sânge. De vreme ce acesta era domeniul meu, simţeam că ar trebui să găsesc ceva şi să mă fac cumva util, numai că prietenul nostru chirurg fusese prea grijuliu. Doar ca să fiu sigur, am aruncat o privire prin restul casei, dar nu era mare lucru. Mai era un dormitor mic, o baie şi mai mică şi o debara. Nicăieri nu se găsea nimic, asta dacă nu punem la socoteală o saltea veche, ca vai de ea, aflată pe podeaua din dormitor. Arăta de parcă ar fi fost cumpărată de la acelaşi magazin de chilipiruri ca şi scaunul din sufragerie, şi se aplatizase mai ceva ca o friptură cubaneză. Nicio altă mobilă sau vreun obiect de gospodărie, nici măcar o lingură de plastic.

Singurul lucru care arăta o vagă urmă de personalitate era ceva ce găsise Angel-fără-legătură sub masă, în vreme ce eu terminam turul casei.

— Hopa! a exclamat el şi a ridicat de jos cu penseta o bucată de hârtie.

M-am apropiat ca să văd despre ce era vorba. Abia dac-a meritat efortul; nu era decât o pagină mică şi albă, din care fusese rupt un mic dreptunghi la un capăt. M-am uitat peste capul lui Angel şi, fix acolo, pe marginea mesei, era dreptunghiul lipsă, lipit cu bandă adezivă.

— *Mira,*[2] am zis, şi Angel mi-a aruncat o privire.

— Aha, a mormăit.

În timp ce examina cu atenţie banda adezivă – amprentele se imprimă de minune pe banda adezivă – a lăsat pe podea bucata de hârtie, aşa că m-am aşezat pe vine ca să o văd. Se vedeau nişte litere scrise foarte subţire. M-am aplecat mai mult ca să le pot citi: LOIALITATE.

— Loialitate? am zis.

— Sigur. Nu-i asta o virtute importantă?

— Să-l întrebăm, am zis, iar Angel s-a înfiorat într-atât încât aproape că a scăpat penseta pe jos.

— *Me cago en diez*[3], ce mizerie! a spus el, apoi a luat o pungă de plastic în care să pună bucata de hârtie.

Asta nu părea să fie ceva la care să merite să asişti, şi chiar că nu prea era nimic altceva de văzut pe acolo, aşa că m-am îndreptat către uşă.

Cu siguranţă nu sunt criminalist profesionist, dar din pricina hobby-ului meu întunecat adeseori observ cu o oarecare atenţie crimele altora care par să facă parte din tagma mea. Totuşi, treaba asta era dincolo de limitele oricărui lucru pe care l-am văzut sau l-am imaginat vreodată. Nu era nici urmă de semn care să ofere indicii despre personalitatea celui vinovat sau despre motivaţiile lui, şi eram aproape la fel de intrigat pe cât eram de iritat. Ce soi de

---

[2] „Uite!" în spaniolă (n.red.).

[3] Eufemism pentru *me cago en Dios* – „căca-m-aş" în spaniolă (n.red.).

prădător e în stare să-şi lase prada în urmă, s-o lase să se zvârcolească?

Am ieşit şi m-am aşezat pe verandă. Doakes era într-o discuţie cu căpitanul Matthews, spunându-i ceva care-l făcea pe căpitan să pară îngrijorat. Deborah stătea aplecată lângă bătrână, vorbindu-i în şoaptă. Simţeam că începe să adie o briză, din aceea discretă care vine taman înainte de furtuna de amiază, şi tocmai când ridicam privirea din pământ, cei dintâi picuri mari de ploaie au început să păteze asfaltul. Sangre, care stătuse până atunci lângă banda galbenă fluturându-şi microfonul şi încercând să-i atragă atenţia căpitanului Matthews, s-a uitat în sus către nori şi, când tunetele au început să răsune, şi-a aruncat microfonul înspre producător şi s-a adăpostit în carul de transmisie.

Şi-n burta mea se petrecea un tumult, moment în care mi-am adus aminte că uitasem să iau prânzul din cauza întregii agitaţii. Aşa nu mergea; trebuia să-mi păstrez forţele. Metabolismul meu ridicat, perfect natural, avea nevoie de o atenţie constantă: Dexter nu e făcut pentru diete. Dar depindeam de Deborah pentru a mă duce cu maşina, şi aveam sentimentul, de fapt, doar o bănuială, că nu va empatiza chiar în clipa aia cu dorinţa mea de a mânca. M-am uitat iar la ea. O consola pe bătrâna doamnă Medina, care după câte se părea nu mai dădea la boboci, trecând în schimb la suspine.

Am oftat la rândul meu şi m-am îndreptat către maşină prin ploaie. Nu prea îmi păsa că mă ud. Se pare că aveam să aştept mult şi bine până când să fiu uscat din nou.

Într-adevăr, a fost o aşteptare lungă, de peste două ore. Am rămas în maşină, ascultând radioul şi încercând să-mi închipui cum era să mănânci, bucată cu bucată, un sandvici *medianoche:* crănţănitul crustei, atât de crocantă şi de bine prăjită încât îţi zgârie interiorul gurii în timp ce muşti. Apoi cea dintâi aromă de muştar, urmată de liniştitoarea brânză şi de carnea sărată. Următoarea îmbucătură – o bucată de murătură. O mestec; las aromele să se

întrepătrundă. Înghit. Iau o gură de Iron Beer (care se pronunţă Iroan Baier şi n-are legătură cu berea, e o apă minerală). Oftez. Mai degrabă aş prefera să mănânc decât să fac orice altceva, în afara unui joc cu Călătorul. E un adevărat miracol genetic că nu sunt gras.

Ajunsesem la al treilea sandvici imaginar când Deborah s-a întors în sfârşit la maşină. S-a strecurat pe locul şoferului, a închis portiera şi a rămas nemişcată, uitându-se în faţă prin parbrizul udat de ploaie. Ştiam că nu era cel mai potrivit lucru pe care putem să i-l spun, dar nu m-am putut abţine.

— Pari abătută, Deb. Hai să mâncăm de prânz.

A clătinat din cap, dar nu a spus nimic.

— Poate un sandvici bun. Sau o salată de fructe să-ţi ridice nivelul de zahăr din sânge? O să te simţi mai bine după.

S-a uitat la mine, dar nu mi-a aruncat genul de privire care să includă promisiunea unui prânz într-un viitor îndeajuns de apropiat.

— Ăsta-i motivul pentru care am vrut să mă fac poliţistă, mi-a spus.

— Salata de fructe?

— Ce s-a întâmplat acolo, a zis privind iarăşi prin parbriz. Vreau să pun mâna pe el, pe oricine e capabil să facă aşa ceva unei alte fiinţe umane. Îmi doresc atât de mult să-l prind încât parcă-i simt mirosul.

— Miroase a sandvici, Deborah? Pentru că…

A lovit puternic volanul, cu podul palmelor. Iar şi iar.

— La dracu'! La mama dracu'!

Am oftat. Bietul Dexter, amărât de atâta vreme, nu avea să primească nici măcar un codru de pâine. Şi totul fiindcă Deborah avusese te miri ce epifanie din pricina unei bucăţi de carne mişcătoare. Desigur, era o chestie îngrozitoare, iar lumea ar fi fost un loc mult mai bun dacă n-ar fi existat cineva în stare să facă asemenea lucruri, dar asta-nsemna că trebuia să ratăm prânzul? Nu trebuia să ne păstrăm cu toţii puterile ca să-l prindem pe tipul

respectiv? Şi totuşi, nu părea să fie momentul cel mai potrivit în care să discut asta cu Deborah, aşa că pur şi simplu am rămas acolo lângă ea, uitându-mă cum se scurge ploaia pe parbriz şi mâncând un sandvici imaginar, al patrulea.

A doua zi dimineaţă nici nu apucasem bine să mă instalez în locşorul meu de la serviciu, că a şi sunat telefonul.

— Căpitanul Matthews vrea să-i vadă pe toţi cei care au fost acolo ieri, a spus Deborah.

— Bună dimineaţa, surioară. Sunt bine, mulţumesc, tu?

— Imediat, a mai adăugat ea, după care a închis.

Lumea poliţiştilor e alcătuită din rutină, atât oficial, cât şi neoficial. Asta-i una dintre pricinile pentru care-mi iubesc munca. Ştiu întotdeauna ce urmează, astfel că am mai puţine reacţii umane de memorat pentru a le reproduce ulterior când e momentul potrivit, aşadar mai slabe şanse să fiu prins cu garda jos şi să reacţionez într-un fel care ar putea pune la îndoială apartenenţa mea la rasa umană.

Din câte ştiam, căpitanul Matthews nu-i mai chemase niciodată pe „toţi cei care-au fost de faţă". Chiar şi-n cazurile extrem de mediatizate, obiceiul lui era să se ocupe el de presă şi de informarea superiorilor ierarhici, lăsându-i pe ofiţerii de investigaţie să lucreze concret la caz. Nu-mi venea în minte niciun motiv pentru care ar fi încălcat acest protocol, chiar şi-ntr-un caz atât de puţin obişnuit ca acesta. Şi cu atât mai puţin atât de repede – abia dacă avusese timp să aprobe un comunicat de presă.

Dar „imediat" însemna chiar imediat, aşa mi se părea, aşa că am pornit agale spre biroul căpitanului. Secretara lui, Gwen, una dintre cele mai eficiente femei care au văzut vreodată lumina zilei, se afla la biroul ei. Este de asemenea şi una dintre cele mai serioase şi sobre, astfel că mi se părea imposibil să nu o zgândăr niţel.

— Gwendolyn! Imaginea ideală a frumuseţii scânteietoare! Hai să zburăm în laboratorul cu probe de sânge! i-am zis intrând în birou.

A făcut semn cu capul înspre uşa de la capătul încăperii.

— Sunt în sala de conferinţe, a zis, fără să i se clintească niciun muşchi pe faţă.

— Ăsta-i un refuz?

Şi-a mişcat capul un centimetru mai la dreapta.

— Uşa de acolo, a zis ea. Te aşteaptă.

Într-adevăr, aşa era. În capul mesei de conferinţe stătea încruntat căpitanul Matthews, cu o ceaşcă de cafea în faţă. În jurul mesei erau Deborah şi Doakes, Vince Masuoka, Camila Figg şi cei patru poliţişti în uniformă care marcaseră perimetrul în jurul căsuţei până să ajungem noi. Matthews a clătinat din cap înspre mine şi-a spus:

— Acum suntem toţi?

Doakes a încetat să se mai holbeze la mine şi a zis:

— Paramedicii.

Matthews a clătinat din cap.

— Nu-i problema noastră. Va vorbi cineva cu ei mai târziu.

Şi-a dres glasul şi a aruncat o privire în jos, ca şi cum ar fi consultat un scenariu invizibil.

— În regulă, a spus, şi şi-a dres glasul din nou. Acest, hmm… eveniment care s-a petrecut ieri pe, hmm, NW 4th Street, a ajuns, hmm… la cel mai înalt nivel.

A ridicat privirea din pământ şi pentru o clipă am crezut că era impresionat.

— *Foarte* înalt, *cel mai înalt.* Aşadar vi se ordonă să nu dezvăluiţi nimic din ceea ce aţi văzut, aţi auzit sau aţi surprins în legătură cu evenimentul de ieri şi locul în care s-a petrecut. Niciun comentariu, public sau privat, de niciun fel.

S-a uitat apoi la Doakes, care aproba din cap, după care a aruncat o privire de jur-împrejurul mesei, tuturor.

— Prin urmare, ah…

Căpitanul Matthews s-a încruntat, dându-şi seama că de fapt nu avea ce alt „prin urmare" să ne transmită. Din fericire pentru reputaţia lui de bun orator, chiar atunci s-a deschis uşa. Ne-am uitat

cu toţii să vedem cine intră.

Cadrul uşii era ocupat în întregime de silueta unui bărbat foarte solid, într-un costum foarte frumos. Nu purta cravată, iar cei trei nasturi de sus ai cămăşii erau desfăcuţi. Pe degetul mic de la mâna lui stângă sclipea un inel cu diamant. Avea părul înfoiat şi aranjat cu stil. Părea să fi avut vreo patruzeci de ani, dar timpul nu prea se purtase bine cu nasul lui. O cicatrice îi pornea de-a curmezişul dinspre sprânceana dreaptă, în vreme ce alta i se zărea pe o parte a bărbiei, dar impresia de ansamblu nu era că ar fi fost desfigurat, ci mai degrabă că i s-ar fi decernat o decoraţie. Ne-a privit pe toţi cu un rânjet vesel şi strălucitor, cu ochii lui albaştri inexpresivi, oprindu-se o clipă în cadrul uşii parcă pentru a marca momentul, după care şi-a îndreptat privirea către cel aflat în capul mesei şi-a întrebat:

— Căpitanul Matthews?

Căpitanul era un bărbat destul de voinic, foarte masculin, dar părea de-a dreptul pipernicit şi efeminat pe lângă noul venit, şi cred că şi el a simţit asta. Totuşi, a strâns cu putere din fălcile bărbăteşti şi-a spus:

— Întocmai.

Uriaşul s-a îndreptat către Matthews cu mâna întinsă.

— Încântat de cunoştinţă, căpitane. Sunt Kyle Chutsky. Am vorbit la telefon.

În timp ce-şi strângeau mâinile, străinul a aruncat o privire în jurul mesei, făcând o pauză când a ajuns la Deborah, înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia către Matthews. Dar după nici jumătate de secundă, a început să scaneze din nou încăperea din priviri şi s-a holbat o clipă la Doakes. Niciunul dintre ei nu a spus nimic, nu s-a mişcat, nu a scos vreun sunet, nici nu i-a întins celuilalt o carte de vizită, dar sunt absolut sigur că se cunoşteau. Fără să recunoască asta în vreun fel, Doakes şi-a pironit privirea pe masa dinaintea lui, iar Chutsky şi-a îndreptat atenţia din nou către căpitan.

— Căpitane Matthews, ai un departament grozav pe mână. Am

auzit numai lucruri bune despre voi.

— Vă mulţumesc… domnule Chutsky, a spus Matthews înţepat. Luaţi un loc?

Chutsky i-a zâmbit larg, fermecător.

— Mulţumesc, da, a spus el şi s-a aşezat pe scaunul liber de lângă Deborah.

Ea nu s-a întors să-l privească, dar din locul în care mă aflam, de partea cealaltă a mesei, puteam zări o uşoară roşeaţă cum îi urcă pe gât şi i se-ntinde pe faţă, cuprinzându-i fruntea încruntată.

Moment în care am putut auzi vag pe cineva în străfundurile creierului lui Dexter cum îşi drege glasul şi zice: „Iertaţi-mă, o clipă, dar ce dracu' se petrece aici?" Probabil că cineva îmi pusese nişte LSD în cafea, fiindcă ziua asta începea să semene cu una a lui Dexter în Ţara Minunilor. De ce ne aflam noi aici? Cine era bărbatul ăsta uriaş, plin de cicatrice, care-l stresa pe căpitanul Matthews? Cum de se cunoştea cu Doakes? Şi de ce, în numele Domnului şi-al tuturor lucrurilor strălucitoare şi ascuţite de pe faţa pământului, chipul lui Deborah prindea o nuanţă roşiatică tot mai intensă?

Adeseori mă pomenesc în situaţii în care parcă toată lumea ar fi citit deja manualul de utilizare al unui lucru, în vreme ce bietul Dexter nici să bage cablul A în fanta B nu e-n stare. De regulă, are de-a face cu o firească emoţie umană, ceva înţeles de toată lumea. Din nefericire, Dexter e de pe altă planetă şi nu simte şi nici nu pricepe asemenea lucruri. Tot ce pot face e să adun la repezeală câteva mici indicii care să mă ajute să mă dumiresc ce fel de expresie ar trebui să adopt până când revin lucrurile pe făgaşul normal.

M-am uitat la Vince Masuoka. Eram probabil mai apropiat de el decât de oricare alt tehnician de laborator, şi nu doar fiindcă aduceam pe rând gogoşi. Mereu lăsa impresia că trece prin viaţă cu prefăcătorie, la fel ca mine, de parcă ar fi urmărit mai multe filmuleţe din care învăţa cum trebuie să zâmbeşti şi să vorbeşti cu oamenii. Nu era la fel de talentat la prefăcătorii ca mine, iar

rezultatele nu erau niciodată la fel de convingătoare ca-n cazul meu, dar cert e că simţeam că aparţinem cumva aceleiaşi specii.

Chiar acum părea nedumerit şi intimidat, încercând din greu să-nghită în sec, dar fără prea mare succes. Niciun indiciu aici.

Camilla Figg se holba într-un punct pe peretele din faţa ei. Era palidă, dar pe ambii obraji i se vedea o pată roşie.

Deborah, cum am pomenit deja, se prelingea pe scaun şi părea extrem de preocupată să se-nroşească tot mai tare la faţă.

Chutsky a lovit în masă cu podul palmei, afişând un zâmbet larg, după care a spus:

— Vreau să vă mulţumesc tuturor pentru cooperarea la treaba asta. E foarte important să nu divulgăm nimic până când oamenii mei nu preiau cazul.

Căpitanul Matthews şi-a dres glasul.

— Aham. Eu, hmm, bănuiesc că doriţi să ne continuăm rutina procedurilor de investigare, să… hmm… interogăm martorii şi toate cele.

Chutsky a clătinat încet din cap.

— În niciun caz. Vreau ca oamenii tăi să iasă imediat din schemă. Vreau ca întregul tablou să înceteze să mai existe, să dispară complet – pentru cei din departamentul pe care-l conduci, căpitane, cazul acesta nici nu s-a petrecut.

— Preluaţi *dumneavoastră* investigaţia? a întrebat Deborah.

Chutsky s-a uitat la ea, iar zâmbetul de pe faţă i s-a lăţit şi mai tare.

— Exact, a spus el.

Şi probabil că ar fi continuat să rânjească la ea dacă n-ar fi fost intervenţia lui Coronel, ofiţerul care stătuse pe verandă lângă bătrâna în lacrimi, care vomita. Şi-a dres glasul la rândul lui şi a spus:

— Bun, bine, doar o clipă, iar în vocea lui se putea simţi o anumită doză de ostilitate care-i amplifica accentul altminteri discret.

Chutsky s-a întors să-l privească, arborând acelaşi zâmbet. Coronel părea că nu e-n apele lui, dar a înfruntat privirea veselă a lui Chutsky.

— Încercaţi să ne-mpiedicaţi să ne facem treaba în cazul de faţă?

— Treaba dumitale e să protejezi şi să te afli în slujba altora, a spus Chutsky. În cazul de faţă, asta înseamnă să protejezi informaţiile pe care le cunoşti şi să te afli în slujba mea.

— Rahat cu perje.

— Nu contează ce tip de rahat e, i-a spus Chutsky. Tot o s-o faci.

— Cine dracu' eşti tu să-mi spui mie asta?

Căpitanul Matthews a început să bată darabana în masă.

— De ajuns, Coronel. Domnul Chutsky vine de la Washington şi am primit instrucţiuni clare să-i acordăm tot sprijinul nostru.

Coronel a clătinat din cap.

— Nu-i vreun afurisit de agent FBI, a zis el.

Chutsky s-a mulţumit să zâmbească. Căpitanul Matthews a tras aer adânc în piept încercând să spună ceva, dar Doakes şi-a apropiat capul până a ajuns la câţiva centimetri de Coronel şi i-a spus:

— Tacă-ţi fleanca.

Coronel s-a uitat la el şi-o parte din îndârjirea care-l cuprinsese s-a evaporat.

— Nu vrem să avem de-a face cu porcăria asta, a continuat Doakes. Să-i lăsăm pe oamenii lui să se ocupe.

— Nu-i corect, a spus Coronel.

— Las-o aşa, a zis Doakes.

Coronel a deschis gura să spună ceva, Doakes a ridicat din sprâncene iar după ce a mai cântărit un pic situaţia, privind probabil chipul de sub acele sprâncene, Coronel a lăsat-o moartă.

Căpitanul Matthews şi-a dres glasul din nou, într-o încercare de a prelua din nou controlul.

— Mai aveţi alte întrebări? În regulă, atunci, domnule Chutsky. Dacă vă mai putem ajuta cu ceva…

— Adevărul e, căpitane, că aş fi recunoscător dacă aş putea

împrumuta unul dintre detectivii de aici, ca om de legătură. Cineva care să mă ajute să ştiu cum merg lucrurile, să pună punctul pe „i” cum trebuie…

Toate capetele din încăpere s-au întors într-o sincronizare perfectă înspre Doakes, mai puţin al lui Chutsky. El s-a întors în lateral, către Deborah, şi i-a spus:

— Ce spuneţi, domnişoară detectiv?

Capitolul 9

Trebuie să recunosc că finalul surprinzător al întâlnirii din biroul căpitanului Matthews m-a prins în ofsaid, însă măcar ştiu acum de ce se purtau cu toţii ca nişte cobai aruncaţi în cuşca leului. Nimănui nu-i place să intervină Federalii într-un caz; singura bucurie în toată treaba e să le îngreunezi cât mai mult munca. Dar Chutsky părea să fie o stâncă atât de tare încât nici măcar această mică şi nevinovată plăcere nu ne era îngăduită.

Un mister şi mai adânc era semnificaţia chipului atât de îmbujorat al lui Deborah, dar nu era problema mea. Problema mea se limpezise întrucâtva. S-ar putea să-l credeţi pe Dexter cam prostănac fiindcă nu a pus cap la cap toate lucrurile mai devreme, dar când în sfârşit mi-a picat fisa, aproape că-mi venea să-mi trag una-n cap. Probabil că toate berile alea băute acasă la Rita îmi limitaseră capacităţile mentale.

Dar cu siguranţă această vizită pe care o primisem de la Washington fusese planificată de nimeni altcineva decât de duşmanul meu personal, sergentul Doakes. Circulaseră nişte zvonuri cum că stagiul lui militar avusese mai degrabă mici sincope, şi-ncepeam să le dau crezare. Reacţia lui când dăduse cu ochii de arătarea de pe masă nu fusese una de şoc, groază, dezgust sau furie, ci mai degrabă una infinit mai interesantă: de recunoaştere. Chiar atunci, pe loc, i-a spus căpitanului Matthews despre ce era vorba şi cu cine ar trebui să vorbească. Mai precis, cu acel cineva care-l trimisese pe Chutsky. Aşa că atunci când mi-am închipuit că Doakes şi Chutsky s-au recunoscut, am avut dreptate – fiindcă orice va fi fost acel lucru de care avea habar Doakes, şi Chutsky îl cunoştea, la rândul lui, poate chiar mai în amănunt, aşa că venise aici să acopere totul. Şi indiferent ce-o fi fost acel lucru, trebuia să existe o cale prin care trecutul putea fi folosit împotriva lui Doakes, eliberându-l astfel din lanţuri pe bietul Deţinut Dexter.

Era o minunată înlănţuire de logică pură; am primit cu braţele deschise reîntoarcerea creierului meu uriaş şi m-am mângâiat mental pe creştet. Bun cuţu, bun băiat, Dexter. Ham, ham.

E întotdeauna plăcut să vezi cum sinapsele tale acţionează într-o asemenea manieră încât să ştii că părerea pe care-o ai despre tine însuţi este uneori justificată. Dar în cazul de faţă, se pare că erau în joc mai multe, nu doar stima de sine a lui Dexter. Dacă Doakes avea ceva de ascuns, eram cu un pas mai aproape de a mă-ntoarce la treburile mele.

Sunt câteva lucruri la care Neînfricatul Dexter se pricepe de minune, iar unele dintre ele chiar pot avea loc în mod legal în public. Printre ele se numără şi folosirea unui calculator pentru a obţine informaţii. E vorba de o aptitudine pe care mi-am dezvoltat-o pentru a fi absolut sigur în privinţa unor prieteni noi, precum MacGregor şi Reiker. Pe lângă neplăcerea de a sfârteca pe cine nu trebuie mai este vorba şi de faptul că îmi place să-i pun pe tovarăşii mei de hobby în faţa indiscreţiilor pe care le-au săvârşit în trecut înainte de a-i trimite pe tărâmul viselor. Calculatoarele şi Internetul sunt mijloace minunate pentru a afla asemenea lucruri.

Aşa că dacă Doakes avea ceva de ascuns, m-am gândit c-aş putea să aflu despre ce este vorba sau măcar să găsesc un indiciu cât de mic de care să mă leg până când începea să i se dezvăluie întregul trecut întunecat. Ştiindu-l atât de bine, eram destul de sigur că voi afla un trecut groaznic, asemănător cu al lui Dexter. Şi când am dat de acel lucru… Poate că am fost din cale-afară de naiv să-mi închipui că aş putea folosi această informaţie ipotetică pentru a-l îndepărta, dar mi s-a părut că am o şansă bunicică. Nu mă refer la a-l confrunta şi a-i cere s-o lase mai moale şi să nu mă mai urmărească sau ceva, o asemenea abordare s-ar putea să nu fie chiar cea mai înţeleaptă când vine vorba de cineva precum Doakes. În plus, asta ar însemna şantaj, despre care mi s-a spus că nu e deloc în regulă. Dar informaţia înseamnă putere, şi aveam să găsesc cu siguranţă o cale de a folosi orice găsesc – un fel de a-i da lui Doakes lucruri la

care să se gândească, astfel încât să nu se mai ţină după coada lui Dexter şi să-i scurteze Cruciada pentru Bună purtare. Cineva care descoperă că i-au luat foc pantalonii nu prea mai are timp să se-ngrijoreze de cutia cu chibrituri a altcuiva.

M-am îndreptat vesel de-a lungul coridorului dinspre biroul căpitanului şi m-am întors la locşorul meu din laborator, reluându-mi fără întârziere munca.

Câteva ore mai târziu, găsisem tot ce se putea găsi. Erau surprinzător de puţine detalii în dosarul sergentului Doakes. Puţinele lucruri pe care le-am aflat aproape că m-au lăsat fără suflare: Doakes avea şi-un prenume! Îl chema Albert – îl strigase oare vreodată cineva astfel? De neconceput. Până acum bănuisem că prenumele lui era Sergent. Mai mult, se mai şi născuse, în Waycross, Georgia. Unde se vor termina oare minunăţiile astea? Am aflat mai multe, chiar mai bine de-atât: înainte să se alăture departamentului, sergentul Doakes fusese… sergentul Doakes! În armată, mai precis, dintre toate diviziunile armatei, în Forţele Speciale. Să mi-l închipui pe Doakes într-una dintre uniformele alea verzi elegante alături de John Wayne era mai mult decât mi-aş fi putut închipui fără să încep să lălăi un cântec patriotic.

Erau notate mai multe medalii şi mesaje elogioase, dar nu am reuşit să identific nici urmă de acţiune eroică care să le justifice. Totuşi mă simţeam mult mai patriot pentru simplul fapt că-l cunoşteam pe omul cu pricina. Restul informaţiilor nu includeau aproape niciun detaliu. Singurul lucru care ieşea cu adevărat în evidenţă era o treabă de optsprezece luni, sub numele „detaşare de serviciu”. Doakes fusese consilier militar în El Salvador, se întorsese acasă pentru o perioadă de şase luni la Pentagon, după care se retrăsese în norocosul nostru oraş. Departamentul de poliţie din Miami se arătase foarte bucuros să-l primească în rândul lui pe un veteran decorat şi să-i ofere o slujbă decentă.

Dar El Salvador… nu eram un pasionat de istorie, însă ştiam că fusese ceva oribil. La vremea respectivă fuseseră marşuri de protest

pe Brickell Avenue. Nu-mi amintesc din ce cauză, dar ştiam cum aş fi putut afla. Am pornit din nou calculatorul, am intrat *online* şi, vai Doamne, chiar am găsit ce căutam. La vremea în care Doakes se afla acolo, El Salvador era un veritabil focar de tortură, viol şi crimă. Şi nimeni nu se gândise să mă invite şi pe mine.

Am găsit teribil de multe informaţii postate de felurite grupuri de activişti pentru drepturile omului. Erau relatări destul de grave, aproape şocante despre lucrurile care se petrecuseră acolo. Totuşi, din câte-mi puteam da seama, nu se alesese nimic din protestul lor. La urma urmei, era vorba doar de drepturile omului. Trebuie să fie teribil de frustrant; asociaţiile pentru protecţia animalelor par să obţină rezultate mult mai bune. Acele biete suflete îşi făcuseră treaba de cercetare şi îşi publicaseră rezultatele muncii lor, detaliind violurile, electrozii şi nuielele de mânat vite, totul completat cu fotografii, diagrame şi liste cu numele fiinţelor hidoase care numai oameni nu se pot numi şi care influenţaseră cu actele lor odioase masele. Şi astfel, aceşti monştri oribili de care vorbim se retrăseseră în sudul Franţei, în vreme ce restul lumii boicota restaurantele pentru rele tratamente împotriva puilor.

Mi-a dat mari speranţe. Dacă aş fi vreodată prins, aş putea să protestez în favoarea produselor lactate şi mi-ar da drumul.

Numele din El Salvador şi detaliile istorice pe care le-am găsit însemnau foarte puţin pentru mine. Nu contau de asemenea nici organizaţiile implicate. De fapt, situaţia se transformase într-un caz de genul „libertate pentru toţi", în care nu existau băieţi buni, ci doar câţiva tipi răi, plus ceva ţărani, *campesinos,* prinşi la mijloc. Statele Unite ţinuseră totuşi pe ascuns partea cuiva, în ciuda faptului că una dintre tabere părea la fel de nerăbdătoare să anihileze oameni amărâţi. Şi această tabără e cea care mi-a atras atenţia. Ceva întorsese curentul în favoarea lor, ceva teribil, o ameninţare neprecizată, ceva ce era după toate aparenţele atât de îngrozitor încât îi făcea pe oameni nostalgici după nuiele înfipte-n fund.

Indiferent despre ce era vorba, părea să coincidă cu perioada în care sergentul Doakes fusese detaşat acolo.

M-am lăsat pe spate în scaunul meu rotativ şubred. Măi să fie, mi-am spus. Ce coincidenţă interesantă. În aproximativ acelaşi timp îl aveam pe Doakes, o înfiorătoare tortură anonimă şi o implicarea deschisă a Statelor Unite. Absolut firesc, nu am găsit nicio dovadă palpabilă că între aceste trei lucruri era vreo legătură, niciun motiv să bănuiesc vreo conexiune. La fel de firesc, eram cât se poate de sigur că evenimentele respective erau ca trei boabe într-o păstaie. Deoarece la vreo douăzeci şi ceva de ani distanţă, toate se întorseseră într-un soi de petrecere de reîntâlnire în Miami: Doakes, Chutsky, şi oricine va fi produs arătarea de pe masă. Părea că totuşi cablul A se va potrivi în fanta B într-un final.

Găsisem o urmă vagă. Dacă mi-ar fi venit în minte şi-o cale de a o fructifica…

Baaaaau, Albert.

Desigur, una e să ai informaţii, altceva e să ştii ce-nseamnă şi cum să le foloseşti. Şi singurul lucru pe care-l ştiam cu adevărat era că Doakes fusese acolo când se petrecuseră nişte lucruri rele. Probabil că nu comisese el însuşi atrocităţile, care în orice caz fuseseră sancţionate de guvern. În secret, desigur – fapt care te făcea să te-ntrebi cum de ştiuse cineva ceva despre asta.

Pe de altă parte, cu siguranţă exista cineva care voia să păstreze tăcerea în privinţa acestor lucruri. Şi momentan, acea persoană era reprezentată de Chutsky – secondat pentru moment de draga mea surioară, Deborah. Dacă aş fi putut să mă bizui pe sprijinul ei, aş fi reuşit să mai storc ceva detalii despre Chutsky. Rămânea de văzut ce puteam face atunci, dar măcar ar fi fost un punct de plecare.

Suna foarte simplu şi, desigur, aşa şi era. Am sunat-o imediat pe Deborah şi mi-a răspuns robotul. Am încercat s-o caut şi pe mobil – aceeaşi poveste. Pentru restul zilei, Debs a fost plecată din birou: lăsaţi un mesaj în caz de nevoie. La fel am păţit şi când am încercat

s-o caut acasă, pe telefonul fix. Iar când am închis telefonul şi m-am uitat pe fereastră, l-am zărit pe sergentul Doakes parcat în locul lui favorit, vizavi.

O jumătate de lună s-a ivit din spatele unui nor zdrenţuit şi mi-a şoptit ceva, dar îşi irosea răsuflarea. Oricât de mult mi-aş fi dorit să mă strecor şi să am parte de o aventură pe nume Reiker, nu puteam; nu cu afurisitul ăla de Ford Taurus parcat acolo, ca un soi de conştiinţă la preţ redus. M-am întors, căutând din priviri ceva în care să lovesc. Iată-mă, vineri seara, fără să pot ieşi la plimbare, în întuneric, alături de Călătorul Întunecat, iar acum nu o găseam nici pe soră-mea la telefon. Ce chestie teribilă mai e şi viaţa asta…

M-am plimbat de colo-colo prin apartament, dar n-am reuşit nimic în afară de a mă lovi peste degetul mare de la picior. Am mai sunat-o de două ori pe Deborah, şi tot n-am găsit-o acasă. M-am uitat din nou pe fereastră. Luna se mişcase un pic; Doakes… nu.

În regulă. Înapoi la planul B.

O jumătate de oră mai târziu mă aflam pe canapeaua Ritei cu o doză de bere în mână. Doakes mă urmărise şi bănuiam că mă aştepta vizavi, în maşină. Nădăjduiam că savura momentele astea la fel de mult ca mine, adică mai deloc. Asta însemna să fii om? Oare erau oamenii atât de lipsiţi de judecată şi de amărâţi încât asta căutau – să-şi petreacă seara de vineri, un timp preţios în afara sclaviei de zi cu zi, în faţa unui televizor, cu o doză de bere? Era de o prostie de-ţi stătea mintea-n loc şi, spre oroarea mea, mi-am dat seama că începeam să mă obişnuiesc cu asta.

Blestemat să fii, Doakes. Mă transformi într-un om normal.

— Hei, domnule, a spus Rita, trântindu-se lângă mine şi strecurându-şi picioarele sub ea, de ce eşti aşa tăcut?

— Cred că muncesc prea mult, i-am zis. Şi mă bucur tot mai puţin de muncă.

A stat pe gânduri o vreme, după care a spus:

— E vorba de tipul pe care-a trebuit să-l laşi în pace, nu? Tipul care… i-a omorât pe copii?

— Asta-i doar o parte. Nu-mi plac treburile neterminate.

Rita a aprobat din cap, de parcă ar fi înţeles cu adevărat despre ce vorbeam de fapt.

— Asta e foarte… vreau să spun că se vede că te apasă. Poate că ar trebui… nu ştiu. Ce faci de obicei ca să te relaxezi?

Cu siguranţă mi-au răsărit în minte câteva imagini amuzante prin care să-i explic ce făceam eu de obicei pentru a mă relaxa, dar probabil că nu era o idee prea bună. În schimb, am spus:

— Păi, îmi place să ies cu barca. Să merg la pescuit.

Şi o voce discretă, foarte şoptită din spatele meu a spus:

— Şi mie.

Numai nervii mei de oţel extrem de bine antrenaţi m-au împiedicat să nu dau cu capul de ventilatorul din tavan; sunt aproape imposibil de luat prin surprindere şi totuşi nu aveam nici cea mai mică idee că mai era cineva în cameră. M-am întors şi am dat cu ochii de Cody, care mă privea cu ochii lui mari, fără să clipească.

— Şi ţie? am zis. Şi ţie-ţi place să mergi la pescuit?

A aprobat din cap; două cuvinte pe rând, cam asta era media lui zilnică.

— Păi, atunci, cred că aşa facem. Ce zici de mâine dimineaţă?

— Oh, a zis Rita, nu cred, vreau să spun că nu e… nu e nevoie, Dexter…

Cody s-a uitat la mine. În mod absolut firesc, nu a spus nimic, dar nici nu era nevoie. I se citea în priviri.

— Rita, uneori băieţii au nevoie să evadeze din preajma fetelor. Eu şi Cody plecăm la pescuit de dimineaţă. Devreme, în zori, i-am spus lui Cody.

— De ce?

— Nu ştiu de ce, am zis. Dar trebuie să plecăm devreme şi aşa vom face.

Cody a dat din cap, s-a uitat la mama lui şi apoi s-a întors şi a plecat.

— Serios, Dexter, a spus Rita. Chiar nu e cazul.

Desigur, ştiam că nu era nevoie. Dar de ce n-aş fi făcut-o? Probabil nu avea să-mi provoace dureri fizice reale. În plus, ar fi fost drăguţ să evadez câteva ore. Mai ales să scap de Doakes. Şi-n orice caz – din nou, nu ştiu de ce, dar copiii chiar contează pentru mine. Cu siguranţă nu mă dau în vânt după imaginea unor roţi ajutătoare la bicicletă, dar una peste alta mi se pare că toţi copiii sunt infinit mai interesanţi decât părinţii lor.

A doua zi dimineaţă, la răsăritul soarelui, eu şi Cody ieşeam încet de pe canalul de lângă apartamentul meu, la bordul ambarcaţiunii mele de peste cinci metri, un Whaler. Cody purta o vestă de salvare albastru cu galben şi stătea nemişcat pe răcitor. S-a lăsat un picuţ în jos, astfel încât capul aproape că i-a dispărut în vestă, făcându-l să semene cu un soi de ţestoasă viu-colorată.

În răcitor aveam apă minerală şi prânzul pregătit de Rita, o gustare uşoară, pentru zece-doişpe oameni. Cumpărasem ca momeală creveţi congelaţi, fiindcă era prima escapadă a lui Cody şi nu ştiam cum ar fi reacţionat dacă s-ar fi văzut nevoit să înfigă un ac ascuţit de metal în ceva ce era încă viu. Mie unul îmi plăcea, desigur – cu cât e mai vie momeala, cu atât mai bine! –, dar nu te puteai aştepta la cine ştie ce gusturi sofisticate din partea unui copil.

Am ieşit pe canal, apoi în Golful Biscayne, şi ne-am îndreptat către Capul Florida, cârmind către canalul de dincolo de far. Cody nu a spus nimic până când nu am ajuns în dreptul caselor din Stiltsville, o adunătură ciudată de locuinţe construite pe piloni, în mijlocul golfului. Atunci m-a tras de mânecă. M-am aplecat să-l aud, încercând să-i deosebesc cuvintele de zgomotul motorului şi al vântului.

— Case, a spus.

— Da! am strigat eu. Uneori chiar sunt şi oameni în ele.

A privit o vreme cum casele dispar pe lângă noi şi după aceea, când nu s-au mai zărit deloc, s-a aşezat înapoi pe răcitor. S-a mai

întors o dată să le privească în momentul în care ieşiseră aproape complet din raza noastră vizuală. După aceea a stat jos cuminte până când am ajuns la Fowey Rock şi am încetinit. Am lăsat motorul pe liber şi am aruncat ancora, încercând să mă asigur că se prinde de ceva înainte de a opri motorul cu totul.

— Aşa, Cody, i-am zis. A venit vremea să omorâm nişte peşti.

A zâmbit, treabă extrem de rară.

— Bine, a spus.

M-a urmărit atent, fără să clipească, când îi arătam cum să înfigă crevetele în ac. Apoi a încercat singur, foarte încet şi cu băgare de seamă, împingând cârligul până când ieşea uşor pe cealaltă parte. S-a uitat la ac, după care la mine. Am dat aprobator din cap, iar el s-a uitat din nou la crevete, întinzându-se să atingă locul pe unde acul străpunsese carapacea.

— În regulă, am zis. Acum dă-i drumul în apă.

S-a uitat la mine.

— Acolo sunt peştii, i-am zis.

Cody a încuviinţat, apoi şi-a îndreptat vârful undiţei către marginea bărcii şi a apăsat butonul pentru a da drumul gutei pe micuţa lui mulinetă Zebco, lăsând astfel momeala în apă. Am aruncat şi eu lanseta, aşa că iată-ne pe amândoi, unul lângă altul, legănaţi de valuri.

L-am urmărit pe Cody cum pescuia extrem de concentrat. Poate că de vină era şi combinaţia dintre imaginea unui băieţel şi priveliştea pe care o ai când te afli în larg, dar n-am putut să nu mă gândesc la Reiker. Chiar dacă nu-l puteam investiga în siguranţă, bănuiam că era vinovat. Când avea să afle oare că MacGregor murise şi ce va face în privinţa asta? Cel mai probabil ar fi fost să intre în panică şi să-şi ia tălpăşiţa, şi totuşi cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă afundam mai tare în întrebări. Există o împotrivire firească, umană, faţă de gestul de a-ţi abandona complet viaţa şi de-a o lua de la capăt altundeva. Poate că pentru o vreme va fi doar un pic mai precaut. Aşa că aş fi putut să-mi umplu timpul studiind

noul caz deosebit de ciudat, şi mă refer aici la cel care crease Leguma Plângătoare din NW 4th Street şi la faptul că asta suna mai degrabă ca titlul unui roman cu Sherlock Holmes. Cumva, trebuia să-l anihilez pe Doakes. Cumva, cândva, într-un fel, foarte curând… trebuia s-o fac.

— O să fii tatăl meu? a întrebat dintr-odată Cody.

Din fericire nu aveam în momentul acela nimic în gură cu care m-aş fi putut îneca, dar pentru o clipă mi s-a părut că aş fi avut ceva în gât, o chestie cam de mărimea unui curcan de Ziua Recunoştinţei. Când mi-am recăpătat suflul, am izbutit să bolborosesc:

— De ce-ntrebi?

Băiatul privea în continuare vârful undiţei.

— Mama zice că s-ar putea.

— Aşa zice? am întrebat, iar el a dat din cap fără să se uite la mine.

Capul a început să mi se-nvârtă. Ce era în mintea Ritei? Fusesem atât de prins cu munca dificilă de a-mi ambala frumos deghizarea şi de-a i-o vârî pe gât lui Doakes încât nici nu mă gândisem la ce-i trecea Ritei prin cap. Se pare că ar fi trebuit s-o fac. Oare chiar s-ar fi gândit că… Era de neconceput. Dar cred că, într-un mod cât se poate de bizar, ar fi putut avea o noimă dacă aş fi fost o fiinţă umană. Din fericire, nu sunt, astfel încât gândul cu pricina mi s-a părut complet straniu. „Mama zice că s-ar putea?" Aş putea ajunge să fiu tatăl lui Cody? Asta însemnând, hmm…

— Păi, am spus eu, cuvânt care reprezenta un început excelent dat fiind că habar n-aveam ce urma să spun.

Din fericire pentru mine, exact când îmi dădeam seama că nimic din ceea ce ar fi putut semăna cu un răspuns coerent nu urma să-mi iasă de pe buze, vârful undiţei lui Cody s-a mişcat cu putere.

— Ai un peşte, am zis, şi-n minutele următoare singurul lucru pe care a fost în stare să-l facă a fost să se ţină tare pe poziţie, în timp ce firul din mulinetă se întindea tot mai mult.

Peştele s-a zbătut cu putere, feroce, descriind zigzaguri când la

dreapta, când la stânga, când sub barcă, când drept spre linia orizontului. Dar încetişor, în ciuda evadărilor îndepărtate faţă de barcă, Cody l-a tras tot mai aproape. I-am spus cum să ţină sus în permanenţă vârful undiţei, cum să mulineze, cum să aducă peştele într-un loc în care aş fi putut să-l prind şi să-l arunc în barcă. Cody l-a privit cum aterizează pe punte, lovind sălbatic cu coada despicată în stânga şi-n dreapta.

— O carangidă, i-am spus. Ăsta-i un peşte tare sălbatic.

M-am aplecat să-l desfac, dar se zbătea prea tare ca să pot pune mâna pe el. Un firicel subţire de sânge i se prelingea din gură pe puntea mea albă ca lacrima, treabă destul de supărătoare.

— Ah, am zis, cred că a înghiţit acul. Va trebui să-l tăiem.

Am scos cuţitul de tranşat din teaca de plastic negru şi l-am pus pe punte.

— O să curgă mult sânge, l-am avertizat pe Cody.

Nu-mi place sângele şi nu voiam să-l văd în barca mea, nici măcar sânge de peşte nu voiam să văd. Am făcut doi paşi în faţă ca să descui o ladă pentru scule şi să iau de acolo un prosop vechi pe care-l păstram pentru curăţenie.

— Ha, am auzit încetişor în spatele meu, şi m-am întors.

Cody luase cuţitul şi-l înfipsese în peşte, uitându-se acum la el cum se chinuia să scape de tăiş, după care l-a împuns din nou cu vârful. A doua oară a împins cuţitul adânc în măruntaiele peştelui, şi sângele a ţâşnit pe punte.

— Cody!

A ridicat privirea spre mine şi, minunea, minunilor, a zâmbit.

— Ţi-am spus că-mi place să merg la pescuit, Dexter, a zis el.

Capitolul 10

Până luni dimineaţă tot nu reuşisem să dau de Deborah. Am sunat-o în repetate rânduri şi în ciuda faptului că soneria ajunsese să mi se pară într-atât de cunoscută încât aproape că o puteam fredona, Deborah tot nu a răspuns. Era tot mai frustrant; eram cât pe-aici să scap din strânsoarea lui Doakes, şi uite că nu reuşeam să avansez deloc, nici măcar cu un telefon. E groaznic să depinzi de altcineva.

Dar sunt răbdător şi tenace, printre multe alte calităţi de cercetaş pe care le am. I-am lăsat zeci de mesaje, toate vesele şi deştepte, iar atitudinea pozitivă probabil că-n cele din urmă a dat roade fiindcă am primit un răspuns.

Tocmai mă aşezasem în scaunul de la birou pentru a termina un raport despre o dublă omucidere, nimic interesant. O singură armă, probabil o macetă, şi câteva momente de dezlănţuire sălbatică. Rănile iniţiale asupra ambelor victime fuseseră făcute în pat, unde se părea că au fost prinse în flagrant delict. Bărbatul izbutise să ridice un braţ, dar cam târziu pentru a-şi salva beregata. Femeia reuşise să ajungă până la uşă înainte ca o lovitură în zona superioară a coloanei vertebrale să împroaşte cu sânge peretele de lângă toc. Chestii de rutină, genul de lucruri cu care am de-a face la muncă în majoritatea timpului, foarte neplăcut. E-atât de mult sânge în două fiinţe umane încât atunci când cineva se hotărăşte să-i dea drumul dintr-odată rezultă o mizerie groaznică, total neatrăgătoare, fapt care mi se pare extrem de jignitor. Partea de organizare şi analiză mă face să mă simt mult mai bine, iar slujba mea devine în astfel de momente extrem de satisfăcătoare.

Dar în cazul de faţă era chiar vraişte. Am găsit pete pe ventilatorul din tavan; cel mai probabil au sărit de pe lama macetei, deoarece criminalul îşi ridicase braţul între lovituri. Şi fiindcă ventilatorul era pornit, a împroşcat şi mai mult sângele, aruncându-l

până-n cele mai îndepărtate colţuri ale încăperii.

Fusese o zi grea pentru Dexter. Tocmai mă chinuiam să scriu un paragraf în raport în care să descriu cum se cuvine faptul că fusese ceea ce numim „crimă pasională", când mi-a sunat telefonul.

— Hei, Dex, a spus vocea, şi suna atât de relaxată, adormită chiar, încât mi-a luat o vreme să-mi dau seama că era Deborah.

— Ei, deci zvonurile despre moartea ta au fost niţel exagerate.

A râs, şi din nou suna dubios de blând şi moale, foarte diferit de obişnuita ei chicoteală aspră.

— Mda, a spus. Sunt în viaţă. Dar Kyle m-a ţinut destul de ocupată.

— Aminteşte-i de regulile de muncă, surioară. Până şi sergenţii trebuie să se mai odihnească.

— Mmm, nu ştiu ce să spun, a zis ea. Mă simt destul de bine şi aşa.

A scos un chicotit bisilabic din gât, atât de puţin caracteristic lui Debs, încât parcă mi-ar fi cerut să-i arăt cea mai bună metodă de a despica oasele unui om încă în viaţă.

Am încercat să-mi amintesc când o auzisem ultima oară pe Deborah să spună că s-a simţit destul de bine şi să pară că vorbea serios în acelaşi timp. N-am reuşit.

— Vorbeşti foarte diferit de cum eşti tu de obicei, Deborah, am zis eu. Ce Dumnezeu ai păţit?

De data asta râsetul ei a fost un pic mai lung, dar la fel de vesel.

— Nimic neobişnuit, a zis, după care a râs din nou. În fine, care-i treaba?

— A, nimic, am spus, inocenţa înmugurindu-mi pe limbă. Singura mea soră dispare zile şi nopţi la rând fără să spună o vorbă, iar mai apoi apare parcă desprinsă dintr-un serial de comedie cu poliţişti. Aşa că, fireşte, sunt îndreptăţit să ştiu ce dracu' se petrece, atâta tot.

— Ei, la naiba. Sunt de-a dreptul mişcată. Aproape că am un frate uman.

— Să sperăm că nu depăşim acel „aproape”.

— Ce-ai zice să luăm prânzul împreună?

— Deja mi-e foame, am spus. Relampago?

— Mmm, nu. Ce zici de Azul?

Cred că alegerea restaurantului avea tot la fel de mult sens ca orice altceva se petrecuse în dimineaţa asta, fiindcă n-avea niciun sens. Deborah lua de regulă masa la restaurante modeste, pentru muncitori, pe când Azul era genul de loc în care mâncau prinţii saudiţi când veneau în oraş. După toate aparenţele, transformarea ei într-un extraterestru era acum desăvârşită.

— Sigur, Deb, Azul. Doar ai un pic de răbdare să-mi vând maşina ca să achit nota de plată şi ne vedem acolo.

— La unu, a zis. Şi nu-ţi face griji în privinţa banilor. Face cinste Kyle.

A închis. N-am apucat chiar să rostesc „AHA!”, dar ce-i drept, un beculeţ mi s-a aprins.

Plăteşte Kyle, nu? Măi să fie. Şi încă la Azul.

Dacă strălucitorul South Beach e zona din Miami destinată unor aşa-zise vedete în devenire, Azul e pentru oameni cărora fastul li se pare amuzant. Micile cafenele care împânzesc zona South Beach se întrec pentru a atrage atenţia şi banii clienţilor cu o zarvă stridentă de vulgaritate strălucitoare şi ieftină. Prin comparaţie, Azul este un loc atât de subestimat, încât ajungi să te-ntrebi dacă cei care calcă pe-aici or fi văzut măcar un episod din *Miami Vice.*

Am oprit pe un cerc mic de caldarâm din faţa intrării şi mi-am lăsat maşina, obligatoriu, pe mâna unui angajat responsabil să o parcheze. Sunt topit după maşina mea, dar trebuie să recunosc că ieşea cam şifonată din comparaţia cu Ferrari-urile şi Rolls-Royce-urile de acolo. Chiar şi aşa, angajatul localului nu a refuzat să-mi parcheze maşina, deşi îşi închipuia probabil că nu se va alege cu genul de bacşiş cu care era obişnuit. Bănuiesc că tricoul meu de bowling şi pantalonii kaki reprezentau un indiciu foarte limpede că nu aveam pentru el nici obligaţiuni, nici lingouri de aur.

Restaurantul era atât de întunecat, de rece şi de tăcut încât aproape puteai să auzi cum cade un card American Express. Peretele din capăt era făcut dintr-un vitraliu, cu o uşă care dădea pe terasă. Acolo am dat cu ochii de Deborah, afară, aşezată la o masă micuţă, pe colţ, privind oceanul. Vizavi de ea, cu spatele la uşa dinspre restaurant, stătea Kyle Chutsky, cel care avea să achite nota. Purta ochelari de soare extrem de scumpi, deci probabil că îşi permitea, într-adevăr. M-am apropiat de masă şi un chelner s-a ivit ca din senin şi a tras un scaun care ar fi fost cu siguranţă prea greu pentru cineva care îşi permitea să mănânce aici. Chelnerul nu a făcut o plecăciune, dar mi-am dat seama că s-a abţinut cu greu.

— Hei, amice, a spus Kyle în timp ce mă aşezam.

Mi-a întins mâna peste masă. De vreme ce părea să creadă că sunt, mai nou, cel mai bun prieten al lui, m-am întins şi eu şi i-am strâns mâna.

— Cum merge treaba cu petele?

— Mereu e o grămadă de muncă, am zis eu. Cum merg lucrurile cu misteriosul nostru oaspete de la Washington?

— Mai bine ca niciodată, a spus el.

Mi-a ţinut mâna într-a lui parcă o secundă în plus decât s-ar fi cuvenit. M-am uitat la ea; încheieturile degetelor erau proeminente, de parcă şi-ar fi petrecut prea mult timp antrenându-se la un perete de beton. A lovit cu mâna stângă în masă, prilej cu care i-am putut observa mai bine inelul de pe degetul mic. Era extrem de feminin, aducând mai degrabă cu un inel de logodnă. Când în cele din urmă mi-a dat drumul la mână, a zâmbit şi şi-a întors capul către Deborah, deşi dat fiind că purta ochelari, era imposibil să-ţi dai seama dacă se şi uita la ea sau doar îşi muta gâtul dintr-o parte într-alta.

Deborah i-a zâmbit la rândul ei.

— Dexter îşi făcea griji pentru mine.

— Ei, a spus Chutsky, nu la asta sunt buni fraţii?

— Mă-ntreb şi eu uneori, a zis Deborah aruncându-mi o privire.

— Deborah, ştii că nu fac altceva decât să-ţi apăr spatele, am spus.

Kyle a chicotit.

— Ce bine că atunci mie-mi rămâne faţa, a spus el şi-au izbucnit amândoi în râs, iar ea s-a întins peste masă şi l-a luat de mână.

— Atâţia hormoni şi fericire mă fac să scrâşnesc din dinţi, am zis. Spuneţi-mi, încearcă la ora asta cineva, oricine, să-l prindă pe monstrul ăla inuman, sau doar stăm şi facem jocuri nereuşite de cuvinte?

Kyle a întors capul înspre mine şi a ridicat o sprânceană.

— Dar tu ce interes ai în treaba asta, amice?

— Dexter se dă în vânt după monştri inumani. E un fel de hobby.

— Un hobby, a spus Kyle, având în continuare ochelarii de soare îndreptaţi către faţa mea.

Bănuiesc că voia să mă intimideze, dar la fel de bine putea să aibă ochii închişi. Cum, necum, am reuşit să nu tremur.

— E un fel de amator care alcătuieşte portrete robot, a spus Deborah.

Kyle a rămas nemişcat o clipă, astfel încât am ajuns să mă-ntreb dacă nu cumva aţipise în spatele lentilelor întunecate.

— Ha, a spus în cele din urmă şi s-a lăsat pe spate, în scaun. Şi, ce crezi despre individul ăsta, Dexter?

— Deocamdată doar chestii generale, am zis. E vorba de cineva foarte bine pregătit din punct de vedere medical şi în activităţi sub acoperire, e sărit niţel de pe fix şi vrea să demonstreze ceva prin actele lui, ceva ce are legătură cumva cu America Centrală. Probabil o va face din nou, într-un moment ales cu grijă, pentru a obţine maximum de impact, nu că omul ar simţi că *trebuie* s-o facă. Aşadar, nu e chiar genul de criminal în serie obişnuit… Ce e? am întrebat.

Zâmbetul relaxat dispăruse de pe faţa lui Kyle, iar acum stătea încordat, cu pumnii strânşi.

— Cum adică America Centrală?

Eram destul de sigur că amândoi ştiam foarte bine ce voiam să

spun prin America Centrală, dar m-am gândit c-ar fi fost un pic cam mult să spun pe şleau că mă refer la El Salvador; n-ar fi fost o idee bună să nu mai fiu luat drept un amator care face asta doar ca hobby. Doar că singurul scop pe care-l aveam în vedere era acela de a afla mai multe despre Doakes, aşa că, atunci când vezi o breşă sau o oportunitate… ei bine, poate că totuşi am fost din cale-afară de evident, dar se pare că a funcţionat.

— Oh, am zis. Nu aşa stau lucrurile?

Toţi anii de practică în imitarea expresiilor de pe feţele oamenilor m-au răsplătit acum, fiind capabil să arborez cea mai izbutită figură inocent-curioasă de care eram în stare.

Kyle părea că nu reuşea să se hotărască dacă aşa era sau nu. A strâns din dinţi şi şi-a descleştat pumnii.

— Ar fi trebuit să te previn, a spus Deborah. E foarte bun la de-astea.

Chutsky a răsuflat adânc şi a clătinat din cap.

— Mda, a zis şi, cu un efort vizibil, s-a lăsat pe spate şi a afişat din nou zâmbetul obişnuit. Destul de bine intuit, amice. Cum ai ajuns la concluziile astea?

— Ah, nici nu ştiu, am răspuns cu modestie. Pur şi simplu mi s-a părut evident. Mai greu e să-mi dau seama în ce fel e implicat sergentul Doakes.

— Isuse Cristoase, a spus el, încleştând iar pumnii.

Deborah s-a uitat la mine şi a râs, nu chiar la fel cum râsese spre Kyle, dar totuşi mă simţeam bine să ştiu că din când în când era conştientă că ne aflăm de aceeaşi parte a baricadei.

— Ţi-am zis că e bun, i-a zis sora mea.

— Isuse, a spus Kyle din nou.

Şi-a trosnit inconştient unul dintre degetele arătătoare, de parcă ar fi apăsat un trăgaci invizibil, după care şi-a întors ochelarii de soare în direcţia lui Deb.

— Ai dreptate în privinţa asta, a zis, după care s-a întors către mine.

M-a privit cercetător o clipă, poate pentru a vedea dacă ţâşnesc înspre uşă sau dacă nu-ncep să vorbesc în arabă, după care a dat din cap.

— Ce treabă are asta cu sergentul Doakes?

— Nu-ncerci doar să-l arunci în rahat pe Doakes, nu? m-a întrebat Deborah.

— În biroul căpitanului Matthews, am zis eu, în momentul în care Kyle a dat cu ochii de Doakes pentru prima oară, mi s-au părut pentru o clipă că se poartă de parcă s-ar cunoaşte.

— N-am observat, a spus Deborah, încruntându-se.

— Erai prea ocupată să roşeşti.

Moment în care s-a înroşit din nou, ceea ce mi s-a părut uşor redundant.

— În plus, Doakes e cel care a ştiut pe cine să sune când a dat cu ochii de crimă.

— Doakes ştie una-alta, a recunoscut Chutsky. De când era în armată.

— Cum ar fi? am întrebat.

Chutsky s-a uitat la mine multă vreme, sau cel puţin asta au făcut ochelarii lui de soare. A bătut în masă cu inelul lui caraghios, iar lumina soarelui s-a răsfrânt din diamantul aflat în centru. Când în cele din urmă a spus ceva, a părut că temperatura de la masa noastră scăzuse cu zece grade.

— Amice, a zis, nu vreau să-ţi dau bătăi de cap, dar vreau să renunţi la asta. Fă un pas în spate. Găseşte-ţi alt hobby. Altminteri o să te pomeneşti într-o grămadă de rahat şi-o să tragă cineva apa peste tine.

Înainte să apuc să mă gândesc la ceva drăguţ ce-aş fi putut răspunde, chelnerul s-a materializat lângă cotul lui Kyle. Chutsky a continuat să-şi aţintească ochelarii înspre mine mult timp. Apoi i-a înapoiat chelnerului meniul.

— Aici au o *bouillabaisse* extraordinară, a zis.

Deborah a dispărut pentru tot restul săptămânii, fapt care nu prea mi-a ajutat deloc stima de sine, dimpotrivă, fiindcă oricât de greu îmi era s-o recunosc, fără ajutorul ei mă împotmolisem. Nu eram în stare să vin cu alt plan pentru a-l înfunda pe Doakes. În tot acest timp, el era în continuare acolo, cu maşina parcată sub copacii de vizavi de apartamentul meu, apoi urmărindu-mă până la casa Ritei, iar eu nu aveam nicio soluţie. Creierul meu, cândva tare mândru de el însuşi, nu făcea altceva acum decât să alerge ca bezmeticul după propria-i coadă, nefiind în stare să prindă altceva decât aer.

Îl simţeam pe Călătorul Întunecat cum se agită şi se foieşte, cum încearcă să se elibereze şi să preia controlul volanului, numai că Doakes pândea vigilent din spatele unui parbriz, silindu-mă să stau potolit şi să scotocesc după o altă doză de bere. Muncisem asiduu, prea multă vreme, pentru a-mi obţine viaţa perfectă şi nu aveam de gând să distrug totul taman acum. Şi eu, şi Călătorul puteam să mai aşteptăm un pic. Harry mă învăţase să fiu disciplinat, şi asta ar fi trebuit să m-ajute să trăiesc şi zile mai fericite.

— Răbdare, mi-a spus, apoi a făcut o pauză pentru a tuşi într-un şerveţel de hârtie. A fi răbdător e mai important decât a fi deştept, Dexter. Deştept eşti mereu.

— Mulţumesc, i-am zis.

Şi eram cât se poate de politicos, pe bune, fiindcă nu mă simţeam deloc în largul meu în camera de spital a lui Harry. Mirosurile de medicamente, dezinfectant şi urină amestecate cu cel de suferinţă înăbuşită şi de moarte clinică mă făceau să-mi doresc să fiu oriunde altundeva. Desigur, ca june monstru ce eram, nu mă întrebam niciodată dacă nu cumva şi Harry simţea la fel.

— În cazul tău, va trebuie să fii *şi mai* răbdător, deoarece îţi vei închipui că eşti îndeajuns de deştept încât să scapi basma curată. Nu eşti. Nimeni nu este.

S-a întrerupt din nou pentru a tuşi, doar că de data asta a durat

mai mult, şi părea o tuse mai profundă. Să-l vezi astfel pe Harry – Harry cel indestructibil, superpoliţist şi tată vitreg, să-l vezi cum tremură, cum se înroşeşte şi cum i se adună lacrimi în ochi, era parcă prea mult. Trebuia să mă uit în altă parte. Când mi-am întors privirea asupra lui o clipă mai târziu, Harry se uita din nou la mine.

— Te cunosc, Dexter. Mai bine decât te cunoşti pe tine însuţi.

Şi era lesne de crezut, până când a continuat cu fraza:

— Eşti un tip de treabă în adâncul sufletului.

— Nu, nu sunt, am răspuns, gândindu-mă la lucrurile minunate pe care nu aveam încă voie să le fac.

Simplul fapt că-mi doream să le îndeplinesc cam scotea din schemă posibilitatea de a fi un tip de treabă. Mai era de asemenea şi problema că majoritatea celorlalţi puştani plini de coşuri de vârsta mea, prin care tropăiau hormonii, consideraţi băieţi buni, nu erau mai apropiaţi de mine, ca specie, decât era un urangutan. Dar Harry nici nu voia să audă.

— Ba da, eşti, a spus. Şi va trebui să crezi că eşti. Inima ta e cam unde-ar trebui să fie, Dex, a zis el, apoi l-a cuprins o criză de tuse teribilă.

A durat mult, mi s-a părut că minute bune, după care s-a lăsat înapoi pe pernă, slăbit. Şi-a închis ochii pentru o clipă, dar când i-a deschis din nou erau de un albastru oţelit, tipic pentru Harry, mai strălucitori ca niciodată pe fundalul verzuliu al figurii sale de om pe moarte.

— Răbdare, mi-a spus şi cuvintele lui răsunau cu putere, în ciuda durerilor crunte şi slăbiciunilor pe care le va fi simţit. Mai ai încă mult, Dexter, iar eu nu prea mai am timp.

— Da, ştiu, am spus, iar el a închis ochii.

— Fix asta vreau să spun. Ar fi trebuit să zici: „nu, nu-ţi face griji, mai ai o grămadă de timp”.

— Dar n-ai, am spus, nefiind sigur încotro se îndrepta discuţia.

— Nu, nu am, a zis el. Dar oamenii aşa pretind. Ca să mă facă să mă simt mai bine.

— Te-ai simţi mai bine?

— Nu, a spus el, după care şi-a deschis ochii din nou. Dar nu poţi folosi logica asupra comportamentului uman. Trebuie să fii răbdător, să observi şi să înveţi. Altminteri, o dai în bară. O să fii prins şi… moştenirea mea o să fie înjumătăţită.

A închis din nou ochii, aproape că-i simţeam efortul din voce.

— Sora ta va fi un bun poliţist. Tu, a zâmbit el vag, uşor trist, tu vei fi cu totul altceva. Justiţie adevărată. Dar numai dacă eşti răbdător. Dacă şansa nu e de partea ta, Dexter, aşteaptă până când îţi surâde.

Totul părea atât de copleşitor pentru un monstru în devenire de numai optsprezece ani. Nu-mi doream să fac decât Acel Lucru, o treabă de-a dreptul simplă, să dansez în lumina lunii cu tăişul scânteietor, liber – un lucru atât de uşor, atât de firesc şi de dulce – să despic astfel pe din două toate prostiile până la miezul lucrurilor. Dar nu puteam. Harry făcea tabloul să pară mult mai complicat.

— Nu ştiu ce o să fac după ce mori tu, i-am spus.

— O să te descurci foarte bine.

— Sunt atâtea lucruri pe care trebuie să mi le amintesc.

Harry a întins o mână şi a apăsat butonul care atârna legat de un fir, lângă pat.

— O să-ţi aminteşti.

A dat drumul firului şi aproape că i s-a scurs şi ultima picătură de vlagă când cablul a alunecat din nou pe lângă pat.

— Îţi vei aminti.

A închis ochii şi, pentru o clipă, am rămas singur în încăpere. Apoi asistenta a dat buzna în cameră cu o seringă în mână, iar Harry a deschis un ochi.

— Nu putem face întotdeauna ce credem noi că ar trebui să facem. Aşa că atunci când n-ai încotro, aştepţi, a spus el şi a întins braţul pentru înţepătura acului. Indiferent… ce… presiune… ai simţi.

M-am uitat la el cum stătea întins acolo pe pat, acceptând acul

fără să clipească, deşi ştia prea bine că uşurarea pe care i-o aducea era doar temporară, că sfârşitul era aproape şi că nu-l putea împiedica în vreun fel şi ştiind, de asemenea, că nu se temea şi că avea s-o facă exact cum trebuie, aşa cum făcuse toate lucrurile în viaţă. Cum trebuie. Şi mai ştiam un lucru: că Harry mă înţelegea. Nimeni altcineva nu mă mai înţelesese, şi nimeni altcineva n-avea s-o mai facă, până la sfârşitul lumii. Doar Harry.

Singurul motiv pentru care am luat vreodată în calcul posibilitatea de a fi uman era acela de a semăna mai mult cu el.

Capitolul 11

Aşa că eram răbdător. Nu era treabă uşoară, dar era în spiritul lui Harry. Să lăsăm primăvara dinlăuntru, strălucitoare şi oţelită, să rămână tăcută, încolăcită, şi să aşteptăm, să veghem, să pândim dulcea şi fierbintea uşurare închisă bine de tot în cutiuţa ei rece până când avea să sosească momentul perfect potrivit lui Harry, momentul în care puteam să-i dăm drumul să ţopăie şi să facă tumbe prin noapte. Mai devreme sau mai târziu avea să se ivească o breşă prin care să ne strecurăm. Mai devreme sau mai târziu aveam să-l fac pe Doakes să clipească.

Am aşteptat.

Pentru unii dintre noi, desigur, e mai greu decât pentru alţii, şi abia câteva zile mai târziu, într-o dimineaţă de sâmbătă, mi-a sunat telefonul.

— La dracu', a spus Deborah fără niciun alt preambul.

A fost aproape o uşurare să o aud vorbind astfel, întorcându-se la firea ei ţâfnoasă.

— Bine, mulţumesc, tu? am zis eu.

— Kyle mă scoate din sărite. Îmi spune că n-avem altceva de făcut decât să aşteptăm, dar nu-mi spune ce anume aşteptăm. Dispare zece, doişpe ore pe zi, şi nu-mi zice unde pleacă. După care aşteptăm şi mai mult. M-am săturat al dracului de tare, mi-au ieşit peri albi.

— Răbdarea e o virtute, i-am spus.

— Am obosit să fiu virtuoasă. Şi mi s-a acrit de zâmbetul superior pe care-l arborează Kyle când îl întreb ce putem face ca să-l găsim pe individul ăsta.

— Păi, Debs, nu ştiu ce-aş putea face altceva decât să te asigur de compasiunea mea. Îmi pare rău.

— Cred că poţi face al dracului de multe, frăţioare, a zis ea.

Am oftat din rărunchi, mai degrabă ca să-i fac pe plac. Oftaturile

se exprimă aşa de uşor la telefon.

— Asta-i problema când ai o reputaţie de ucigaş profesionist, Debs. Toată lumea-i convinsă că nimeresc o muscă-n zbor de la treij' de metri, de fiecare dată.

— Eu sunt convinsă în continuare că poţi, a zis ea.

— Încrederea ta îmi încălzeşte inima, Deborah, dar nu pricep o boabă din aventura asta. Mă lasă complet rece.

— Vreau să-l găsesc pe omul ăsta, Dexter. Şi vreau să-i dau peste nas lui Kyle.

— Credeam că-l placi.

A pufnit.

— Doamne, Dexter. Nu ştii nimic despre femei, nu-i aşa? Sigur că-l plac. Tocmai *de aia* vreau să-i dau peste nas cu asta.

— Ah, bun, abia *acum* are sens ce spui.

A făcut o pauză, după care a zis ca-ntr-o doară:

— Kyle a pomenit nişte lucruri interesante despre Doakes.

Am simţit cum prietenul meu lăuntric cu dinţi lungi se-ntinde niţel, după care-ncepe să toarcă.

— Devii mult prea subtilă dintr-odată, Deborah. N-aveai decât să mă întrebi pe mine.

— Păi, tocmai te-am întrebat şi-ai început să-mi turui mizeria aia despre cum nu mă poţi ajuta, a zis ea, reintrând în pielea lui Debs cea care spune lucruri verde-n faţă. Atunci cum rămâne? Ce-ai aflat?

— Nimic deocamdată.

— Rahat, a spus Deborah.

— Dar s-ar putea să găsesc ceva.

— Cât de repede?

Recunosc că mă enervase atitudinea lui Kyle faţă de mine. Cum se exprimase oare? Că mă bag în rahat şi se va trage apa după mine? Serios acum, cine i-a scris replica asta? Iar ofensiva bruscă de subtilitate a lui Deborah, domeniul meu de competenţă tradiţional, nu mă liniştea în niciun fel. Aşa că n-ar fi trebuit s-o spun, dar am

făcut-o.

— Ce zici până-n prânz? Să spunem că am ceva treabă până la unu. Mergem la Baleen, dacă tot achită Kyle nota.

— Asta mai vedem, a spus ea, după care a adăugat: Treaba legată de Doakes? E destul de tare.

Apoi a închis.

Măi să fie, mi-am zis. Brusc, parcă nu mă mai deranja aşa de tare perspectiva de a munci un pic sâmbăta. La urma urmei, singura alternativă ar fi fost să pierd vremea pe la Rita până când creştea muşchiul pe sergentul Doakes. Dar dacă găseam ceva de folos pentru Debs, aş fi obţinut în sfârşit micuţa breşă la care speram de-atâta vreme. Trebuia doar să fiu băiatul isteţ de care nu se îndoia nimeni.

Dar de unde să-ncep? Nu prea aveai de ce să te agăţi după ce Kyle ne îndepărtase pe noi, cei din departament, de la faţa locului, înainte să apucăm să facem orice altceva în afară de a da cu praf în căutare de amprente. De multe ori în trecut mă alesesem cu mici aprecieri din partea colegilor mei din poliţie fiindcă îi ajutasem să dea de urma unor monştri bolnavi şi anormali care trăiau doar pentru a ucide. Asta însă fiindcă-i înţelegeam foarte bine, din moment ce eu însumi sunt un monstru bolnav şi anormal. Acum nu mă puteam baza pe vreun sfat din partea Călătorului Întunecat, care fusese momit într-un somn tulbure, bietul de el. Mă vedeam nevoit să mă bazez doar pe inteligenţa mea nativă, dar care pentru moment era alarmant de tăcută.

Poate că dacă i-aş fi oferit ceva combustibil creierului, ar fi trecut într-o viteză superioară. Aşa că m-am dus în bucătărie şi-am găsit o banană. A fost foarte bună, dar, nu ştiu de ce, nu a reuşit să-mi declanşeze vreo rachetă mentală.

Am aruncat coaja în coşul de gunoi şi m-am uitat la ceas. Ei bine, deja trecuseră cinci minuţele. Cinci minute întregi. Excelent. Şi singurul lucru de care ţi-ai dat seama e că n-ai cum să-ţi dai seama de nimic. Bravo, Dexter.

Într-adevăr, erau foarte puţine puncte din care puteam începe. De fapt, nu aveam nimic, în afara victimei şi-a casei. Şi din moment ce eram destul de sigur că victima n-ar fi avut prea multe de spus nici dacă i-am fi dat limba înapoi, doar casa a rămas în discuţie. Desigur, era posibil ca locuinţa să-i fi aparţinut victimei. Dar decorul avea un aspect atât de temporar, încât eram destul de sigur că nu era a lui.

Ciudat să părăseşti pur şi simplu aşa o casă. Dar el plecase; şi o făcuse fără să-i sufle cineva în ceafă sau să-l silească să se retragă în grabă, panicat – ceea ce însemna că o făcuse în mod deliberat, ca parte a unui plan.

Prin urmare, avea alt loc în care se putea duce. Cel mai probabil tot în zona oraşului Miami, de vreme ce Kyle îl căuta pe aici. Era un punct de plecare, şi mă gândisem la el singur-singurel. Bine-ai venit înapoi, Domnule Creier.

În imobiliare, urmele rămân destul de pronunţate, chiar şi atunci când încerci să le acoperi. După doar un sfert de oră în faţa calculatorului am găsit ceva – nu chiar o amprentă întreagă, dar cu siguranţă destul încât să-mi dau seama de forma câtorva degete.

Casa de pe NW 4th Street era pe numele unui anume Ramon Puntia. Cum spera el să treacă neobservat în Miami cu un asemenea nume nu ştiu, fiindcă era un nume cubanez caraghios, echivalentul lui „Joe Blow" din engleză. Dar se plătiseră dările la zi, nu era nimic restant, o treabă aranjată la fix pentru cineva care punea preţ pe intimitate la fel de mult cum bănuiesc c-o făcea noul nostru prieten. Casa fusese cumpărată printr-un singur virament, un transfer de bani dintr-o bancă din Guatemala. Treaba părea un pic ciudată; după ce drumul nostru începea în El Salvador şi continua prin străfundurile de nepătruns ale unei agenţii guvernamentale din Washington, de ce-am face acum stânga în Guatemala? Dar o cercetare rapidă *online* despre cum se spală bani la ora actuală a scos la iveală faptul că totul se potrivea de minune. Se pare că Elveţia şi Insulele Cayman nu prea mai erau la modă, iar în cazul în care

cineva din lumea hispanică voia oareşce servicii bancare discrete, atunci Guatemala era ultimul răcnet în domeniu.

Asta ridica o altă întrebare foarte interesantă: de câţi bani a dispus Doctorul Dezmembrare şi de unde proveneau? Dar era o întrebare care pentru moment nu ducea nicăieri. Bănuiam că avea destul pentru încă o altă casă după ce-şi va fi terminat treaba aici, o casă probabil asemănătoare ca preţ.

În regulă, atunci. M-am întors la baza mea de date cu imobiliare din zona Dade-Miami şi-am început să caut proprietăţi achiziţionate recent în acelaşi fel, prin aceeaşi bancă. Erau şapte asemenea cazuri; patru dintre ele se vânduseră cu mai bine de un milion de dolari, chestiune care m-a uluit, erau ceva bani de care să te dispensezi. Probabil fuseseră achiziţionate de vreun conducător de cartel al drogurilor sau de vreun director ocupat al unei companii din top 500 al revistei *Fortune.*

Astfel rămâneau trei proprietăţi plauzibile. Una dintre ele era localizată în Liberty City, o zonă din Miami predominant de culoare. Dar la o privire mai atentă s-a dovedit că era de fapt vorba de un bloc de apartamente.

Din celelalte două proprietăţi, una era localizată în Homestead, în apropierea uriaşei gropi de gunoi a oraşului numită de localnici Muntele Trashmore[4]. Cea din urmă se afla în zona de sud-est a oraşului, chiar dincolo de Quail Roost Drive.

Două locuinţe: eram gata să pariez că cineva tocmai se mutase într-una dintre ele şi făcea acolo lucruri care le-ar fi neliniştit pe doamnele din comitetul de-ntâmpinare. Nu aveam nicio certitudine, desigur, dar părea destul de probabil şi pica, la urma urmei, chiar la ţanc înainte de prânz.

Baleen era un local foarte scump, nu m-aş fi încumetat să iau

[4] Joc de cuvinte între *trash* – „gunoi", şi Muntele Rushmore, cunoscut monument memorial care-i înfăţişează pe cei dintâi patru preşedinţi ai Statelor Unite (n.tr.).

masa aici dacă m-aş fi bizuit exclusiv pe modestele mele mijloace. Avea genul de eleganţă al locurilor cu lambriuri de stejar care parcă te obligă să porţi cravată şi ghetre. În plus, avea una dintre cele mai frumoase privelişti către Golful Biscayne din întreg oraşul şi dacă aveai noroc prindeai una dintre mesele care beneficiau din plin de acest avantaj.

Fie Kyle fusese norocos, fie mojo-ul său îl copleşise pe şeful de sală, pentru că el şi Deborah stăteau afară la una dintre mesele alea, cu o sticlă de apă minerală în faţă şi o farfurie pe care se aflau, după câte se părea, crochete de crab. Am luat şi eu una, după care m-am aşezat pe un scaun faţă-n faţă cu Kyle.

— Delicios, am zis. Se pare că aici ajung crabii cuminţi după ce mor.

— Debbie spune că ai avea ceva pentru noi, a zis Kyle.

M-am uitat la sora mea care dintotdeauna fusese Deborah sau Debs, dar cu siguranţă niciodată Debbie. Nu a spus nimic şi părea dornică să ignore această obrăznicie sfruntată, aşa că mi-am reîndreptat atenţia asupra lui Kyle. Purta iarăşi ochelarii de soare de firmă, iar inelul lui ridicol scânteia când îşi trecea nonşalant mâna prin păr, încercând să şi-l dea într-o parte de pe frunte.

— Sper că am ceva, am spus. Dar vreau totuşi să fiu atent, nu cumva să se tragă apa cu mine cu tot.

Kyle s-a zgâit la mine multă vreme, apoi a clătinat din cap şi un zâmbet lipsit de tragere de inimă i-a mişcat colţurile buzelor un centimetru în sus.

— Bine, a zis. M-ai prins. Dar ai fi surprins să afli de câte ori are succes replica asta.

— Sigur aş fi dat pe spate, i-am spus, întinzându-i foaia pe care o scosesem la imprimantă. Până-mi trag un pic sufletul, poate vrei să arunci un ochi peste asta.

Kyle s-a încruntat şi a despăturit hârtia.

— Ce e?

Deborah s-a aplecat în faţă arătând exact ca un copoi nerăbdător.

Ceea ce şi era.

— Ai găsit ceva! Ştiam c-o să găseşti, mi-a spus ea.

— Sunt doar două adrese, a spus Kyle.

— Una dintre ele ar putea fi ascunzătoarea unui practicant al medicinei prin metode mai puţin ortodoxe şi cu trecut legat de America Centrală, i-am spus, după care i-am dezvăluit cum găsisem adresele.

Spre cinstea lui, a părut impresionat, chiar şi cu ochelarii pe nas.

— Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta, a zis. E foarte bine.

A aprobat din cap şi-apoi a împăturit hârtia dintr-o mişcare.

— Urmăreşte banii. Funcţionează întotdeauna.

— Bineînţeles, nu pot fi sută la sută sigur.

— Ei bine, eu aş pune pariu că da. Cred că tocmai ai dat de dr. Danco.

M-am uitat spre Deborah. A clătinat din cap, aşa că mi-am întors privirea la ochelarii de soare ai lui Kyle.

— Interesant nume. E polonez?

Chutsky şi-a dres glasul şi a privit în depărtare peste cuprinsul apei.

— Cred că n-ai prins tu vremurile alea. Era mai demult o reclamă. Danco prezintă feliatorul de legume. Feliază. Ciopârţeşte…

Şi-a îndreptat lentilele întunecate către mine.

— De aceea i-am spus dr. Danco. Tăia legumele felii sau cubuleţe. E genul de glumă pe care o guşti când eşti departe de casă şi vezi lucruri înfiorătoare, a continuat.

— Doar că acum le vedem aproape de casă. Ce caută aici?

— Poveste lungă, a zis Kyle.

— Asta înseamnă că nu vrea să ţi-o spună, a intervenit Deborah.

— În cazul ăsta, mai iau o crochetă de crab, am zis.

M-am aplecat şi-am luat-o pe ultima de pe farfurie. Chiar că erau bunicele.

— Haide, Chutsky, a spus Deborah. Sunt şanse bune să ştim unde-i tipul. Ce-o să faci acum în privinţa asta?

Şi-a pus mâna deasupra mâinii ei şi i-a zâmbit.

— Am de gând să iau prânzul.

După care, cu cealaltă mână a luat un meniu.

Deborah l-a privit din profil vreun minut, apoi şi-a retras mâna.

— Rahat, a spus ea.

Adevărul e că mâncarea a fost excelentă, iar Chutsky s-a străduit din răsputeri să fie simpatic şi drăguţ, de parcă s-ar fi hotărât că, dacă tot nu poate spune adevărul, măcar să fie cuceritor. Cinstit vorbind, nu am de ce să-l acuz, fiindcă şi eu scap din tot felul de situaţii folosindu-mă de acelaşi tertip, însă Deborah nu părea prea mulţumită. Pufnea şi plimba mâncarea prin farfurie în vreme ce Kyle spunea bancuri şi mă-ntreba ce şanse cred că au Dolphins să câştige campionatul. Nu mi-ar fi păsat nici cât negru sub unghie nici dacă Dolphins ar fi câştigat Premiul Nobel pentru Literatură, dar ca un om artificial bine croit ce mă găseam, avea pregătite câteva remarci care să sune autentic despre subiectul cu pricina, care au părut să-l mulţumească pe Chutsky, omul continuând să pălăvrăgească în cel mai amical mod cu putinţă.

Ba chiar am avut parte şi de desert, ceea ce m-a făcut să cred că fusese împins cam departe alibiul numit distrage-i-cu-mâncare, mai cu seamă fiindcă nici atenţia mea, nici atenţia lui Deborah nu fusese distrasă. Dar mâncarea a fost chiar bună, aşa că ar fi de-a dreptul barbar din partea mea să mă plâng.

Desigur, Deborah se străduise din greu toată viaţa să devină barbară, aşa că atunci când ospătarul a adus o chestie enormă de ciocolată şi a pus-o în faţa lui Chutsky, care s-a întors către Debs cu două furculiţe zicându-i „Hai să…”, surioara mea a profitat de moment şi a azvârlit o lingură în mijlocul mesei.

— Nu, i-a spus ea. Nu mai vreau nicio nenorocită de ceaşcă de cafea şi nu vreau nici vreo nenorocită de mizerie cu ciocolată. Vreau un nenorocit de răspuns. Când ai de gând să te duci să-l prinzi pe ăla?

A privit-o uşor surprins, ba chiar cu o anumită căldură şi

afecţiune, de parcă oamenilor ca el li se păreau utile şi fermecătoare femeile care aruncă linguri, dar s-a gândit că sincronizarea lăsase de dorit.

— Pot să-mi termin întâi desertul? a întrebat-o.

Capitolul 12

Deborah ne-a dus cu maşina înspre sud, pe autostrada Dixie. Da, am vorbit la plural. Spre surprinderea mea, devenisem un membru valoros în Liga Justiţiei şi am fost informat că mi se acorda onoarea ca sufleţelul meu unic să fie pus în pericol. Deşi nu eram nicidecum încântat, un incident minor aproape că a făcut să merite tot deranjul.

În timp ce stăteam în faţa restaurantului aşteptând ca un angajat al localului să-i aducă maşina lui Deborah, Chutsky a bodogănit în şoaptă „Ce dracu'…?" şi a pornit în jos pe alee. L-am văzut ieşind pe poartă şi gesticulând în direcţia unui Taurus maroniu care parcase ca din întâmplare lângă un palmier. Debs s-a holbat la mine de parcă era doar vina mea şi amândoi ne-am uitat cum Chutsky flutură din mână înspre geamul şoferului, geam care s-a lăsat în jos pentru a da la iveală figura mereu vigilentului sergent Doakes, bineînţeles. Chutsky s-a aplecat spre portieră şi i-a spus ceva lui Doakes, care şi-a îndreptat privirea de la drum către mine şi înapoi, a dat din cap, după care a ridicat geamul şi-a plecat.

Chutsky nu a zis nimic când ni s-a alăturat din nou. Totuşi, s-a uitat la mine un pic ciudat înainte de a se aşeza pe scaunul din faţă al maşinii.

A fost o călătorie de douăzeci de minute spre sud, unde Quail Roost Drive se intersectează cu autostrada Dixie, chiar în dreptul unui mall. La două cvartale distanţă, câteva străduţe te conduc într-un cartier liniştit, de oameni din rândul clasei muncitoare, cu locuinţe mici şi cochete, de regulă cu două maşini parcate în faţă şi câteva biciclete răspândite pe gazon.

Una dintre aceste străduţe cotea la stânga şi ducea înspre o fundătură, iar acolo, la capătul străzii, am găsit o casă vopsită în galben şters, cu stucaturi, şi o peluză pe care iarba crescuse din abundenţă. În parcare se vedea o dubiţă gri, ca vai de ea, pe care scria cu un roşu-închis: HERMANOS CRUZ LIMPIADORES – Fraţii

Cruz, servicii de curăţenie.

Debs a întors în capătul străzii şi a dat înapoi, până-n dreptul unei case cu vreo şase maşini parcate în faţă şi pe iarbă. Dinăuntru se auzea o muzică rap foarte puternică. Debs a întors maşina şi a parcat-o sub un copac, cu faţa spre ţinta noastră.

— Ce părere ai? a zis.

Chutsky s-a mulţumit să ridice din umeri.

— Mda. Ar putea fi ceva. Să urmărim o vreme.

Şi cam asta a fost toată discuţia noastră spumoasă vreme de vreo jumătate de oră. Destul de greu să-ţi ţină mintea trează, aşa că m-am pomenit că-mi fuge gândul la o mică poliţă din apartamentul meu, unde într-o cutie din lemn de trandafir se găsesc mai multe lamele, din cele care se pun sub microscop. Fiecare lamelă conţine o singură picătură de sânge – sânge foarte bine uscat, desigur. Altminteri n-aş fi ţinut o chestie aşa nasoală în casă. Patruzeci de ferestre către celălalt sine al meu, ca o umbră. Câte o picătură pentru fiecare dintre micile mele aventuri. Printre ele se numără Asistenta Şefă (a trecut atâta vreme de atunci) care-şi omorâse pacienţii administrându-le cu grijă supradoze, sub pretextul că-i scutea de dureri. Lângă ea era profesoara de liceu care strangula asistente. Minunat contrast, plus că-mi place mult de tot ironia.

Atâtea amintiri, şi-n timp ce o rememoram cu drag pe fiecare-n parte deveneam tot mai nerăbdător să-mi fac una nouă, a patruzeci şi una, în ciuda faptului că a patruzecea, MacGregor, abia se uscase. Dar fiindcă avea legătură cu viitorul meu proiect, şi astfel treaba era cumva incompletă, eram nerăbdător. De-ndată ce aveam să fiu sigur în privinţa lui Reiker şi să găsesc o cale…

M-am ridicat în capul oaselor. Poate că desertul generos îmi obturase arterele craniene, cert este că pentru moment am uitat de înţelegerea cu Deborah.

— Deborah? am zis.

S-a uitat la mine, încruntându-se uşor din pricina concentrării.

— Ce-i?

— Iată-ne, am spus.

— Ei, nu zău.

— Păi, chiar că nu. Nicio urmă, nimic, şi totul graţie minunatelor mele eforturi mentale. Nu era vorba la un moment dat de câteva lucruri pe care urma să mi le spui?

I-a aruncat o privire lui Chutsky, care se uita drept înainte, purtând aceeaşi ochelari, care nu clipeau defel.

— Mda, bine, a zis ea. În armată, Doakes a făcut parte din Forţele Speciale.

— Ştiu asta, e în dosarul lui.

— Ceea ce tu nu ştii, amice, a spus Kyle fără să se clintească, e că există o parte întunecată a Forţelor Speciale. Căreia Doakes i s-a alăturat.

Un zâmbet foarte discret i-a traversat chipul pentru o clipă, atât de scurt şi de rapid încât ar fi posibil să mi-l fi imaginat.

— După ce te alături părţii întunecate nu mai e cale de întoarcere, e pentru totdeauna.

M-am uitat la Chutsky, complet nemişcat o clipă, după care mi-am îndreptat privirea către Debs. A ridicat din umeri.

— Doakes era lunetist, a zis. Armata i-a lăsat pe cei din El Salvador să-l împrumute, iar omul a ucis pentru ei.

— Ca în Vestul Sălbatic, a spus Chutsky.

— Asta-i explică personalitatea, am zis eu, gândindu-mă că de fapt se lămurea mult mai mult de-atât, inclusiv ecoul care a răzbătut din direcţia lui, de pildă, la chemarea Călătorului Întunecat.

— Trebuie să înţelegi cum a fost, a spus Chutsky.

Era un pic straniu să-i aud vocea venind dinspre o faţă perfect imobilă şi pe care nu se citea nicio reacţie, de parcă ar fi ieşit dintr-un reportofon pe care i-l amplasase cineva în corp.

— Credeam că salvăm lumea. Renunţam la vieţile noastre, la orice speranţă de a obţine ceva normal sau decent, totul pentru cauză. Se pare că de fapt doar ne vindeam sufletele. Eu, Doakes…

— Şi dr. Danco, am zis eu.

— Şi dr. Danco.

Chutsky a oftat şi-n cele din urmă şi-a mişcat capul, întorcându-se puţin către Deborah, privind apoi din nou înainte. A clătinat din cap, iar mişcarea a părut atât de amplă şi de teatrală după nemişcarea de mai devreme încât aproape că mi-a venit să aplaud.

— Dr. Danco a început ca idealist, precum noi toţi, de altfel. În perioada cât a urmat şcoala medicală a descoperit că lipsea ceva dinlăuntrul lui, că le putea face oamenilor anumite lucruri fără a simţi strop de empatie. Nimic. E mult mai rar decât ai crede.

— Mda, sunt convins, am spus, iar Debs s-a holbat la mine.

— Danco îşi iubea ţara, a continuat Chutsky. Aşa că a trecut la rândul lui de partea întunecată. Scopul fiind să-şi folosească talentul. Iar în El Salvador… a înflorit. Putea să ia pe cineva pe care i-l aduceam noi şi pur şi simplu…

A făcut o pauză şi a expirat încet.

— La dracu'. Ai văzut ce-i în stare să facă.

— Foarte original, am zis. Creativ de-a dreptul.

Chutsky a râs scurt, fără pic de amuzament.

— Creativ, da. Ai putea spune şi asta.

Chutsky şi-a mişcat uşor capul spre stânga, apoi încet la dreapta, apoi iar la stânga.

— Am spus că nu-l deranja să facă asemenea lucruri – în El Salvador a ajuns să-i placă. Obişnuia să participe la interogatorii şi să formuleze întrebări personale. Apoi, după ce începea, i se adresa persoanei respective pe nume, de parcă ar fi fost dentist sau aşa ceva, şi-i spunea: „Să încercăm numărul cinci, sau poate numărul şapte". De parcă ar fi fost diferenţe atât de mari între tipare.

— Ce fel de tipare? am întrebat.

Părea o întrebare extrem de firească, prin care îmi arătam interesul politicos şi duceam conversaţia mai departe. Dar Chutsky s-a foit în scaun şi mi-a aruncat o privire de parcă eram o chestie care ar fi necesitat o sticlă-ntreagă de soluţie pentru spălat podeaua.

— Ţi se pare amuzant, mi-a zis.

— Nu încă.

S-a holbat la mine îngrozitor de mult timp; apoi s-a mulţumit să clatine din cap şi să privească din nou înainte.

— Nu ştiu ce fel de tipare, amice. N-am întrebat niciodată. Îmi pare rău. Probabil că avea de-a face cu ce tăia mai întâi. Doar ca să se distreze. Şi vorbea cu ei, le zicea pe nume, le arăta ce făcea.

Chutsky s-a scuturat, cuprins de un fior.

— Cumva asta înrăutăţea lucrurile. Ar fi trebuit să vezi ce le făcea celorlalţi.

— Cum rămâne cu ce ţi-a făcut ţie? a întrebat Deborah.

Şi-a lăsat bărbia în piept, după care s-a îndreptat din nou de spate.

— Şi asta, a spus el. În fine, ideea e că-ntr-un final ceva s-a schimbat acasă, în politică, la Pentagon. Noul regim nu a vrut să aibă în niciun fel de-a face cu treburile noastre de acolo. Aşa că în mod tacit s-a răspândit printre noi zvonul că dr. Danco ne-ar putea aduce cumva un pic de înţelegere din partea autorităţilor, dacă l-am fi predat lor.

— Adică l-aţi oferit pe unul de-al vostru spre a fi ucis? am întrebat.

Nu era tocmai corect, vreau să spun că poate nu mă las eu prea mult influenţat de morală şi alte alea, dar măcar joc după anumite reguli.

Kyle a rămas tăcut o bună bucată de vreme.

— Ţi-am spus că ne-am vândut sufletele, amice, a zis el în cele din urmă şi a zâmbit din nou, de data asta ceva mai mult. Da, i-am întins o capcană şi ceilalţi l-au prins.

— Doar că n-a murit, a zis Deborah, la fel de practică din fire.

— Am fost traşi pe sfoară, a spus Chutsky. L-au luat cubanezii.

— Ce cubanezi? a întrebat Deborah. Parcă vorbeai de El Salvador.

— Pe atunci, oricând era rost de probleme în zona Americii Latine, hop şi cubanezii. Sprijineau tabăra adversă faţă de cea pe care o susţineau Statele Unite. Şi-l voiau pe doctorul nostru. V-am

spus, omul era special. Aşa că l-au luat şi-au încercat să-l atragă de partea lor. L-au dus la Insula Pinilor.

— Ce-i asta, o staţiune? am întrebat.

Chutsky a chicotit.

— Poate ultima staţiune. Insula Pinilor e una dintre cele mai dure închisori din lume. Dr. Danco a petrecut de minune acolo. I-au dezvăluit că a fost lăsat baltă de ai lui, după care l-au torturat serios. Câţiva ani mai târziu, unul dintre oamenii noştri e prins şi sfârşeşte astfel. Fără mâini, fără picioare, tot tacâmul. Danco lucrează pentru ei. Iar acum…

Kyle a ridicat din umeri.

— Fie i-au dat ei drumul, fie a scăpat singur. Nici nu contează. Ştie cine l-a tras pe sfoară şi are o listă.

— E şi numele tău pe listă? a întrebat Deborah.

— Poate, a spus Chutsky.

— Şi al lui Doakes? m-am interesat.

La urma urmei, şi eu pot fi practic.

— Poate, a repetat el, ceea ce nu-mi era de mare ajutor.

Toate amănuntele despre Danco erau interesante, desigur, dar mă aflam aici dintr-un alt motiv.

— În orice caz, a mai spus Chutsky, cu asta avem de-a face.

Nimeni nu părea c-ar avea mare lucru de spus în privinţa asta, nici măcar eu. Am întors pe toate părţile amănuntele pe care le auzisem, căutând ceva care ar fi putut să mă ajute în necazul cu Doakes. Recunosc că pe moment n-am descoperit nimic, ceea ce era umilitor. Dar începeam să-l înţeleg o idee mai bine pe dragul doctor Danco. Deci şi el era gol pe dinăuntru, nu? Un lup în blană de oaie. Şi el, la rândul lui, găsise o cale de a-şi pune talentul în slujba unui bine mai mare, întocmai ca bunul şi bătrânul Dexter. Numai că acum sărise un pic de pe fix şi începuse să semene cu oricare alt animal de pradă, indiferent în ce direcţie tulburătoare îl purta tehnica lui.

Şi, destul de straniu, odată cu acel punct de vedere, un alt gând

şi-a făcut loc în ceaunul înfierbântat din creierul întunecat al lui Dexter. Înainte fusese doar ceva trecător, acum începea să mi se pară o idee foarte bună. De ce nu l-aş găsi chiar eu pe dr. Danco şi să-l invit la un Dans Întunecat? Era un prădător care-o luase pe căi greşite, întocmai ca toţi ceilalţi de pe lista mea. Nimeni, nici măcar Doakes, nu ar fi avut ce să comenteze faţă de decesul lui. Dacă până atunci doar cochetasem cu ideea de a-l găsi pe doctor, acum devenise genul de urgenţă care îmi îndepărta frustrarea cauzată de eşecul cu Reiker. Aşadar era ca mine, nu? Vom vedea ce şi cum. Un fior rece mi-a străbătut şira spinării şi mi-am dat seama că într-adevăr abia aşteptam să-l întâlnesc pe doctor şi să discut mai în amănunt cu el despre munca sa.

Undeva în depărtare am auzit cele dintâi tunete, semn că furtuna de amiază se apropia.

— La dracu', a spus Chutsky. O să plouă?

— În fiecare zi la ora asta, am zis.

— Asta nu-i bine. Trebuie să facem ceva până plouă. E rândul tău, Dexter.

— Eu? am zis, cu gândul la meditaţiile mele în privinţa malpraxisului medical.

Tocmai ce mă hotărâsem să mă înham la treabă, dar faptul că aveam *de făcut* ceva era un pic mai mult decât mi-aş fi dorit. Ce vreau să spun e că uite, aveam la dispoziţie doi luptători hârşiţi în bătălii, şi-n loc să-i punem la treabă, îl trimiteam în gura primejdiei pe Delicatul Dexter, cu gropiţe în obrăjori? Unde-i logica?

— Tu, a spus Chutsky. Am nevoie să bat un pic în retragere şi să văd ce se-ntâmplă. Dacă-i vorba de el, pot să-l anihilez eu mai bine. Iar Debbie…

I-a zâmbit, deşi ea părea să-i arunce o privire încruntată.

— Debbie e prea poliţistă. Se mişcă precum un poliţist, se holbează la tine ca un poliţist, ba chiar ar putea să-i dea şi-o amendă. Ar mirosi-o de la un kilometru. Aşa că treaba pică-n cârca ta, Dex.

— Ce să fac? am întrebat, şi recunosc că încă resimţeam o anumită indignare îndreptăţită.

— Doar să treci pe lângă casă, să dai o tură până acolo unde se înfundă drumul şi înapoi. Fii numai ochi şi urechi, dar fără să ieşi în evidenţă.

— Nu ştiu cum să ies în evidenţă, am zis.

— Minunat. Atunci ar trebui să fie floare la ureche pentru tine.

Mi-era limpede că nici logica, nicio iritare întru totul justificată nu mi-ar fi fost de vreun folos, aşa că am deschis portiera şi am ieşit, neputând să nu arunc o ultimă săgeată, aşa, de plecare. M-am aplecat spre geamul lui Deborah şi i-am spus:

— Sper să apuc ziua în care-o să regret asta.

Şi, cât se poate de amabil, tocmai atunci tunetul a răsunat alături.

Am pornit la plimbare pe trotuar către casă. Simţeam frunzele sub picioare, şi-am dat de câteva cutii de suc zdrobite, rămase pesemne de la prânzul vreunul puşti. Când am trecut, o pisică a luat-o la goană, sărind într-o grădină, după care s-a oprit brusc să-şi lingă lăbuţele şi să se zgâiască la mine de la o distanţă apreciabilă, cât să se simtă în siguranţă.

La casa în faţa căreia erau parcate toate maşinile alea s-a schimbat muzica, şi dinăuntru o voce a strigat: „Uuuu!" Era drăguţ să ştiu că cineva se simţea de minune în timp ce pe mine mă păştea un pericol de moarte.

Am făcut stânga luând curba pe care o descria drumul în jurul fundăturii. M-am uitat cu luare-aminte la casa în faţa căreia stătea parcată dubiţa, foarte mândru de felul în care mă descurcam, fără să bat la ochi. Peluza era neîngrijită, iar pe alee se vedeau mai multe ziare udate complet de ploaie. Nu părea să existe vreun morman de membre şi părţi ale corpului nefolositoare, nici nu a ieşit nimeni în goană din casă pentru a-mi veni de hac. Dar în timp ce treceam pe alături, am auzit sonorul unui program TV în spaniolă. O voce de bărbat se ridica peste moderatorul isteric, după care s-a auzit ceva zăngănit de vase. Iar când o adiere a adus primii stropi de ploaie

mari şi grei, a purtat cu sine şi un vag iz de amoniac dinspre casă.

Mi-am văzut de drum, am trecut de casă şi m-am întors la maşină. Au mai căzut stropi, s-a auzit un tunet puternic, dar nu s-a dezlănţuit potopul. M-am urcat înapoi în maşină.

— Nimic foarte sinistru, am raportat. Gazonul ar trebui tuns şi se simte un miros de amoniac. Voci în casă. Fie vorbeşte cu el însuşi, fie nu e singur.

— Amoniac, a spus Kyle.

— Da, aşa cred, am zis. Probabil ceva produse de curăţenie.

Kyle a scuturat din cap.

— Cei de la serviciile de curăţenie nu folosesc amoniac, e prea puternic mirosul. Dar ştiu cine îl foloseşte.

— Cine? a întrebat Deborah.

Chutsky a rânjit spre ea.

— Mă-ntorc imediat, a zis, şi a coborât din maşină.

— Kyle! l-a strigat Deborah, dar el s-a mulţumit să-i facă uşor cu mâna şi s-a dus direct la uşa din faţă a casei. Rahat! a bombănit când Kyle a bătut la uşă, uitându-se grijuliu la norii întunecaţi care prevesteau furtuna.

Uşa din faţă s-a deschis. Dinăuntru a ieşit un bărbat scund şi-ndesat, cu tenul închis la culoare şi păr ce-i acoperea toată fruntea. Chutsky i-a spus ceva şi, pentru o clipă, niciunul dintre ei nu s-a clintit. Bărbatul cel scund s-a uitat spre stradă, apoi din nou la Kyle. Kyle şi-a scos mâna din buzunar şi i-a întins negriciosului ceva, poate bani? Bărbatul s-a uitat la ceea ce primise, apoi din nou la Chutsky, după care i-a deschis larg uşa. Chutsky a intrat. Uşa s-a trântit cu putere în urma lor.

— Rahat, a spus din nou Deborah.

Şi-a ros o unghie, obicei pe care nu-l mai observasem la ea de pe când era adolescentă. Se pare că avea gust bun, fiindcă după ce-a terminat de ros a trecut la alta. Ajunsese pe la a treia când uşa căsuţei s-a deschis din nou şi Chutsky a ieşit zâmbitor şi ne-a făcut cu mâna. Uşa s-a închis, iar el a dispărut îndărătul unui zid de apă,

fiindcă în sfârşit baierele cerului se rupseseră. A venit în fugă spre maşină şi s-a trântit pe locul din dreapta şoferului, ud leoarcă.

— La naiba! a zis el. Sunt ud până la piele!

— Ce futu-i mama mă-sii a fost asta? a întrebat Deborah.

Chutsky a ridicat o sprânceană către mine şi şi-a dat la o parte părul de pe frunte.

— Nu-i aşa că vorbeşte elegant? mi-a zis el.

— La dracu', Kyle, l-a repezit Deborah.

— Mirosul de amoniac, a zis el. Amoniacul nu se foloseşte în chirurgie şi nicio firmă de curăţenie nu l-ar folosi.

— Ne-ai spus asta deja.

Omul a zâmbit.

— Dar amoniacul se foloseşte pentru a pregăti metamfetamine, a spus el. Fix ce făceau băieţii ăştia.

— Adică tocmai ce-ai dat buzna într-o bucătărie de droguri? a spus Deb. Ce dracu' ai căutat acolo?

A zâmbit şi-a scos o punguliţă din buzunar.

— Am cumpărat câteva grame.

Capitolul 13

Deborah nu a scos niciun cuvânt vreo zece minute, s-a mulţumit să conducă maşina şi să se holbeze în faţă, strângând din dinţi. Îi puteam vedea muşchii încordaţi, de pe faţă până spre umeri. Cunoscând-o atât de bine, eram destul de sigur că se pregătea o explozie, dar neavând habar cum s-ar putea comporta Debs cea îndrăgostită, nu eram sigur cât de curând se va produce acea explozie. Ţinta accidentului nuclear care era pe care să se producă, Chutsky, stătea liniştit în scaun alături de ea, la fel de tăcut, dar aparent destul de mulţumit că putea admira în linişte peisajul.

Aproape că ajunseserăm la cea de-a doua adresă, la umbra Muntelui Thrashmore, când Debs a izbucnit.

— La dracu', e *ilegal!* a spus ea, izbind cu putere volanul cu dosul palmei pentru a accentua ideea.

Chutsky i-a aruncat o privire încărcată de afecţiune delicată.

— Da, ştiu.

— Am jurat să fiu un om al legii, la dracu'! i-a spus Deborah. Mi-am dat cuvântul că voi face tot ce pot să opresc rahaturile astea şi tu…

A rostit vorbele scuipând printre dinţi, după care s-a oprit.

— Trebuia să mă asigur, a zis el cu calm. Părea cea mai bună variantă.

— Ar trebui să-ţi pun cătuşe! a zis ea.

— Asta ar putea fi distractiv, a spus el.

— Nemernicule!

— Cel puţin.

— N-am de gând să trec pragul părţii tale întunecare de rahat!

— Nu, n-o vei face, a spus el. N-o să te las eu, Deborah.

A expirat cu putere, şuierând, după care s-a întors să se uite la el. Kyle i-a susţinut privirea. Nu mai urmărisem vreodată o conversaţie pe muţeşte, iar asta era cu adevărat neobişnuită. Ochii ei clipeau

neliniştiţi, privind din partea stângă a feţei lui spre cea din dreapta, după care spre stânga din nou. El pur şi simplu îi susţinea privirea, calm, fără să clipească. O treabă elegantă, fascinantă, aproape la fel de interesantă ca faptul că Debs, după toate probabilităţile, uitase că se afla la volan.

— Sunt nevoit să intervin, am zis. Dar cred că acela din faţă e un camion cu bere, nu?

A întors capul şi a frânat brusc, fix la timp pentru a nu ne transforma într-un abţibild pentru Miller Lite.

— O să reclam adresa respectivă la moravuri. Chiar mâine, a zis ea.

— În regulă, a spus Chutsky.

— Şi arunci punguţa aia.

Kyle a părut uşor surprins.

— Dar m-a costat două mii.

— O arunci, a repetat ea.

— Bine.

S-au uitat apoi unul la altul din nou, lăsându-mă pe mine să fiu atent la camioane cu bere care ne-ar fi putut fi fatale. Şi totuşi era plăcut să vedem că lucrurile se aşezau de minune şi că armonia revenea în univers, încât ne puteam vedea mai departe de misiunea de a-l găsi pe oribilul şi inumanul monstru al săptămânii, convinşi de adevărul vorbelor înţelepte potrivit cărora dragostea învinge întotdeauna. Şi astfel a fost foarte plăcut să mergem spre sud pe autostrada Dixie, traversând ultimul episod de furtună. După care soarele a răzbătut printre nori, iar noi am luat-o pe un drum care ne-a condus către o serie de străduţe întortocheate, toate oferind o privelişte înfiorătoare către uriaşa movilă de gunoaie cunoscută sub numele de Muntele Trashmore.

Casa pe care o căutam era în mijlocul a ceea ce părea a fi ultimul rând de case înainte ca civilizaţia să ia sfârşit şi să înceapă domnia gunoaielor. Se afla în bucla făcută de o stradă circulară şi am trecut pe lângă ea de două ori înainte să ne dăm seama că o găsiserăm. Era

o locuinţă modestă, de genul celor dublu-ipotecabile, zugrăvită în galben şters şi cu o dungă albă, iar gazonul era tuns cu grijă. Nu se vedea nicio maşină în faţă sau în garaj, iar pancarta de pe gazon pe care scria DE VÂNZARE fusese acoperită de o alta pe care se putea citi cu litere roşii, strălucitoare: VÂNDUT!

— Poate că nu s-a mutat încă, a spus Deborah.

— Trebuie să fie pe undeva, a zis Chutsky, şi era greu să-i contrazici logica. Trage pe dreapta. Ai un clipboard?

Deborah a parcat maşina, după care l-a privit încruntată.

— Sub scaun. Am nevoie de el pentru notiţe.

— Nu ţi-l mâzgălesc, a spus el, apoi a scotocit sub scaun o clipă şi a scos un clipboard metalic, pe care erau prinse un teanc de formulare oficiale. Perfect. Dă-mi ceva de scris.

— Ce-ai de gând să faci? l-a întrebat întinzându-i un pix alb, ieftin, cu capac albastru.

— Nimeni nu opreşte pe cineva cu un clipboard în mână, a spus Chutsky, rânjind.

Şi înainte să apuce vreunul dintre noi să spună ceva, a ieşit din maşină şi a început să se plimbe cu un mers liniştit, de birocrat cu program fix. S-a oprit la jumătatea drumului şi s-a uitat la clipboard, dând câteva pagini şi prefăcându-se că citeşte ceva înainte de a se uita la casă şi de a clătina din cap.

— Pare foarte bun la chestii de-astea, i-am spus lui Deborah.

— La dracu', ar face bine să fie.

A început să-şi roadă o altă unghie, moment în care am fost cuprins de îngrijorare – în curând avea să rămână fără unghii de ros.

Chutsky şi-a văzut de drum, consultându-şi clipboardul, după toate probabilităţile fără să ştie că produce o acută lipsă de unghii de ros în maşina rămasă în spatele lui. Nu se grăbea deloc şi părea foarte firesc în mişcări, plus că în mod evident avea o grămadă de experienţă fie la tertipuri, fie la spionat, depinde ce cuvânt ţi se pare că descrie mai bine fel şi fel de potlogării sancţionate oficial. Şi o

făcuse pe Debs să-şi roadă unghiile şi aproape să se ciocnească de tiruri cu bere. Poate că, la urma urmei, nu era o influenţă bună asupra ei, deşi era plăcut să aibă şi alte ţinte spre care să-şi îndrepte încruntăturile şi ciondăneala. Mereu sunt dornic să-i las şi pe alţii să încaseze papara o vreme.

Chutsky s-a oprit în faţa uşii principale şi a notat ceva. După care, deşi nu am văzut cum a făcut-o, a descuiat uşa din faţă şi a intrat. Uşa s-a închis în urma lui.

— Rahat, a spus Deborah. Intrare prin efracţie, plus posesie de droguri. Mâine-poimâine mă pune să deturnez un avion.

— Mi-am dorit mereu să văd Havana, am zis eu ca să mă fac util.

— Două minute, a spus Deborah, scurt şi la obiect. După aceea chem întăriri şi intru după el.

Judecând după cum îi tremura mâna pe staţie, au trecut un minut şi cincizeci şi nouă de secunde până când uşa din faţă s-a deschis din nou şi Chutsky a ieşit. S-a oprit pe alee, a notat ceva în clipboard, după care s-a întors la maşină.

— În regulă, a spus el după ce s-a aşezat pe scaunul din faţă. Să mergem acasă.

— Casa e goală? s-a interesat Deborah.

— Curată ca lacrima, a spus el. Nu găseşti nicăieri nici măcar un prosop.

— Atunci ce urmează? l-a întrebat, băgând maşina în viteză.

— Înapoi la planul A, a zis el clătinând din cap.

— Şi care dracu' e planul A? l-a întrebat Deborah.

— Răbdarea.

Aşa că, în afară de minunatul prânz servit la restaurant şi de mica excursie, foarte originală, unde Chutsky făcuse cumpărături, ne-am întors la starea de aşteptare. Săptămâna a trecut plictisitoare cum mă obişnuisem deja. Sergentul Doakes nu dădea semne că s-ar da bătut până când transformarea mea într-un ornament de canapea prevăzut cu burtă de bere nu era desăvârşită, şi nu vedeam ce

altceva aş fi putut face în afară de a mă juca de-a v-aţi ascunselea şi spânzurătoarea cu Astor şi Cody şi să schimb apoi sărutări de rămas-bun odios de teatrale cu Rita, în beneficiul urmăritorului meu.

Apoi a sunat telefonul în miez de noapte. Era duminică noaptea, iar a doua zi dimineaţă trebuia să plec foarte devreme la muncă; aveam o înţelegere cu Vince Masuoka şi era rândul meu să iau gogoşi. Şi-acum uite că mai suna şi telefonul ca apucatul, de parcă alte griji pe lume nu mai aveam, iar gogoşile urmau să se livreze singure. Am aruncat un ochi către ceasul de pe noptieră: 2.38. Recunosc că era oarecum prost-dispus când am ridicat receptorul şi am spus:

— Lasă-mă-n pace.

— Dexter! A dispărut Kyle, mi-a spus Deborah.

Părea că depăşise limita oricărei oboseli, era complet încordată şi oarecum nesigură dacă voia să-mpuşte pe cineva sau să plângă.

În doi timpi şi trei mişcări intelectul meu puternic şi-a reluat viteza de procesare.

— Ăă, bine, Deb, am zis, dar cu un tip ca el, poate că-i mai bine fără…

— A *dispărut,* Dexter. Răpit. Tipul respectiv l-a înhăţat. Cel care i-a făcut chestia aia făpturii, a spus ea, şi chiar dacă am simţit că eram dintr-odată aruncat într-un episod din serialul *Clanul Soprano,* ştiam ce vrea să spună.

Oricine fusese cel care transformase fiinţa de pe masă într-un cartof scâncitor avea să-i facă, după toate probabilităţile, ceva asemănător şi lui Kyle.

— Dr. Danco, am zis.

— Da.

— De unde ştii? am întrebat-o.

— A spus chiar el că s-ar putea întâmpla una ca asta. Kyle e singurul care ştie cum arată omul. A spus că atunci când Danco va afla că se află aici, va-ncerca să-l anihileze. Aveam un… un

semnal… ne-am înţeles şi… La dracu', Dexter, vino-ncoace. Trebuie să-l găsim, a mai spus şi-a închis.

Întotdeauna pică pe mine, nu-i aşa? Nu sunt neapărat cea mai drăguţă persoană de pe faţa pământului, dar dintr-un motiv sau altul oamenii vin mereu la mine când au probleme. „Oh, Dexter, un monstru sălbatic fără suflet mi-a răpit iubitul!" La dracu', şi eu sunt un monstru sălbatic fără suflet – asta nu-mi dă dreptul să mă odihnesc niţel?

Am oftat. Se pare că nu.

Speram să mă-nţeleagă Vince la faza cu gogoşile.

Capitolul 14

Am făcut un sfert de oră de la mine de acasă, din Grove, până la Deborah. Pentru prima dată, nu l-am mai văzut mai văzut pe sergentul Doakes în spatele meu, dar poate că folosea vreun dispozitiv de camuflare spaţială, precum navele klingoniene. În orice caz, traficul era extrem de lejer, şi-am prins semaforul pe verde până şi pe U.S. 1. Deborah locuia într-o căsuţă pe Medina, în Coral Gables, o zonă împânzită de pomi fructiferi neîngrijiţi şi mărginită de un zid din piatră de coral care stătea să pice. Am parcat maşina bot în bot cu-a ei în micuţa parcare din faţă şi ajunsesem la numai doi paşi de casă când Deborah a deschis uşa din faţă.

— Unde-ai fost până acum? m-a întrebat.

— Am fost la cursul de yoga şi-apoi am dat o fugă până-n mall să-mi iau pantofi, i-am spus.

Adevărul e că mă grăbisem pe cât posibil, ajungând acolo în mai puţin de douăzeci de minute de când mă sunase, aşa că eram un pic ofensat de tonul ei.

— Intră încoace, a spus, dispărând în întuneric, dar ţinând totuşi uşa deschisă, de parcă s-ar fi temut c-ar putea să zboare de-acolo.

— Am înţeles, Înălţimea Ta, am zis eu şi am intrat.

Căsuţa lui Deborah e decorată modern, în stilul nu-am-viaţă-personală. Sufrageria ei arăta ca o cameră ieftină de hotel care fusese ocupată de o trupă rock şi jefuită de absolut orice, în afară de un televizor şi-un video. Mai avea acolo un scaun şi o măsuţă lângă uşile în stil franţuzesc care dădeau afară spre o grădiniţă aproape pierdută într-o junglă de boscheţi. A găsit cine ştie pe unde încă un scaun, unul pliant ca vai de el, şi l-a tras lângă masă pentru mine. Am fost atât de mişcat de gestul ei de ospitalitate încât m-am hotărât să-mi risc viaţa şi integritatea membrelor aşezându-mă pe şubrezenia aia.

— Bun. De când a dispărut?

— Rahat. Acum vreo trei ore şi jumătate. Cred.

A clătinat din cap şi s-a prăbuşit pe celălalt scaun.

— Trebuia să ne vedem aici şi… şi n-a mai apărut. M-am dus la hotelul lui, dar nu era nici acolo.

— Dar nu e posibil să fi ieşit şi el pe undeva? am întrebat eu şi, în ciuda faptului că nu-s deloc mândru de asta, trebuie să recunosc că vocea îmi sunase plină de speranţă.

Deborah a clătinat din cap.

— Portofelul şi cheile i-au rămas pe dulap. Tipul l-a prins, Dex. Trebuie să-l găsim înainte…

Şi-a muşcat buza, ferindu-şi privirea.

Nu aveam nici cea mai vagă ideea ce-aş fi putut face eu pentru a-l găsi pe Kyle. După cum spuneam, situaţia de faţă nu era genul de caz asupra căruia să am o bună privire de ansamblu, şi deja făcusem mai tot ce puteam investigând situaţia imobiliară. Dar din moment ce Deborah vorbea la plural, se părea că nu aveam de ales în treaba asta. Legături de familie, alea, alea. Şi totuşi, am încercat s-o dau cotită.

— Iartă-mă dacă sună caraghios, Debs, dar ai raportat situaţia?

Mi-a aruncat o privire pe jumătate dispreţuitoare, pe jumătate nemulţumită.

— Mda. L-am sunat pe căpitanul Matthews. Părea uşurat. Mi-a spus să nu mă isterizez, de parc-aş fi o babă la menopauză. I-am cerut să dea un comunicat de urmărire generală, şi el mi-a zis: „Pentru ce?" Cum „pentru ce"? Fir-ar să fie, Dexter, îmi venea să-l strâng de gât, dar…

A ridicat din umeri.

— Dar avea dreptate, am zis.

— Mda. Kyle e singurul care ştie cum arată tipul respectiv. Nu ştim ce maşină conduce, n-avem idee care e numele lui real sau… rahat, Dexter. Singurul lucru cert pe care-l ştiu e că l-a prins pe Kyle. În orice caz, Matthews a luat legătura cu oamenii lui Kyle de la

Washington. A spus că mai multe nu poate face, a zis Deborah şi a clătinat din cap părând tot mai posomorâtă. Trimit pe cineva aici marţi dimineaţă.

— Bine, atunci, am zis eu plin de speranţă. Vreau să spun, măcar ştim că tipul lucrează foarte încet.

— Marţi dimineaţă, a spus ea. Sunt aproape două zile. Cu ce crezi că va începe, Dex? Amputează întâi un picior? Sau un braţ? Sau le poate îndepărta pe-amândouă simultan?

— Nu, am zis. Câte-un membru pe rând.

Deborah mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Păi, aşa mi se pare firesc, nu?

— Nu şi mie, a zis ea. Nimic în cazul de faţă nu e firesc.

— Deborah, nu tăierea de braţe şi picioare e ce îşi propune individul ăsta. Problema e *cum* o face.

— La dracu', Dexter, spune clar ce vrei să spui.

— Ce-şi *doreşte* el să facă e să-şi distrugă complet victimele. Să-i facă praf şi pe-afară, şi pe dinăuntru, ceva cu totul ireparabil. Să-i transforme în nişte păstăi cântătoare care niciodată nu vor mai avea parte de altceva decât de o groază înnebunitoare. Tăierea membrelor şi a buzelor e doar modul prin care… Ce e?

— Oh, Doamne, Dexter, a zis Deborah.

Faţa i se schimonosise în asemenea hal, încât mi-am amintit cum arăta atunci când a murit mama. S-a întors şi am văzut cum umerii încep să-i tremure, ceea ce m-a făcut pentru o clipă să mă simt uşor stânjenit. Vreau să spun că nu prea simt emoţii de obicei, pe când Deborah dimpotrivă, se emoţionează frecvent. Dar nu e genul de persoană care să-şi arate emoţiile, asta dacă nu socotim şi iritarea drept o emoţie. Iar acum scotea scâncete de boceală şi ştiam că probabil ar fi trebuit s-o bat uşor pe umăr şi să-i spun „Gata, gata" sau ceva la fel de profund şi de uman, dar pur şi simplu nu m-am putut convinge s-o fac. Era vorba de sora mea, Deb. Şi-ar fi dat seama că mă prefac şi…

Şi ce? O să-mi taie mâinile şi picioarele? Cel mai rău lucru care s-

ar fi putut petrece ar fi fost să-mi spună să mă opresc, şi să devină din nou Sergentul Bosumflici. Chiar şi asta ar fi fost o îmbunătăţire semnificativă faţă de gestul actual de smiorcăială ofilită. În orice caz, acum era clar unul dintre acele momente în care se cerea o reacţie umană şi, având în vedere că studiasem vreme îndelungată cum ar fi reacţionat un om normal într-o asemenea situaţie, am făcut-o. M-am ridicat în picioare şi m-am apropiat de ea. Mi-am pus braţul pe umărul ei, am bătut-o uşor şi i-am spus:

— Gata, Deb, gata, e-n regulă.

Suna chiar mai stupid decât mă temusem eu c-ar suna, dar ea s-a aplecat înspre mine şi şi-a văzut mai departe de boceală, deci bănuiesc că, la urma urmei, am făcut ce trebuia.

— Poţi cu adevărat *să te îndrăgosteşti* de cineva într-o săptămână? m-a întrebat.

— Eu nu cred că mă pot îndrăgosti deloc, am zis.

— N-aş putea să îndur una ca asta, Dexter. Dacă e ucis Kyle, sau transformat într-o… Oh, Doamne, nu ştiu ce mă fac.

Şi s-a prăbuşit din nou în braţele mele, plângând.

— Gata, gata, linişteşte-te, i-am spus.

A suspinat din greu, apoi şi-a suflat nasul într-un şerveţel de hârtie.

— Mi-aş dori să-ncetezi să mai spui asta.

— Îmi pare rău, am spus. Nu ştiu ce altceva să-ţi zic.

— Spune-mi ce pune la cale individul. Spune-mi cum pot să dau de el.

M-am aşezat din nou pe scăunelul şubred.

— Nu cred că pot, Debs. Nu prea am cum să presimt ce face.

— Rahat.

— Serios. Ce vreau eu să spun e că, tehnic vorbind, nu a omorât cu adevărat pe nimeni, ştii.

— Dexter, a spus ea, deja-l înţelegi mai bine pe tip decât Kyle, iar el îl cunoaşte. Trebuie să-l găsim. *Trebuie.*

Şi-a muşcat buza de jos, iar eu am început să mă tem că va începe

din nou smiorcăiala, fapt care m-ar fi lăsat complet neajutorat din moment ce-mi spusese deja să nu mai încerc s-o consolez. Dar a reuşit să îşi revină, ca o soră-sergent dură ce era, după care şi-a suflat din nou nasul.

— O să-ncerc, Deb. Pot să plec de la premisa că tu şi Kyle aţi făcut deja toate lucrurile obişnuite? Că aţi vorbit cu martorii şi toate cele?

A clătinat din cap.

— Nu a fost nevoie. Kyle ştia…

A făcut o pauză după ce a folosit timpul trecut, după care a continuat, foarte hotărâtă.

— Kyle *ştie* cine a făcut-o, şi *ştie* şi cine va fi următoarea victimă.

— Scuză-mă. Ştie cine urmează?

Deborah s-a încruntat.

— Nu pune problema aşa. Kyle mi-a spus că sunt patru tipi din Miami pe listă. Unul dintre ei a dispărut. Kyle şi-a dat seama deja c-a fost răpit, iar asta ne-a dat un pic de răgaz pentru a-i plasa sub supraveghere pe ceilalţi trei.

— Cine sunt cei patru, Deborah? Şi de unde-i ştie Kyle?

A oftat.

— Kyle nu mi-a spus numele lor. Dar toţi erau membri într-un fel de echipă. În El Salvador. Împreună cu… individul ăsta, dr. Danco. Aşadar…

Şi-a desfăcut larg braţele afişând o mină neajutorată, ceva cu totul nou pentru ea. Şi-n ciuda faptului că i-a conferit un farmec de fetişcană, eu n-am simţit nimic altceva decât impresia că se profită de pe urma mea. Lumea întreagă se învârte vesel şi-şi vede de treburi, până când intră-n cele mai afurisite belele, după care pică-n cârca Neînfricatului Dexter să facă din nou ordine în univers. Nu părea corect, dar ce-aş fi putut face?

Sau mai concret – ce-aş fi putut face acum? Nu vedeam nicio modalitate de a-l găsi pe Kyle înainte de a fi prea târziu. Şi-n ciuda faptului că sunt destul de sigur că n-am spus asta cu voce tare,

Deborah a reacţionat de parcă aş fi făcut-o. A bătut cu pumnul în masă şi-a zis:

— Trebuie să-l găsim înainte să-nceapă mutilarea lui Kyle. Înainte să *înceapă*, Dexter. Fiindcă, ce-ar trebui să fac, să sper că nu-şi va pierde decât un braţ până ajungem noi acolo? Sau un picior? În oricare variantă, Kyle este…

S-a întors fără a-şi isprăvi replica, cu privirea pierdută în întuneric, dincolo de uşile în stil franţuzesc de lângă măsuţă.

Avea dreptate, desigur. Părea într-adevăr că nu prea puteam face mare lucru pentru a-l aduce înapoi intact pe Kyle. Cu tot norocul din lume, inteligenţa mea sclipitoare nu l-ar fi putut aduce înapoi înainte să-nceapă treaba. Şi-apoi cât ar fi putut să reziste Kyle? Presupunând că fusese în vreun fel pregătit pentru a face faţă unor asemenea situaţii şi ştiind ce urma să se petreacă, deci…

Dar stai o clipă. Am închis ochii şi-am început să gândesc febril. Dr. Danco ştia despre Kyle că era un profesionist. Şi, după cum îi spusesem deja lui Deborah, scopul era să distrugi victima până se transformă în bucăţi urlătoare, imposibil de pus la un loc. Prin urmare…

Am deschis ochii.

— Deb, am zis.

Ea s-a întors să mă privească.

— Mă aflu în rara situaţie în care am puţină speranţă de oferit.

— Bagă.

— E doar o bănuială. Dar cred că doctorul Dement probabil îl va ţine o vreme pe Kyle prin preajmă, fără să lucreze la el.

Ea s-a încruntat.

— De ce-ar face asta?

— Ca să prelungească şi mai tare calvarul, ca să-l înmoaie de tot. Kyle ştie ce urmează. E resemnat în privinţa asta. Dar închipuie-ţi că e lăsat pe jos, în întuneric, legat fedeleş, iar imaginaţia lui începe să zburde. Aşadar mă gândesc că poate, am adăugat eu chiar în timp ce-mi venea în minte acel gând, poate că înaintea lui e o altă

victimă. Tipul care a dispărut. Astfel Kyle aude tot, foarfecile şi bisturiele, gemetele, şoaptele. Ba chiar îşi adulmecă viitorul, ştie ce-l aşteaptă, dar nu şi când. Va fi pe jumătate scos din minţi înainte de a-şi pierde o unghie de la picior.

— Doamne, a zis ea. Asta numeşti tu speranţă?

— Clar. Ne dă ceva mai mult răgaz pentru a-l găsi.

— Isuse!

— S-ar putea totuşi să mă înşel.

Deborah a privit din nou afară, pe fereastră.

— Sper să nu te-nşeli, Dex. Nu de data asta.

Am clătinat din cap. Va fi o corvoadă, nimic plăcut în toată munca asta. Nu-mi veneau în minte decât două lucruri pe care le-am fi putut încerca, şi niciunul nu era cu putinţă până dimineaţă. M-am uitat în jur, sperând să găsesc un ceas. Potrivit ceasului electronic de la video, era ora 12.00. 12.00. 12.00.

— Ai un ceas? am întrebat-o.

Deborah s-a încruntat.

— La ce-ţi trebuie ceas?

— Ca să ştiu cât e ora, am zis eu. Cred că ăsta-i scopul obişnuit al unui ceas.

— Şi de ce-ar conta asta? s-a interesat ea.

— Deborah. Nu prea avem de ce să ne agăţăm în momentul ăsta. Vom fi nevoiţi să ne întoarcem şi să facem toate verificările de rutină pe care Chutsky a refuzat să le lase în seama noastră. Din fericire, ne putem folosi de legitimaţia ta pentru a ancheta un pic şi-a pune câteva întrebări. Dar tot va trebui să aşteptăm până-n zori.

— Rahat. Nu suport să aştept.

— Linişteşte-te, gata, am zis eu.

Deborah mi-a aruncat o privire tăioasă, dar n-a spus nimic.

Nici mie nu-mi place să aştept, dar o făcusem aşa de mult în ultima vreme încât probabil că ajunsese să mi se pară mai lesne. În orice caz, n-am făcut altceva decât să aşteptăm, picotind pe scaune până a răsărit soarele. După care, din moment ce-n ultima vreme eu

eram tipul domestic dintre noi doi, am făcut cafea – câte o ceaşcă pe rând, fiindcă filtrul de cafea al lui Deborah se numără printre chestiile alea care nu fac decât o singură porţie, pentru oameni care nu se aşteaptă să primească musafiri şi nici nu au cine ştie ce viaţă personală. În frigider nu era nimic demn de a fi mâncat, asta dacă nu erai câine maidanez. Dezamăgire mare: Dexter e un flăcău zdravăn şi sănătos, cu un metabolism ridicat, şi a înfrunta o asemenea zi grea cu burta goală nu era tocmai un gând fericit. Ştiu că familia e pe primul loc, dar n-ar trebui să vină după micul dejun?

Ei, în fine. Bravul Dexter avea să se sacrifice încă o dată. Spirit pur şi nobil, nimic altceva, şi nu mă aşteptam să primesc vreo mulţumire, dar asta e, faci ce trebuie, nu ce vrei.

Capitolul 15

Doctorul Mark Spielman era genul de bărbat solid care semăna mai degrabă cu un jucător de fotbal american retras din activitate decât cu un doctor de la urgenţe. Numai că el fusese medicul de gardă când ambulanţa livrase Chestia la Spitalul Jackson Memorial, şi nu-i picase deloc bine.

— Dacă mai dau vreodată cu ochii de aşa ceva, ne-a spus el clătinând din cap, ies la pensie şi mă apuc să cresc câini baset. Ştiţi cum e munca la urgenţe în Jackson. Dintre cele mai solicitante. Toate trăsnăile vin aici, dintr-unul dintre cele mai ţicnite oraşe din lume. Dar asta…

Spielman a ciocănit de două ori în masă în biroul verde rezervat pentru angajaţi, unde fuseserăm invitaţi să luăm loc şi să discutăm.

— Cu totul altceva, a mai zis el.

— Ce estimaţi? l-a întrebat Deborah, iar el a privit-o aspru.

— E o glumă sau ce? Nu-i nimic de estimat, n-avem ce. Fizic, nu prea avem altceva de făcut decât să-i susţinem viaţa, dacă se mai poate numi viaţă. Mintal? Nu-s psihiatru, dar nu cred c-a mai rămas nimic în tărtăcuţa lui şi nu există nicio şansă să mai aibă măcar un singur moment de luciditate vreodată. Singura lui speranţă e să-l drogăm atât de bine încât să nici nu mai ştie cine e, până când moare. Lucru care, spre binele lui, sperăm cu toţii că va fi cât mai curând. Mai durează mult discuţia? Sunt în timpul serviciului, mă-nţelegeţi, a mai zis, uitându-se la ceas, un Rolex foarte frumos.

— S-a găsit vreo urmă de substanţe narcotice în sângele lui? a întrebat Deborah.

Spielman a pufnit.

— Urme… Doamne! Sângele ăstuia e-un cocktail în toată regula. N-am mai văzut niciodată un asemenea amestec. Totul încât să-l ţină treaz, dar să anihileze complet durerile fizice, astfel încât să nu-l omoare şocul multiplelor amputări.

— Aţi observat ceva neobişnuit referitor la tăieturi? l-am întrebat.

— Cel care-a făcut-o era bine pregătit, a spus Spielman. Toate au fost executate cu o tehnică chirurgicală impecabilă. Dar ar fi putut să-nveţe toate astea în orice şcoală medicală din lume.

A răsuflat cu putere şi a zâmbit scurt, parcă pentru a se scuza.

— Unele dintre ele s-au vindecat deja.

— Cam cât a durat tot procesul? l-a întrebat Deborah.

Spielman a ridicat din umeri.

— Între patru şi şase săptămâni, a zis el. I-a luat cel puţin o lună să-l dezmembreze chirurgical pe om, bucată cu bucată. Nu-mi pot închipui ceva mai oribil de-atât.

— A făcut-o în faţa unei oglinzi, am zis eu, mereu gata să sar în ajutor. Astfel victima a fost nevoită să urmărească procesul.

Spielman părea îngrozit.

— Doamne Dumnezeule!

A rămas fără grai vreun minut, după care a spus din nou:

— O, Doamne!

Apoi a clătinat din cap şi s-a uitat iar la Rolex.

— Uitaţi cum stă treaba, m-aş bucura să vă mai ajut, dar este…

Şi-a desfăcut braţele şi le-a lăsat să cadă din nou pe masă.

— Nu cred că v-aş putea spune ceva care să vă fie de vreun folos. Aşa că haideţi să economisim un pic de timp. Domnul acela, cum se numea… Chesney?

— Chutsky, a spus Deborah.

— Da, aşa. A sunat şi mi-a sugerat că l-aş putea identifica după o scanare de retină… într-o anumită bază de date din Virginia. În orice caz, am primit ieri un fax, cu identificarea pozitivă a victimei. Vi-l pot aduce.

S-a ridicat şi a dispărut pe coridor. S-a întors o clipă mai târziu cu o foaie de hârtie.

— Iată. Numele este Manuel Borges. Cetăţean din El Salvador, implicat în afaceri, importuri.

A lăsat hârtia jos, în faţa lui Deborah.

— Ştiu că nu-i mare lucru, dar credeţi-mă, asta-i tot. La cum arată…

A ridicat din umeri.

— Nu credeam că vom obţine nici măcar atâta lucru.

Dintr-un difuzor montat în tavan s-a auzit un soi de bombăneală, ca de la o emisiune TV în surdină. Spielman a întors capul, s-a încruntat şi a spus:

— Trebuie să plec. Sper să-l prindeţi.

Şi-a şters-o pe uşă, după care pe coridor, atât de repede încât faxul pe care-l lăsase pe masă a fâlfâit în aer.

M-am uitat la Deborah. Nu părea din cale-afară de încurajată de faptul că aflaserăm numele victimei.

— Bine, am zis. Ştiu că nu-i mare lucru.

— Dacă n-ar fi mare lucru, ar însemna totuşi că e ceva. Asta nu ne ajută cu nimic.

S-a uitat la fax şi a citit toată pagină.

— El Salvador. Există o legătură cu ceva denumit FLANGE.

— Ăştia erau ai noştri, am zis.

Ea şi-a ridicat privirea către mine.

— Tabăra pe care au sprijinit-o Statele Unite. Am căutat pe Internet.

— Fâs. Deci am găsit ceva ce ştiam deja.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă, nu chiar la fel de repede ca doctorul Spielman, dar îndeajuns de iute încât a trebuit să mă grăbesc să ţin pasul cu ea. Am prins-o din urmă abia când a ajuns la uşa dinspre parcare.

Deborah a condus repede, în tăcere şi cu dinţii încleştaţi tot drumul înapoi spre căsuţa de pe N.W. 4th Street, unde începuse toată nebunia. Nu se mai vedea nici urmă de bandă galbenă, desigur, dar Deborah a parcat oricum la întâmplare, în stilul poliţiştilor, şi a coborât din maşină. Am urmat-o pe aleea scurtă care ducea spre casa de alături. Deborah a sunat la sonerie, fără să spună nimic, şi o clipă mai târziu uşa s-a deschis. Un bărbat de vârstă

mijlocie, purtând o pereche de ochelari cu ramele aurite şi o cămaşă *guayabera* ne privea iscoditor.

— Vrem să vorbim cu Ariel Medina, a spus Deborah, arătându-i legitimaţia.

— Mama se odihneşte acum, a spus bărbatul.

— E urgent, a zis Deborah.

Omul s-a uitat la ea, apoi la mine.

— O clipă, a zis.

Apoi a închis uşa. Deborah s-a holbat la uşă o vreme, iar eu m-am uitat câteva minute bune cum i se încordau muşchii feţei până când uşa s-a deschis din nou şi bărbatul ne-a invitat înăuntru.

— Poftiţi.

L-am urmat înăuntru, într-o încăpere mică, în care fuseseră înghesuite zeci de măsuţe, fiecare plină cu obiecte religioase şi fotografii înrămate. Ariel, bătrâna care descoperise arătarea şi care plânsese pe umărul lui Deb, stătea pe o canapea înţesată cu macrameuri. Când a dat cu ochii de Deborah a spus „Aaah!" şi s-a ridicat să o îmbrăţişeze. Deborah, care într-adevăr ar fi trebuit să se aştepte la un *abrazo* din partea doamnei cubaneze în vârstă, a rămas înlemnită o clipă, după care, cu destul de multă stânjeneală i-a răspuns la îmbrăţişare şi a bătut-o de câteva ori pe spate. A făcut un pas în spate imediat cum a întrezărit o şansă. Ariel s-a aşezat înapoi pe canapea, bătând uşor perna de alături. Deborah a luat loc lângă ea.

Bătrâna s-a şi lansat într-un şuvoi de fraze în spaniolă. Vorbesc un strop de spaniolă şi de obicei înţeleg dialectul cubanez, dar din ce spunea Ariel abia dacă înţelegeam un cuvânt din zece. Deborah mi-a aruncat o privire deznădăjduită; din cine ştie ce pricini bizare, alesese să studieze franceza la şcoală, aşa că femeia ar fi putut la fel de bine să vorbească etrusca străveche.

— *Por favor, señora,* am zis eu. *Mi hermana no habla español.*[5]

— Ah?

Ariel s-a uitat către Deborah cu ceva mai puţin entuziasm şi a clătinat din cap.

— Lázaro!

Fiul ei a făcut un pas în faţă, iar ea şi-a reluat monologul fără să facă vreo pauză, în vreme ce el a început să traducă.

— Am venit aici din Santiago de Cuba, în 1962, a spus Lázaro pentru mama lui. Sub conducerea lui Batista am văzut lucruri înfiorătoare. Oamenii dispăreau fără urmă. Apoi a venit la conducere Castro şi, pentru o vreme, am nutrit speranţă.

Femeia a clătinat din cap şi şi-a desfăcut larg braţele.

— Vă vine să credeţi sau nu, dar asta am crezut la vremea aceea. Că lucrurile vor merge altfel. Dar foarte curând toate au luat-o de la capăt. Ba chiar mai rău. Aşa că am venit aici. În Statele Unite. Pentru că aici oamenii nu dispar pur şi simplu. Aici oamenii nu sunt împuşcaţi pe stradă, nici nu sunt torturaţi. Asta am crezut. Şi-acum am văzut asta…

A făcut un semn cu mâna spre casa de alături.

— Trebuie să vă pun câteva întrebări, a zis Deborah, iar Lázaro a tradus.

Ariel s-a mulţumit să încuviinţeze din cap, după care şi-a văzut mai departe de povestirea ei.

— Nici măcar sub regimul lui Castro n-ar fi făcut cineva aşa ceva, a zis ea. Da, mai omoară oameni. Sau te trezeşti aruncat în Insula Pinilor. Dar niciodată una ca asta. Nu în Cuba, doar în America, a continuat.

— L-aţi văzut vreodată pe bărbatul de alături? a întrerupt-o Deborah. Pe bărbatul care a făcut-o?

Ariel a cercetat-o o clipă din cap până-n picioare pe Deborah.

---

[5] „Vă rog, doamnă. Sora mea nu ştie spaniola.” (n.red.).

— Trebuie să ştiu, a zis Deb. Va mai fi o altă victimă, dacă nu-l găsim.

— De ce mă întrebi tu asta? a zis Ariel prin intermediul fiului ei. Nu-i o treabă de femeie. O fată drăguţă aşa ca tine ar trebui să aibă un soţ. O familie.

— *El victimo proximo es el novio de mi hermana,* am zis eu.

„Următoarea victimă este iubitul surorii mele."

Deborah mi-a aruncat o privire, dar Ariel a spus „Aaah!", după care a ţâţâit din buze, clătinând din cap.

— Păi, nu ştiu ce-aş putea să-ţi spun. L-am văzut pe om, poate de vreo două ori.

A ridicat din umeri, iar Deborah s-a aplecat înainte, nerăbdătoare.

— Mereu noaptea, niciodată nu l-am zărit de aproape. Pot să vă spun că bărbatul respectiv era mic de statură, foarte scund. Şi slăbuţ. Cu ochelari mari. Mai mult de-atât nu ştiu. Nu ieşea niciodată, era foarte tăcut. Uneori se-auzea de acolo ceva muzică. Tito Puente, a adăugat zâmbind.

Lázaro a îngânat-o, ca un ecou inutil:

— Tito Puente.

— Ah, am spus, şi ochii tuturor s-au abătut asupra mea. Acoperea zgomotele, am adăugat, un pic jenat de toată atenţia care mi se acorda.

— Avea cumva maşină? a întrebat Deborah, iar Ariel s-a încruntat.

— O dubiţă, a răspuns femeia. Conducea o dubiţă albă şi veche, fără geamuri. Era foarte curată, dar avea multe pete de rugină. Am văzut-o de câteva ori, dar de regulă o ţinea în garaj.

— Bănuiesc că nu aţi văzut numărul de înmatriculare? am întrebat-o eu şi femeia şi-a abătut atenţia asupra mea.

— Ba da, a răspuns prin intermediul fiului său, ridicând o mână, cu palma în exterior. Nu am reţinut numărul, asta se-ntâmplă doar în filme. Dar ştiu că era o plăcuţă de înmatriculare de Florida.

Modelul galben, cu silueta desenată a unui copil, a mai spus, şi apoi a tăcut, holbându-se la mine, fiindcă mă hlizeam.

Nu era deloc frumos, şi cu siguranţă nu era ceva ce făceam în mod obişnuit, dar chiar chicoteam şi nu mă puteam abţine.

Deborah s-a holbat la mine la rândul ei.

— Ce-i aşa de amuzant? s-a interesat ea.

— Plăcuţa de înmatriculare, am zis. Îmi pare rău, Debs, dar… Doamne, nu ştii cum e un număr de înmatriculare galben în Florida? Şi un asemenea tip să aibă aşa ceva, ţinând cont că face ceea ce face…

Am înghiţit în sec, străduindu-mă din răsputeri să nu izbucnesc din nou în râs, dar am avut nevoie de tot autocontrolul din lume.

— Bine, la dracu', ce-i aşa de amuzant la o plăcuţă galbenă de înmatriculare?

— E o plăcuţă specială, Deb, am spus. Scrie pe ea: „ALEGE VIAŢA".

După care, închipuindu-mi-l pe dr. Danco ducându-şi de colo-colo victimele zvârcolindu-se, îndopându-le cu substanţe chimice şi ciopârţindu-le atât de bine încât să supravieţuiască totuşi, mi-e teamă că am izbucnit din nou în râs.

— Alege viaţa, am repetat.

Chiar îmi doream să-l cunosc pe individul ăsta.

Ne-am întors la maşină în tăcere. Deborah s-a urcat la volan şi i-a dictat căpitanului Matthews descrierea dubiţei, iar el a fost de acord să dea un comunicat de punere sub urmărire generală. În timp ce Deborah vorbea cu căpitanul, eu m-am uitat în jur. Curţi îngrijite, cele mai multe decorate cu pietre colorate. Câteva biciclete pentru copii legate în faţa verandei şi stadionul Orange Bowl care se zărea strălucind în spatele caselor… Un cartier tare drăguţ în care să trăieşti, să munceşti, să creşti o familie… sau să-i retezi braţele şi picioarele cuiva.

— Urcă-te, mi-a zis Deborah, întrerupându-mi scurta reverie.

M-am urcat în maşină şi am pornit. La un moment dat, opriţi la semafor, Deborah s-a uitat la mine şi mi-a spus:

— Ciudat moment ţi-ai ales să pufneşti în râs.

— Serios, Deb, am zis. E primul indiciu pe care-l avem despre personalitatea individului. Ştim că are simţul umorului. Mi se pare un mare pas înainte.

— Sigur. Poate-l prindem într-un club de comedie.

— Îl prindem, Deb, am zis, deşi niciunul dintre noi nu credea ce spuneam.

S-a mulţumit să se încrunte şi să bombăne ceva; lumina semaforului s-a schimbat tocmai când apăsa cu putere pe pedală, de parcă ar fi omorât un şarpe veninos.

Ne-am întors acasă la Deb. Ora de vârf a dimineţii se apropia de sfârşit. La intersecţia dintre Flagler şi 34th Street o maşină intrase pe trotuar şi se izbise de un stâlp mic în faţa unei biserici. Un poliţist stătea lângă maşină, între doi bărbaţi care urlau unul la altul. Pe bordură era o fetiţă cu ochii în lacrimi. Ah, încântătoarele ritmuri ale unei alte zile petrecute în paradis.

Câteva clipe mai târziu am virat pe Medina, iar Deborah şi-a parcat maşina pe alee, lângă a mea. A scos cheia din contact şi timp de o clipă am rămas amândoi nemişcaţi, ascultând zgomotul produs de ventilatorul de răcire a motorului.

— Rahat, a spus.

— De acord.

— Ce facem acum? a întrebat.

— Dormim, am zis. Sunt prea obosit ca să gândesc.

A lovit cu ambele palme în volan.

— Cum aş putea să dorm, Dexter? Când Kyle este…

A lovit din nou volanul.

— Rahat.

— Dubita îşi va face apariţia, Deb. Ştii asta. Din baza de date vom afla toate numerele de dubiţe albe cu plăcuţe pe care să scrie ALEGE VIAŢA, iar acum că există şi ordin de urmărire generală, e

doar o chestiune de timp.

— Kyle nu are timp, a spus ea.

— Fiinţele umane au nevoie de somn, Debs, i-am zis. Şi la fel şi eu.

Duba unui curier a scârţâit la colţ, virând spre noi şi s-a oprit în faţa casei lui Deborah. Şoferul a coborât cu un pacheţel în mână şi s-a apropiat de uşa din faţă a lui Deb. Ea a spus „rahat" încă o dată, după care s-a dat jos din maşină să ridice pacheţelul.

Am închis ochii şi am stat aşa poate un pic prea mult, cântărind situaţia, fiindcă asta fac în loc să gândesc atunci când sunt din cale-afară de obosit. De fapt, era un efort inutil; nu mi-a venit nimic în minte, în afară de întrebarea unde-mi lăsasem pantofii sport. Având în vedere că noul meu simţ al umorului părea să mai zăbovească prin apropiere, treaba asta mi s-a părut îndeajuns de amuzantă şi, spre marea mea surprindere am auzit un vag ecou al Călătorului Întunecat. „De ce e amuzant?" am întrebat. „Poate fiindcă mi-am lăsat pantofii la Rita?" Desigur, n-am primit niciun răspuns. Bietul de el, probabil era în continuare bosumflat. Şi totuşi chicotise un pic. „E vorba, de fapt, de cu totul altceva care ţi se pare amuzant?" am întrebat. Dar din nou nu am primit niciun răspuns; doar un sentiment discret de anticipare şi o senzaţie de foame.

Curierul s-a îndepărtat în trombă. Tocmai când eram pe punctul de a căsca, a mă întinde şi a recunoaşte că-mi trimisesem la plimbare pentru moment capacităţile cerebrale, am auzit un geamăt îngreţoşat. Am deschis ochii şi am văzut-o pe Deborah împleticindu-se, după care s-a prăbuşit pe treptele din faţa casei. M-am dat jos din maşină şi m-am dus grăbit către ea.

— Deb, am zis. Ce s-a întâmplat?

A lăsat pachetul să cadă şi şi-a ascuns faţa în mâini, scoţând şi mai multe sunete ciudate. M-am apropiat de ea şi am luat pachetul de jos. Era o cutie mică, aproximativ de mărimea uneia pentru un ceas de mână. Am desfăcut-o. Înăuntru se afla o punguţă cu fermoar. Iar în punguţă era un deget de om.

Un deget pe care se afla un inel mare, roz şi strălucitor.

Capitolul 16

De data asta, ca s-o liniştesc a fost nevoie de mult mai mult decât s-o mângâi pe spate şi să-i spun „gata, gata”. De fapt, am fost nevoit să-i torn pe gât cu de-a sila un pahar mare de şnaps cu mentă. Ştiam că avea nevoie de ceva medicamente pentru a se linişti şi a dormi un pic, pe cât se poate, dar Debs nu avea în sertarul cu medicamente nimic mai tare decât Tylenol, şi nici nu prea le avea cu băutura. Am găsit în cele din urmă sticla de şnaps sub chiuveta de la bucătărie şi, după ce m-am asigurat că nu era vreun detergent de vase, am silit-o să dea pe gât un pahar. La ce gust avea, ai fi putut bine-mersi să desfunzi chiuvete cu el. S-a scuturat, i-a venit înapoi, dar în cele din urmă l-a băut, prea obosită şi cu mintea prea amorţită ca să se mai poată opune.

În timp ce zăcea pe scaun, i-am aruncat câteva haine de schimb într-o sacoşă de cumpărături şi am lăsat-o lângă uşa din faţă. S-a holbat la pungă, apoi la mine.

— Ce faci? m-a întrebat cu o voce oarecum pierită şi nicidecum interesată să afle răspunsul.

— Te muţi la mine pentru câteva zile, i-am spus.

— Nu vreau.

— Nu contează. Trebuie.

Şi-a ridicat privirea spre sacoşa cu haine de lângă uşă.

— De ce?

M-am apropiat şi m-am lăsat pe vine lângă scaunul ei.

— Deborah. Tipul ştie cine eşti şi unde stai. Să-ncercăm să-i facem viaţa mai dificilă măcar un pic, bine?

S-a cutremurat din nou, dar nu a scos niciun sunet în timp ce am ajutat-o să se ridice-n picioare şi ne-am îndreptat împreună spre uşă. O jumătate de oră mai târziu şi după încă o duşcă de şnaps cu mentă, era în patul meu, sforăind uşor. I-am lăsat un bilet să mă sune când se trezeşte, după care am luat cu mine pacheţelul

surpriză pe care-l primise şi am pornit spre serviciu.

Nu mă aşteptam să descopăr vreun indiciu important în urma testelor de laborator, dar, din moment ce cu asta mă ocup pentru a-mi câştiga traiul, m-am gândit că trebuia neapărat să arunc o privire atentă asupra degetului. Şi pentru că-mi iau toate obligaţiile foarte în serios, pe drum m-am oprit şi am cumpărat gogoşi. În timp ce mă apropiam de biroul meu de la etajul doi, m-am întâlnit cu Vince Masuoka pe coridor, venind din cealaltă direcţie. Am făcut o plecăciune umilă şi i-am întins punga:

— Salutări, sensei, am zis. Îţi aduc daruri.

— Salutări, Greieraşule. Pe lume există ceva numit timp. Ar trebui să-i explorezi misterele, a zis întinzând încheietura, arătând înspre ceas. Mă duc la masa de prânz şi tu îmi aduci micul dejun?

— Mai bine mai târziu decât niciodată, am zis, dar el a clătinat din cap.

— Neah. Papilele mele gustative au trecut deja la felul doi. O să-mi comand nişte *ropa vieja* şi *plátanos.*

— Dacă-mi nesocoteşti ploconul de mâncare, i-am spus eu, îţi arăt un deget.

A ridicat din sprâncene şi i-am înmânat pacheţelul primit de Debs.

— Ai o jumătate de oră înainte de prânz? l-am întrebat.

S-a uitat la cutiuţă.

— Nu cred c-aş vrea s-o deschid pe stomacul gol, nu?

— Bine, nu vrei atunci o gogoaşă?

Ne-a luat mai mult de jumătate de oră, dar până să plece Vince la prânz am aflat că nu aveam nimic de aflat de la degetul lui Kyle. Tăietura era extrem de curată, profesionist făcută, şi fusese folosit un instrument foarte ascuţit care nu lăsase nicio urmă în rană. Sub unghie nu se afla nimic în afară de puţină murdărie, care-ar fi putut veni de oriunde. Am scos inelul, dar nu am găsit nici urmă de fire de păr sau bucăţi mici de material, iar Kyle, după toate aparenţele, eşuase în misiunea de a scrijeli o adresă sau un număr de telefon pe

partea din interior a inelului. Kyle avea grupa de sânge AB pozitiv.

Am pus degetul la rece, la păstrare, şi am strecurat inelul în buzunar. Asta nu era tocmai procedura standard, dar eram destul de sigur că-n cazul în care nu l-am fi recuperat pe Kyle, Deborah ar fi dorit măcar inelul. Adevărul era că, la cum stăteau lucrurile, aveam şanse să-l recuperăm pe Kyle prin curier, bucată cu bucată. Desigur, nu sunt genul de persoană sentimentală, dar nu părea ceva care i-ar fi încălzit inima de bucurie.

Eram deja foarte obosit şi, cum Debs nu sunase încă, m-am gândit c-aveam tot dreptul să mă-ndrept spre casă pentru un pui de somn. Ploaia de după-amiază a început tocmai când mă suiam în maşină. Am tăiat-o drept pe LeJeune printr-un trafic relativ lejer şi până am ajuns acasă nu se urlase la mine decât o singură dată – record absolut. Am intrat în casă udat de ploaie şi-am descoperit că Deborah dispăruse. Mâzgălise ceva pe un bileţel, cum că mă va suna ea mai târziu. Am răsuflat uşurat, fiindcă nu prea-mi surâdea perspectiva de a dormi pe canapeaua mea minusculă. M-am târât direct în pat şi am dormit neîntors până puţin după ora şase seara.

În mod absolut firesc, chiar şi o maşinărie minunată cum e corpul meu are nevoie de un pic de întreţinere şi, când m-am aşezat în pat, simţeam foarte tare nevoia unui schimb de ulei. Noaptea lungă în care avusesem parte de atât de puţin somn, micul-dejun ratat, tensiunea şi încordarea pe care le producea încercarea de a găsi şi altceva să-i zic lui Deborah în afară de „Gata, gata" – toate astea îşi spuneau cuvântul. Mă simţeam de parcă se strecurase cineva în capul meu şi mi-l umpluse cu nisip de pe plajă, cu tot cu capace de la sticle şi mucuri de ţigară.

Există o singură soluţie pentru asemenea stări ocazionale, şi-aceea este sportul. Dar tocmai când mă hotăram că aveam nevoie de o alergare uşoară, de câţiva kilometri, mi-am amintit iar că nu ştiam unde-mi sunt pantofii de jogging. Nu erau nici în locul unde-i las de obicei, lângă uşă, şi nici în maşină. Eram în Miami, aşa că era posibil să-mi fi spart cineva apartamentul şi să-i fi furat; la urma urmei

erau nişte pantofi marca New Balance tare frumoşi şi noi. Dar mi se părea totuşi mai probabil să-i fi lăsat la Rita. Pentru mine, a te hotărî înseamnă a acţiona. Aşa că m-am dus glonţ la maşină şi m-am îndreptat spre locuinţa Ritei.

Ploaia trecuse de mult – rareori ţine mai multe de-o oră – şi străzile erau deja uscate şi ticsite cu şoferii cu care mă obişnuisem, veseli şi criminali. De-ai mei. Pe bulevardul Sunset şi-a făcut apariţia în spatele meu Taurusul maroniu şi a rămas pe urmele mele tot drumul. Era drăguţ să-l vezi din nou pe Doakes la datorie. Mă simţisem un pic neglijat. A parcat încă o dată vizavi, exact când am ajuns în faţa uşii şi am ciocănit. Tocmai oprise motorul când Rita a deschis uşa.

— Ei, a zis ea, ce surpriză!

Şi-a ridicat uşor faţa pentru a fi sărutată.

I-am oferit sărutul dorit, condimentându-l niţel pentru plăcerea sergentului Doakes.

— N-am cum s-o spun mai pe ocolite, dar… am venit să-mi iau pantofii sport.

Rita a zâmbit.

— Adevărul e că tocmai ce i-am încălţat şi eu pe-ai mei. Nu vrei să transpirăm împreună?

Apoi mi-a deschis larg uşa.

— E cea mai bună propunere pe care am primit-o azi.

Mi-am găsit pantofii în garajul ei, lângă maşina de spălat, împreună cu o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou fără mâneci, spălat, numai bun de luat la alergare. M-am dus în baie să mă schimb şi mi-am lăsat hainele de la muncă împachetate frumos pe capacul de la WC. Peste numai câteva minute eu şi Rita alergam cot la cot. I-am făcut cu mâna sergentului Doakes când am trecut pe lângă el. Am alergat în josul străzii, am luat-o la dreapta şi apoi am dat roată unui parc din apropiere. Mai alergaserăm împreună pe traseul ăsta, ba chiar îl măsuraserăm şi ajunseserăm la concluzia că are puţin sub cinci kilometri, şi-n plus eram obişnuiţi unul cu ritmul

celuilalt. Şi astfel, jumătate de oră mai târziu, asudat şi încă o dată dispus să-nfrunt provocările unei alte seri petrecute pe Planeta Pământ, ne-am oprit în faţa casei Ritei.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, aş intra eu prima la duş, a spus ea. Aşa pot să pregătesc cina cât te speli şi tu.

— Sigur, am zis. O să stau cuminte, în timp ce curge transpiraţia pe mine.

Rita a zâmbit.

— Îţi aduc o bere.

O clipă mai târziu mi-a adus-o, după care s-a dus la baie. Am rămas pe trepte, sorbind din bere. Ultimele trei zile trecuseră într-o ameţeală sălbatică şi fusesem complet rupt de viaţa mea obişnuită, aşa încât ajunsesem chiar să mă bucur de un moment de contemplare, stând liniştit acolo cu o bere-n mână în timp ce undeva prin oraş Chutsky pierdea în stânga şi-n dreapta piese de schimb. Viaţa trecea pe lângă mine ca un vârtej, cu feluritele ei ciopârţeli, strangulări sau dezmembrări, dar pe Domeniul lui Dexter venise vremea pentru o bere Miller. Am ridicat doza în cinstea sergentului Doakes.

De undeva din casă a răzbătut o oarece zarvă. Se auzeau strigăte, ceva chiuieli, de parcă Rita tocmai dăduse cu ochii de băieţii de la Beatles în baie. Apoi uşa din faţă s-a deschis brusc, iar Rita m-a luat de guler şi aproape că m-a strâns de gât. Mi-am scăpat berea pe jos şi am icnit, trăgând aer în piept.

— Ce e? Ce-am făcut? am zis.

I-am văzut pe Astor şi Cody uitându-se la mine de după uşă.

— Îmi pare groaznic de rău, promit să n-o mai fac niciodată, am adăugat eu, dar strânsoarea Ritei persista.

— Oh, Dexter, a zis ea, plângând de-a binelea acum.

Astor mi-a zâmbit şi şi-a împreunat mâinile sub bărbie.

Cody se mulţumea doar să privească, dând uşor din cap din când în când.

— Oh, Dexter, a spus Rita din nou.

— Te rog, am spus eu, străduindu-mă cu disperare să trag un pic de aer în piept. Îţi dau cuvântul meu c-a fost un accident, nu am vrut. Ce-am făcut?

Într-un final Rita a slăbit strânsoarea mortală şi mi-a dat drumul.

— Oh, Dexter, a spus ea încă o dată, după care mi-a atins faţa cu mâna şi m-a privit cu un zâmbet orbitor şi faţa în lacrimi. Oh, tu! a zis ea, deşi, la drept vorbind, nu prea eram eu însumi pentru moment. Îmi pare rău, a fost un accident, a mai spus, suflându-şi nasul. Sper că nu plănuiai ceva special.

— Rita. Te rog. Ce se petrece?

Zâmbetul ei a devenit din ce în ce mai larg.

— Oh, Dexter. Eu chiar… a fost doar… Astor avea nevoie la toaletă şi, când ţi-a luat de pe capac hainele, pur şi simplu a căzut pe podea şi… Oh, Dexter, e atât de frumos!

Spusese „Oh, Dexter" de atât de multe ori în ultimele câteva minute încât începeam să mă simt irlandez[6], dar tot nu aveam idee despre ce era vorba.

Până a ridicat mâna. Mâna stângă. Care avea acum pe degetul inelar un inel mare, cu diamant.

Inelul lui Chutsky.

— Oh, Dexter, a zis ea încă o dată şi-apoi şi-a îngropat faţa în umărul meu. Da, da, da! Oh, m-ai făcut atât de fericită!

— Super, a spus Cody şoptit.

După una ca asta, ce altceva ai putea spune în afară de felicitări?

Restul serii s-a scurs ca prin ceaţă, cauzată pe de-o parte de faptul că nu-mi venea să cred ce se întâmplă şi, pe de altă parte, de Miller Lite. Ştiam foarte bine că undeva acolo în spaţiu se găsea o înşiruire de cuvinte perfecte, calme, logice, bine însăilate, prin care aş fi putut s-o fac pe Rita să înţeleagă că de fapt nu o cerusem de nevastă, după care să râdem amândoi pe săturate şi să ne spunem noapte bună.

---

[6] Numele irlandeze de familie sunt de obicei precedate de vocala „O" (n.red.).

Dar cu cât căutam mai mult acea iluzorie şi magică frază, cu atât se-ndepărta mai iute de mine. Aşa că m-am pomenit convins că încă o bere ar desfereca porţile simţurilor, iar după alte câteva doze Rita a dat o fugă la magazinul din colţ şi s-a întors cu o sticlă de şampanie. Am băut şampanie, toată lumea părea extrem de fericită, şi am dat dintr-una într-alta, aşa că am sfârşit iarăşi în aşternuturile Ritei, martor al unor evenimente întru totul improbabile şi lipsite de moralitate.

Şi încă o dată m-am pomenit că mă-ntreb, în timp ce alunecam spre un somn năucit şi stupefiat: „De ce mi se întâmplă mie asemenea lucruri groaznice?"

Nu e niciodată plăcut să te trezeşti după o asemenea noapte. E chiar mai rău să te trezeşti în miezul nopţii şi să te gândeşti „Oh, Doamne, Deborah!" V-aţi putea închipui că mă simţeam stânjenit şi vinovat că am neglijat o persoană foarte apropiată, caz în care v-aţi înşela amarnic. După cum am spus, nu prea am de fapt emoţii. Pot totuşi să simt frică, iar ideea posibilei furii a lui Deborah a fost elementul declanşator. M-am grăbit să mă-mbrac şi am reuşit să mă strecor în maşină fără să trezesc pe nimeni. Sergentul Doakes nu mai era la post vizavi. Era plăcut să ştii că până şi Doakes avea nevoie de somn din când în când. Sau poate se gândise că cineva care tocmai s-a logodit merita un strop de intimitate. Cunoscându-l bine, totuşi, ştiam că era puţin probabil. Era mult mai plauzibilă ideea că fusese ales Papă şi se văzuse nevoit să zboare de urgenţă la Vatican.

Am condus repede spre casă şi mi-am verificat robotul telefonic. Primisem un mesaj automat prin care mi se cerea imperativ să cumpăr un set nou de cauciucuri înainte să fie mai târziu, fapt care părea suficient de groaznic, dar nici urmă de mesaj de la Debs. Am făcut cafea şi-am aşteptat s-aud bufnitura ziarului de dimineaţă aruncat în uşă. Dimineaţa avea ceva ireal, iar sentimentul respectiv nu era pricinuit doar de efectele secundare ale şampaniei. Eram

logodit, ai? Măi să fie. Mi-aş fi dorit să mă pot lua la trei păzeşte şi să aflu ce-a fost în capul meu, ce credeam că fac. Dar adevărul era, din păcate, că nu făcusem nimic greşit; eram învăluit în virtute şi sârguinţă. Şi nu făcusem nimic care să merite a fi catalogat drept din cale-afară de prostesc – dimpotrivă. Continuasem să-mi trăiesc viaţa într-o manieră nobilă, ba chiar exemplară, văzându-mi de treaba mea şi străduindu-mă să îmi ajut sora să îşi recapete prietenul, făcând sport, mâncând o sumedenie de legume şi lăsând monştri netranşaţi. Şi cum-necum tot acest comportament decent şi pur se furişase în spatele meu şi mă muşcase de fund. Niciodată o faptă bună nu rămâne nepedepsită, obişnuia să spună Harry.

Şi ce puteam face acum în privinţa asta? Desigur, Rita avea să-şi vină-n fire. Adică, serios: *eu?* Cine-ar dori vreodată să mă ia *pe mine* de bărbat? Cu siguranţă existau alternative mai bune, cum ar fi călugăria sau înscrierea în forţele de menţinere a păcii. Este vorba totuşi despre Dexter. Într-un oraş de mărimea Miami-ului nu putea găsi şi ea pe cineva care să fie măcar uman? Şi de ce se grăbea aşa la măritiş din nou? Prima oară nu-i mersese din cale-afară de bine, de ce era atât de dornică să se-arunce din nou în treaba asta? Oare femeile chiar sunt atât de disperate să se mărite?

Bineînţeles, trebuiau luaţi în considerare şi copiii. Înţelepciunea populară spunea că ar fi trebuit să aibă un tată, ceea ce era întrucâtva adevărat, fiindcă unde-aş fi fost eu acum fără Harry? Iar Astor şi Cody păruseră atât de fericiţi. Chiar dacă aş fi făcut-o pe Rita să înţeleagă că fusese o neînţelegere amuzantă la mijloc, oare copiii ar fi putut pricepe asta vreodată?

Eram deja la a doua ceaşcă de cafea când a sosit ziarul. Am trecut repede în revistă principalele secţiuni, bucuros să aflu că lucruri groaznice se-ntâmplau în continuare, aproape pretutindeni. Măcar restul lumii n-o luase razna de tot.

Pe la şapte m-am gândit c-ar fi în regulă s-o sun pe Deborah pe mobil. N-am primit niciun răspuns; i-am lăsat un mesaj şi cincisprezece minute mai târziu m-a sunat înapoi.

— Bună dimineaţa, surioară, i-am zis şi m-am minunat până şi eu de cum izbutisem să par vesel. Ai reuşit să dormi măcar puţin?

— Un pic, a mormăit ea. M-am trezit ieri pe la patru. Am urmărit pachetul să văd de unde a fost expediat – de undeva din Hialeah. Aproape toată noaptea m-am învârtit cu maşina prin zonă, sperând să dau cu ochii de dubiţa aia albă.

— Dacă a lăsat pachetul în Hialeah, probabil a venit aici din Key West, am zis.

— Ştiu asta, la dracu', s-a răstit ea. Dar ce dracu' altceva aş putea să fac?

— Nu ştiu, am recunoscut. Dar n-a ajuns azi încoace tipul de la Washington?

— Nu ştim nimic despre el, a zis ea. Doar fiindcă e bun Kyle, nu-nseamnă că şi tipul cel nou va fi.

După toate aparenţele, nu-şi dădea seama că în public Kyle nu se arătase a fi bun neapărat. De fapt, nu făcuse absolut nimic în afară de a fi răpit şi a rămâne fără un deget. Dar nu ar fi fost o dovadă de diplomaţie din partea mea să comentez asta, cât de bun era omul cu adevărat, aşa că m-am limitat la a spune:

— Păi, va trebui să presupunem că tipul cel nou ştie în cazul ăsta ceva ce noi nu ştim.

Deborah a pufnit.

— Nici n-ar fi greu, a zis. Te sun când apare.

A închis, iar eu m-am pregătit de muncă.

Capitolul 17

La 12.30 Debs a dat buzna în modesta mea vizuină din afara laboratorului de criminalistică, aruncându-mi o casetă pe birou. Am ridicat privirea către ea; nu părea fericită, dar asta nu era o noutate.

— De la robotul meu telefonic de-acasă, a zis. Ascultă.

Am deschis clapeta casetofonului şi am introdus caseta pe care mi-o aruncase Deb. Am apăsat play: pe casetă s-a auzit un bipăit puternic, după care o voce necunoscută a spus: „Sergent… aa… Morgan. Aşa-i? Sunt Dan Burdett, din partea… hmm… Kyle Chutsky mi-a spus să te sun. Am ajuns la aeroport şi te sun ca să stabilim cum ne putem întâlni imediat ce ajung la hotel, care este…" S-a auzit un zgomot ciudat şi era evident că îşi îndepărtase mobilul de gură, din moment ce vocea i-a scăzut în intensitate. „Poftim? Oh, da, e drăguţ. În regulă, mulţumesc." Vocea lui a răsunat din nou mai puternic. „Tocmai m-am întâlnit cu şoferul. Mulţumesc că ai trimis pe cineva după mine. În regulă, sun de la hotel."

Deborah s-a întins peste biroul meu şi a oprit aparatul.

— N-am trimis pe nimeni la nenorocitul ăla de aeroport, a spus ea. Şi-s a naibii de sigură că nici căpitanul Matthews n-a făcut-o. Tu ai trimis pe cineva la mizeria aia de aeroport, Dexter?

— Limuzina mea a rămas fără benzină.

— Atunci la dracu', a spus ea, şi-am fost nevoit să fiu de acord.

— În fine, am zis, măcar ne-am lămurit cât de bun e înlocuitorul lui Kyle.

Deborah s-a prăbuşit în scaunul pliant de lângă biroul meu.

— La dracu', am ajuns de unde am plecat, a spus Deborah. Şi Kyle e…

Şi-a muşcat buza şi nu a mai sfârşit propoziţia.

— I-ai spus căpitanului Matthews deja despre asta? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— El trebuie să-i sune. O să trimită pe altcineva.

— Sigur, grozav! O să trimită pe altcineva care o să izbutească să ajungă până la biroul de recuperare a bagajelor. Ce rahat, Dexter.

— Trebuie să le spunem, Debs, i-am zis. Apropo, cui trebuie să-i spunem? Ţi-a spus Kyle vreodată exact *pentru cine* lucrează?

A suspinat.

— Nu. Zicea în glumă că lucrează pentru OGA[7], dar nu mi-a spus de ce i se părea asta aşa haios.

— Oricum, oricine ar fi, tot trebuie să afle, i-am spus şi am scos caseta din casetofon, aşezând-o pe birou, în faţa ei. Trebuie să poată face ceva.

Deborah a rămas nemişcată o clipă.

— De ce am sentimentul că au făcut-o deja şi Burdett a păţit-o? a spus ea, apoi şi-a luat caseta ieşind cu paşi apăsaţi din birou.

Îmi sorbeam încet cafeaua şi ronţăiam un biscuit imens cu fulgi de ciocolată ca să îmi fac digestia după prânz când am fost chemat la locul unei crime în zona Miami Shores. Am mers cu maşina cu Angel-fără-legătură până în locul unde fusese găsit un cadavru între dărâmăturile unei căsuţe de pe un canal în reconstrucţie. Lucrările erau oprite pentru moment, cât timp proprietarul şi constructorul se dădeau unul pe celălalt în judecată. Doi adolescenţi care chiuliseră de la şcoală se furişaseră în casă şi găsiseră cadavrul. Era aşezat pe o bucată groasă de plastic, deasupra unui placaj aşezat pe două capre de tăiat lemne. Cineva luase un ferăstrău zdravăn şi decupase pe rând capul, picioarele, braţele. Cadavrul fusese lăsat aşa, cu corpul în mijloc şi restul de bucăţi disparate la câţiva centimetri alături.

Călătorul Întunecat a chicotit şi mi-a şoptit fel şi fel de nimicuri întunecate în ureche, dar am dat vina pe invidia pură care-l măcina şi m-am întors la treabă. Cu siguranţă erau multe pete de sânge asupra cărora aş fi putut lucra, încă extrem de proaspete şi probabil

---

[7] *Other Government Agency* – denumire alternativă pentru CIA (n.red.).

că aş fi petrecut o zi minunat de veselă în cel mai eficient mod cu putinţă găsind şi analizând probele, asta dacă nu l-aş fi auzit din întâmplare pe ofiţerul care ajunsese primul la faţa locului discutând cu un detectiv.

— Portofelul era chiar aici, lângă corp, a zis ofiţerul Snyder. Avea permis de conducere de Virginia, pe numele Daniel Chester Burdett.

„Ah, atunci bine", i-am zis eu vocii vesele şi vorbăreţe de pe bancheta din spate a creierului meu. „Asta explică multe, nu-i aşa?" M-am uitat din nou la cadavru. Deşi îndepărtarea capului şi membrelor de trunchi se făcuse la repezeală şi cu sălbăticie, puteam recunoaşte un aranjament ordonat care deja îmi devenise vag familiar, iar Călătorul Întunecat chicotea bucuros, semn că era de acord. Între trunchi şi fiecare bucată desprinsă, distanţa era foarte precisă, de parcă ar fi fost măsurată cu rigla, iar întreaga prezentare arăta ca o veritabilă lecţie de anatomie. Osul coxal fusese desprins de cel al piciorului.

— I-am dus pe cei doi băieţi care-au descoperit crima în maşina de patrulare, i-a spus Snyder detectivului.

Am aruncat o privire către cei doi oameni ai legii, întrebându-mă cum aş putea să le dau vestea. Desigur, era posibil să mă înşel, dar…

— Nenorocitul, am auzit pe cineva bombănind.

M-am uitat înapoi spre locul în care Angel-fără-legătură stătea pe vine, lângă partea mai îndepărtată a cadavrului. Din nou prinsese cu penseta o bucăţică de hârtie. Am făcut un pas în spatele lui şi m-am uitat peste umăr.

Într-o caligrafie limpede, cu mână sigură, cineva scrisese cuvântul „HÂRŢOGAR", după care îl tăiase cu o singură linie.

— Ce-i aia „hârţogar"? a întrebat Angel. E numele lui?

— Cineva care stă în spatele unui birou şi ordonă ce şi cum să facă trupele adevărate, i-am spus eu.

S-a uitat nedumerit la mine.

— De unde ştii toate rahaturile astea? m-a întrebat.

— Mă uit la multe filme.

Angel s-a holbat iarăşi la bucăţica de hârtie.

— Cred că scrisul e identic, a zis.

— Precum celălalt.

— Care nu s-a întâmplat niciodată, a zis el. Ştiu, am fost acolo.

Mi-am îndreptat spatele şi am tras aer adânc în piept, gândindu-mă cât de bine era să ai dreptate.

— Nici ăsta nu s-a întâmplat, am spus, apoi m-am dus spre locul în care ofiţerul Snyder stătea de vorbă cu detectivul.

Detectivul cu pricina era un bărbat al cărui corp semăna cu o pară, şi îl chema Coulter. Sorbea dintr-o sticlă mare de plastic de Mountain Dew, privind pe fereastră, spre canalul care curgea prin spate.

— Cam cât ar costa un loc ca ăsta? l-a întrebat el pe Snyder. Pe un asemenea canal. La doar vreun kilometru de golf, hmm? Cât să fie? Vreo juma de milion? Mai mult?

— Mă scuzaţi, domnule detectiv, am zis. Cred c-avem o problemă.

Mereu mi-am dorit să spun asta, dar Coulter nu părea impresionat de replica mea.

— „O problemă". Te-ai uitat recent la *CSI* sau ce?

— Burdett e agent federal, am spus. Trebuie să-l sunaţi şi să-l informaţi chiar acum pe căpitanul Matthews.

— „Trebuie", a zis Coulter.

— Treaba asta are legătură cu o alta de care, teoretic, n-ar trebui să ne atingem, i-am spus. Au venit de la Washington şi i-au spus căpitanului să facă un pas în spate.

Coulter s-a desprins o clipă de sticla lui de suc.

— Şi căpitanul a făcut un pas în spate?

— Ca un iepure care merge de-a-ndărătelea.

Coulter s-a întors şi şi-a aţintit privirea asupra cadavrului lui Burdett.

— Un federal, a spus el.

A mai luat o înghiţitură în vreme ce se zgâia la capul şi la membrele ca vai de ele. Apoi a clătinat din cap.

— Mereu se-alege praful de băieţii ăştia când sunt puşi sub presiune.

A privit din nou pe fereastră şi şi-a scos telefonul mobil.

Deborah a ajuns la faţa locului tocmai când Angel-fără-legătură îşi punea trusa înapoi în dubă, cu trei minute înaintea căpitanului Matthews. Nu vreau să pară că-l critic pe căpitan. Cinstit vorbind, Debs n-a fost nevoită să se dea cu apă de colonie, aşa ca el, plus că sigur pierdeai ceva timp şi cu nodul ăla de la cravată. La câteva minute după Matthews a sosit şi o maşină pe care ajunsesem să o cunosc la fel de bine ca pe-a mea: un Ford Taurus maroniu, condus de sergentul Doakes.

— Măi, măi, s-a strâns toată gaşca, am zis vesel.

Ofiţerul Snyder mi-a aruncat o privire împietrită, de parcă aş fi sugerat să dansăm dezbrăcaţi, dar Coulter şi-a vârât degetul arătător în sticla de suc şi s-a dus să-l salute pe căpitan.

Deborah urmărise toată scena de la distanţă şi-i indicase colegului lui Snyder să modifice uşor perimetrul marcat cu bandă. Până să ajungă să discute cu mine, trăsesem deja o concluzie uluitoare. Totul începuse ca un exerciţiu de ironie muşcătoare, dar luase amploare şi devenise ceva ce nu mai puteam împiedica, oricât aş fi încercat. M-am îndreptat către fereastra cea scumpă a lui Coulter şi am privit pierdut afară, aplecându-mă peste zid şi gândindu-mă intens la ideea respectivă. Dintr-un motiv sau altul, Călătorului Întunecat toată treaba i se părea extrem de amuzantă, aşa că a început să şoptească echivalente înspăimântătoare. Şi-n cele din urmă, simţindu-mă de parcă aş fi vândut secrete nucleare talibanilor, mi-am dat seama că era tot ce puteam face.

— Deborah, am spus când s-a strecurat spre locul în care mă aflam, lângă fereastră, de data asta cavaleria nu mai vine.

— Ei, nu, zău, Sherlock.

— Suntem singuri şi nu suntem de ajuns.

Şi-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe frunte şi a răsuflat adânc.

— Eu ce-ţi tot spun?

— Dar n-ai mers mai departe, surioară. De vreme ce nu suntem de ajuns, avem nevoie de ajutor, de cineva care ştie ceva despre toate astea…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dexter! I-am tot dat *să halească* individului ăsta oameni!

— Ceea ce-nseamnă că ultimul candidat rămas pentru moment este sergentul Doakes, am spus eu.

N-ar fi cinstit să spun că i-a picat faţa. Dar ce-i drept a rămas o vreme împietrită, holbându-se la mine cu gura căscată înainte de a se întoarce către Doakes, care se afla lângă cadavrul lui Burdett şi discuta cu căpitanul Matthews.

— Sergentul Doakes, am repetat eu. Fostul *sergent* Doakes. De la Forţele Speciale. Detaşat de serviciu în El Salvador.

Ea s-a uitat înapoi la mine, după care iar la Doakes.

— Deborah, am zis eu, dacă vrem să-l găsim pe Kyle, trebuie să aflăm mai multe despre asta. Trebuie să aflăm numele celor de pe lista lui Kyle, trebuie să ştim despre ce fel de echipă a fost vorba acolo şi de ce se întâmplă toate astea. Iar Doakes e singura persoană care-mi vine-n minte şi care ştie ceva despre asta.

— Doakes te vrea mort, a zis ea.

— Niciodată situaţia de la muncă nu-i ideală, am spus arborând cel mai bun zâmbet de care eram în stare pentru a transmite o tenacitate binevoitoare. Şi cred că el ar vrea să scape de toate astea la fel de mult pe cât îşi doreşte şi Kyle.

— Probabil nu la fel de mult precum Kyle, a spus Deborah. Nici la fel de mult ca mine.

— Păi, cred că asta e cartea cea mai bună pe care poţi s-o joci.

Nu ştiu de ce, Deborah tot nu părea convinsă.

— Căpitanul Matthews n-o să vrea să-l piardă pe Doakes pentru asta. Va trebui s-o lămurim cu el cumva.

Am arătat înspre locul unde căpitanul îl dăscălea pe Doakes.

— Ia te uită cine e acolo, am spus.

Deborah şi-a mai muşcat buza câteva clipe, şi-ntr-un final a spus:

— Rahat. S-ar putea să meargă.

— Nu-mi vine în minte nimic altceva, am zis.

A mai tras odată aer în piept, după care, de parcă i-ar fi apăsat cineva un buton, s-a îndreptat înspre Matthews şi Doakes cu maxilarele încleştate. Am urmat-o, încercând din răsputeri să mă fac una cu peretele, astfel încât Doakes să nu bage de seamă că sunt şi eu pe-acolo şi să nu sară să-mi smulgă inima din piept.

— Căpitane, a spus Deborah. În treaba asta trebuie să fim proactivi.

Chiar dacă „proactiv" era unul dintre cuvintele lui preferate, Matthews s-a uitat la ea ca la felul şapte.

— Ce avem noi nevoie, a spus el, este ca aceşti… *oameni…* de la Washington să ne trimită pe cineva competent ca să se clarifice situaţia.

Deborah a arătat către Burdett.

— L-au trimis pe el, a spus ea.

Matthews s-a uitat spre Burdett şi şi-a ţuguiat buzele gânditor.

— Ce sugerezi?

— Avem câteva piste, a spus ea, dând din cap înspre mine.

Îmi doream din toată inima să fie adevărat, de vreme ce Matthews şi-a întors capul spre mine şi ce-i mai rău, la fel a făcut şi Doakes. Dacă privirea de câine hămesit era o dovadă, sentimentele lui faţă de mine nu se mai îndulciseră.

— Tu ce treabă ai în chestia asta? m-a întrebat Matthews.

— Ne oferă asistenţă criminalistică, a spus Deborah, iar eu am încuviinţat din cap cu modestie.

— Căcat! a exclamat Doakes.

— Avem o problemă de timp aici, a spus Deborah, trebuie să-l găsim pe individul ăsta înainte să mai apară şi alţi morţi. Nu putem să ţinem totul sub capac la nesfârşit.

— Cred că merită menţionat termenul de „isterie mediatică”, am intervenit eu, mai săritor din fire, iar Matthews mi-a aruncat o privire răutăcioasă.

— Ştiu în linii mari cu ce se ocupa Kyle Chutsky, a continuat Deborah, dar nu pot să merg mai departe pentru că nu ştiu detalii din trecutul lui. Sergentul Doakes le ştie, a mai zis ea, ridicând bărbia spre Doakes.

Doakes s-a arătat surprins, ceea ce era evident o mască pe care nu o exersase prea bine. Dar înainte să poată spune ceva, Deborah a continuat:

— Cred că noi trei am putea să-l prindem pe tipul respectiv înainte să miroasă vreun detectiv şi să-şi dea seama de ce s-a întâmplat până acum.

— Căcat, a repetat Doakes. Vrei să lucrez cu el?

Nu mai era nevoie să mă arate cu degetul ca toată lumea să înţeleagă că se referea la mine, dar mi-a înfipt totuşi în faţă un arătător mare şi noduros.

— Da, vreau, a pus Deborah.

Căpitanul Matthews îşi muşca buzele nehotărât, iar Doakes a mai adăugat un „căcat”. Speram din toată inima că talentul lui de orator avea să se îmbunătăţească dacă urma să lucrăm împreună.

— Ziceai că ştii ceva despre asta, i-a spus Matthews lui Doakes şi sergentul şi-a întors cu greu privirea răutăcioasă dinspre mine spre căpitan.

— Mda, a spus Doakes.

— Are legătură cu… ăăă… perioada din armată? a întrebat Matthews.

Nu părea prea speriat de expresia iritată a lui Doakes, dar poate era doar obişnuinţa de a da ordine.

— Mda, a repetat Doakes.

Căpitanul Matthews s-a încruntat, pozând cât putea el de mult într-un om de acţiune gata să ia o decizie importantă. Noi, ceilalţi, am reuşit să ne controlăm fiorii.

— Morgan, a spus în cele din urmă căpitanul Matthews.

I-a aruncat o privire lui Debs şi apoi a făcut o pauză. O dubă pe care scria Action News s-a oprit în faţa căsuţei şi mai mulţi oameni au început să coboare din ea.

— La dracu', a spus Matthews şi s-a uitat spre cadavru şi apoi spre Doakes. Poţi să faci asta, sergent?

— N-o să le placă deloc celor din Washington, a răspuns Doakes. Şi nici mie nu prea-mi place.

— Începe să mă doară în cot de ce le place ălora din Washington. Le avem pe ale noastre pe cap. Poţi să te ocupi de asta?

Doakes s-a uitat la mine. Am încercat să par serios şi devotat, dar a clătinat din cap.

— Da, a zis, pot s-o fac.

Matthews l-a bătut pe umăr.

— Bravo, i-a zis, apoi s-a grăbit să vorbească cu echipa de la ştiri.

Doakes încă se mai uita la mine, dar mi-am ferit privirea.

— Gândeşte-te cât de uşor o să fie să-mi dai de urmă, i-am spus.

— Când o să se termine totul, încapi tu pe mâna mea.

— Dar nu şi până atunci, i-am zis, iar el a încuviinţat în sfârşit din cap.

— Pe curând, a adăugat el.

Capitolul 18

Doakes ne-a dus la o cafenea pe Calle Ocho, chiar vizavi de o reprezentanţă auto. Ne-a condus la o măsuţă dintr-un ungher lăturalnic şi s-a aşezat, cu faţa spre uşă.

— Putem vorbi aici, a zis el.

Făcea totul să pară aşa de mult ca un film cu spioni încât aproape că mi-a părut rău că nu-mi adusesem ochelarii de soare. Totuşi, poate că aveam să-i primesc prin poştă pe cei ai lui Chutsky. Speram că fără nasul ataşat.

Înainte să apucăm să vorbim propriu-zis, de pe o uşă din spate s-a ivit un bărbat care i-a strâns mâna lui Doakes.

— Alberto, a spus el. *Como estas?*

Doakes i-a răspuns într-o spaniolă foarte bună – mai bună ca a mea, cinstit să fiu, deşi-mi place să cred că accentul meu este totuşi mai corect.

— Luis. *Mas o menos.*

Au sporovăit câteva minute, după care Luis ne-a adus tuturor nişte ceşcuţe cu o cafea cubaneză oribil de dulce şi o farfurie de *pastelitos.* A mai făcut o dată semn din cap înspre Doakes, după care a dispărut în camera din spate.

Deborah a urmărit scena cu o nerăbdare crescândă, iar când Luis ne-a lăsat în sfârşit singuri, s-a dezlănţuit.

— Avem nevoie de numele tuturor celor din El Salvador, a sărit ea.

Doakes s-a mulţumit să-i arunce o privire şi a sorbit din cafea.

— Ar fi o listă lungă, a spus.

— Ştii la ce mă refer, a zis Deborah, încruntându-se. La dracu', Doakes, l-a prins pe Kyle.

— Mda, Kyle a îmbătrânit, a rânjit Doakes. Nu l-ar fi prins niciodată în anii lui de glorie.

— Ce anume făceai *tu* acolo? l-am întrebat.

Ştiam că întrebarea era un pic pe dinafară, dar curiozitatea de a afla cum îmi va răspunde m-a făcut să nu mă pot abţine.

Încă zâmbind, dacă se poate numi aşa expresia lui, Doakes s-a uitat la mine şi a spus:

— Tu ce crezi?

Şi chiar de sub preşul auzului a răsunat pe dată în capul meu o larmă de voioşie sălbatică, răzbătând spontan de pe întunecata mea banchetă din spate, de parcă un animal de pradă ar fi răspuns, sub lumina lunii, chemării altuia. Pe bune, serios, ce altceva ar fi putut face pe acolo? Aşa cum Doakes mă cunoştea pe mine, şi eu ştiam cine era Doakes cu adevărat: un ucigaş cu sânge rece. Chiar şi fără cele spuse de Chutsky, era foarte limpede cu ce se ocupase Doakes într-un carnaval de omoruri cum fusese El Salvador. Nu putea fi decât unul dintre maeştrii de ceremonii.

— Lasă glumele, a zis Deborah. Am nevoie de nişte nume.

Doakes a luat una dintre *pastelitos* şi s-a lăsat pe spate.

— Nu mai bine mă puneţi voi la curent cu ce se-ntâmplă?

Apoi a luat o înghiţitură, iar Deborah a bătut câteva momente cu degetul în masă, înainte de a se hotărî că propunerea lui avea sens.

— În regulă, a spus ea. Am obţinut o descriere în linii mari a tipului care-i răspunzător de toate astea şi a dubiţei lui. O dubiţă albă.

Doakes a clătinat din cap.

— N-are importanţă. *Ştim* cine face asta.

— De asemenea, am obţinut datele de identificare ale primei victime, am zis eu. Un bărbat pe nume Manuel Borges.

— Nu mai spune. Bătrânul Manny, hmm? Chiar că trebuia să mă laşi să-l împuşc.

— Un prieten de-al tău? am întrebat, dar Doakes m-a ignorat.

— Ce altceva mai aveţi?

— Kyle avea o listă de nume, a zis Deborah. Alţi oameni, din aceeaşi unitate. Spunea că unul dintre ei va fi următoarea victimă. Dar nu mi-a dezvăluit niciun nume.

— Nu, evident că nu, a zis Doakes.

— Aşadar avem nevoie de tine să ne luminezi, a zis ea.

Doakes părea că se gândeşte la problema asta.

— Dac-aş fi fost un tip de primă mână precum Kyle, l-aş fi ales pe unul dintre tipii ăştia şi l-aş fi folosit ca momeală.

Deborah şi-a ţuguiat buzele şi a încuviinţat din cap.

— Problema e că *nu* sunt un tip de primă mână precum Kyle. Sunt doar un simplu poliţist de la ţară.

— N-ai vrea şi-un banjo? l-am întrebat eu, dar, nu ştiu de ce, nu a râs.

— Am idee doar de un singur tip din vechea gardă care locuieşte aici, în Miami, a spus el, aruncându-mi o privire scurtă şi fioroasă. Oscar Acosta. L-am văzut la Publix, acum doi ani. Am putea să-l căutăm. Mai sunt şi vreo alte două nume care îmi vin în minte. Caută-le şi vezi dacă sunt pe listă. Cam asta-i tot ce am, a adăugat desfăcându-şi braţele larg. Aş putea să mai sun câţiva prieteni vechi de prin Virginia, dar nu ştiu ce poate ieşi, a pufnit el. Oricum o să le ia două zile să se hotărască ce le cer cu adevărat şi ce ar trebui să facă în privinţa asta.

— Şi atunci ce facem? a întrebat Deborah. Punem mâna pe omul ăla pe care l-ai văzut? Sau doar îl luăm la întrebări?

Doakes a clătinat din cap.

— Mă ţine minte. O să vorbesc eu cu el. Dacă încercaţi să-l urmăriţi, o să-şi dea seama şi o să dispară.

S-a uitat la ceas.

— E trei fără un sfert. Oscar o să ajungă acasă în vreo câteva ore. Aşteptaţi să vă sun eu.

Apoi mi-a aruncat rânjetul ăla sclipitor în sens de „sunt cu ochii pe tine” şi a spus:

— De ce nu te duci să aştepţi cu logodnica ta drăguţă?

S-a ridicat şi a plecat, lăsându-ne pe noi să plătim nota.

Deborah s-a holbat la mine.

— Logodnică? m-a întrebat.

— Nu-i nimic bătut în cuie, i-am răspuns.

— Eşti *logodit?*

— Aveam de gând să-ţi spun.

— Când? La trei ani de la nuntă?

— Când aveam să fiu sigur. Încă nu-mi vine să cred că s-a întâmplat asta.

— Nici mie, a pufnit ea şi s-a ridicat. Haide, te duc înapoi la muncă. Dup-aia poţi să te duci să aştepţi cu *logodnica.*

Am lăsat nişte bani pe masă şi am urmat-o smerit.

Vince Masuoka trecea pe hol când eu şi Deborah am ajuns la lift.

— Shalom, băieţel, m-a salutat el. Care-i treaba?

— E logodit, a răspuns Deborah înainte să apuc să deschid gura.

Vince s-a uitat la ea de parcă îi spusese că sunt însărcinat.

— Poftim?

— Logodit. O să se însoare, a adăugat ea.

— *Să se-nsoare?* Dexter?

Faţa lui părea că se luptă să găsească mimica potrivită, ceea ce nu era uşor de vreme ce mereu se prefăcea. Ăsta era unul dintre motivele pentru care mă înţelegeam bine cu el: doi oameni falşi, ca doi peşti din plastic într-un iaz adevărat. S-a hotărât în cele din urmă asupra unei figuri ce arăta a surpriză fericită, dar nu era foarte convingător. Totuşi, o alegere bună.

— Mazel tov! a spus şi m-a îmbrăţişat cu stângăcie.

— Mulţumesc, i-am răspuns, încă bulversat de toată treaba şi întrebându-mă dacă acum trebuia să mă însor pe bune.

— Atunci, a zis el, frecându-şi mâinile, nu putem să trecem cu vederea greşeala asta. Mâine seară la mine?

— De ce? am întrebat.

Mi-a zâmbit cât a putut de fals.

— Un vechi ritual japonez de pe vremea shogunului Tokugawa. Ne îmbătăm ca porcii şi ne uităm la filme deocheate, a spus aruncându-i o privire lacomă lui Deborah. Putem s-o punem pe sora ta să iasă din tort.

— Nu mai bine ai sări tu de fund în sus? i-a zis Debs.

— Foarte drăguţ din partea ta, Vince, dar nu cred că… am încercat eu să evit orice ar fi făcut logodna şi mai oficială şi străduindu-mă totodată să-i opresc înainte să înceapă un schimb de replici şi mai usturător, care să-mi provoace o durere de cap.

Dar Vince nu m-a lăsat să termin.

— Nu, nu se poate. E absolut necesar. E vorba de onoare. Nu ai cum să scapi. Mâine seară la ora opt, a spus el şi s-a îndepărtat, cu privirea încă la Deborah, adăugând: iar tu mai ai doar douăzeci şi patru de ore să-ţi exersezi învârtitul din pampoane.

— Du-te tu învârtindu-te! i-a strigat Deborah.

— Ha! Ha! i-a răspuns el cu un râs îngrozitor de fals şi s-a făcut nevăzut pe hol.

— Ciudatu' naibii, a bombănit Deborah şi a plecat în direcţia opusă. Rămâi cu *logodnica* ta după serviciu. Te sun când am vreo veste de la Doakes.

Nu mai rămăsese mare lucru din ziua de muncă. Am completat câteva chestii, am comandat o cutie de Luminol de la furnizor şi am constatat că mi se adunaseră vreo zece rapoarte primite în inbox. Cu acest sentiment profund de împlinire m-am îndreptat spre maşină şi am luat-o prin blocajul criminal de dulce al orei de vârf. Am trecut pe acasă să mă schimb de haine; nici urmă de Debs, dar patul nu era făcut aşa că mi-am dat seama că trecuse pe acolo. Mi-am îndesat lucrurile într-o geantă şi am pornit spre Rita.

Era întuneric de-a binelea când am ajuns acasă la ea. Nu prea voiam de fapt să merg, dar nu ştiam ce altceva să fac. Deborah se aştepta să mă găsească acolo dacă avea nevoie de mine, în timp ce stătea în apartamentul meu. Aşa că am parcat pe alee şi am coborât. Din reflex m-am uitat peste drum după locul de parcare al sergentului Doakes. Era gol, bineînţeles. Doakes era ocupat să vorbească cu tovarăşul lui din armată, Oscar. Şi atunci mi-am dat seama că sunt liber, scăpat de privirea neprietenoasă de ogar care mă împiedicase atâta vreme să fiu eu însumi. O melodie molcomă

de bucurie răutăcioasă a început să răsune în mine şi isonul i-l ţinea luna care se iţise dintr-odată de după norii joşi şi negri, bolnăvicioasă, o lună la al treilea pătrar, încă joasă şi gigantică pe cerul întunecat. Muzica zbiera din difuzoare şi a urcat pe culmile cele mai înalte ale Arenei Întunecoase a lui Dexter, unde şoaptele tainice au crescut într-o larmă veselă potrivită cu muzica lunii, o incantaţie care mă aţâţa: „Fă-o, fă-o, fă-o" şi îmi tremura tot corpul, până ce am ajuns la un singur gând: „De ce nu?"

Într-adevăr, de ce nu? Aş putea să dispar pentru câteva ore fericite, luându-mi desigur telefonul cu mine, fiindcă nu-s tocmai iresponsabil. Dar de ce să nu profit de noaptea fără Doakes, dar cu lună, şi să mă pierd în briza întunecoasă? Gândul la cizmele alea roşii mă trăgea ca un magnet. Reiker locuia doar la câţiva kilometri distanţă de aici. Aş putea ajunge acolo în zece minute. Apoi aş fi izbutit să mă furişez în casă şi să găsesc dovada de care aveam nevoie, după care… presupun că trebuia să improvizez, dar vocea, abia auzită, era plină de idei astă-seară şi eram sigur că puteam să inventez ceva care să mă ducă la eliberarea dulce de care aveam nevoie. „Oh, fă-o, Dexter", urlau vocile şi cum mă oprisem pe vârfuri ca să ascult şi să mă gândesc din nou „De ce nu?" şi nu găsisem niciun răspuns logic…

…uşa Ritei s-a deschis larg şi Astor a scos capul afară.

— El e! a strigat ea în casă. A venit!

Aşa că iată-mă. Aici, în loc de acolo. Trântit în canapea în loc să dansez în noapte, purtând masca plictisitoare a lui Dexter, Plăcinta de pe Canapea, în loc să arborez strălucirea orbitoare a Răzbunătorului Întunecat.

— Vino înăuntru, a spus Rita, emanând atâta voie bună şi căldură din pragul casei încât am simţit cum îmi scrâşnesc dinţii, iar mulţimea de voci dinăuntrul meu a urlat dezamăgită, dar încetul cu încetul a părăsit stadionul, se terminase jocul, pentru că, la urma urmelor, ce puteam să mai facem?

Nimic, bineînţeles, ceea ce am şi făcut, târându-mă supus în casă

în spatele paradei de veselie a Ritei, a lui Astor şi a veşnicului tăcut Cody. Am reuşit să nu suspin, dar serios: Nu era prea mare chinul? Nu profitam cu toţii un pic cam prea mult de pe urma bunăvoinţei lui Dexter?

Cina a fost chinuitor de plăcută, menită parcă să îmi demonstreze că mă învoiam la o viaţă plină de fericire şi cotlete de porc, şi mi-am jucat mai departe rolul, deşi inima îmi era în altă parte. Am tăiat carnea în bucăţele, dorindu-mi să fi tăiat altceva şi gândindu-mă la canibalii din Sudul Pacificului care-i numeau pe oameni „porci lungi". Era o denumire adecvată, serios, pentru că după celălalt fel de porc tânjeam eu, şi nu după chestia asta amărâtă care arăta ca o ciupercă acoperită cu supă în farfuria mea. Dar am zâmbit, am străpuns cu furculiţa boabele de mazăre şi am rezistat cumva până la cafea. Tortură cu friptura de porc, dar am reuşit.

După cină, eu şi Rita ne-am sorbit cafelele în timp ce copiii mâncau porţii mici de iaurt îngheţat. Deşi cafeaua ar trebui să fie un stimulent, nu mi-a fost de niciun ajutor să găsesc vreo scăpare din situaţia asta – nici măcar vreo scuză să mă strecor afară câteva ore, darămite să mai şi evit bucuria asta de-o viaţă care se strecurase pe la spatele meu şi mă apucase de gât. Simţeam cum îmi pierd uşor conturul pe la colţuri şi mă contopeam în deghizarea mea, până când, în cele din urmă, aveam să devin persoana care mă prefăceam că sunt: un tată care duce copiii la fotbal, cumpără flori când bea prea multe beri, compară detergenţi şi taie din cheltuieli în loc să-i ciopârţească pe cei răi. Era un şir de gânduri foarte deprimant şi aş fi ajuns să fiu deznădăjduit de-a dreptul dacă nu suna soneria la timp.

— Sunt sigur că-i Deborah, am spus.

Precis am reuşit să-mi ascund speranţa de salvare din voce. M-am ridicat şi m-am dus la uşă doar ca să o deschid şi să descopăr o femeie cu aspect plăcut, supraponderală, cu părul lung şi blond.

— Oh, a spus ea. Tu trebuie să fii… hmm… Rita e aici?

Bine, să presupunem că eram „hmm", deşi până acum nu îmi

dădusem seama de asta. Am chemat-o pe Rita la uşă şi a venit zâmbind.

— Kathy! a zis. Ce bine îmi pare să te văd. Ce mai fac băieţii? Kathy locuieşte alături, mi-a explicat.

— Aha, am zis.

Îi ştiam pe mai toţi copiii din zonă, dar nu şi pe părinţii lor. Se pare că locuia alături şi era mama unui băiat de vreo unsprezece ani, uşor soios, şi a fratelui său mai mare, mereu absent. De vreme ce asta însemna că mai mult ca sigur nu avea la ea o maşină cu bombă sau o fiolă cu antrax, i-am zâmbit şi m-am întors la masă cu Cody şi Astor.

— Jason e plecat cu trupa, a spus ea, iar Nick stă prin casă şi aşteaptă să ajungă la pubertate ca să-i crească mustaţa.

— Oh, Doamne, a răspuns Rita.

— Nicky e un tâmpit, mi-a şoptit Astor. Voia să-mi dau jos pantalonii ca să se uite la mine.

Cody şi-a amestecat iaurtul îngheţat până s-a transformat într-o pastă.

— Ascultă, Rita, îmi pare rău că te deranjez de la masă, a spus Kathy.

— Tocmai am terminat. Vrei o cafea?

— Oh, nu, beau o singură cafea pe zi. Aşa a zis doctorul. Dar e vorba de câinele nostru – voiam să te întreb dacă l-ai văzut pe Rascal? Lipseşte de vreo două zile deja şi Nick e foarte îngrijorat.

— Nu l-am văzut. Stai să-i întreb pe copii, i-a zis Rita.

Dar când s-a întors să-i întrebe, Cody s-a uitat la mine, s-a ridicat fără să scoată un sunet şi a ieşit din cameră. Astor s-a ridicat şi ea.

— Nu l-am văzut de când a dărâmat gunoiul săptămâna trecută, a spus ea şi s-a dus după Cody.

Îşi lăsaseră desertul pe masă, pe jumătate neterminat.

Rita s-a uitat după ei cu gura căscată şi apoi s-a întors spre vecină.

— Îmi pare rău Kathy, cred că nu l-a văzut nimeni. Dar o să fim

cu ochii în patru în seara asta, bine? Sunt sigură că o să apară el. Spune-i lui Nick să nu-şi facă griji.

A mai trăncănit un minut cu Kathy în timp ce eu mă uitam la iaurtul îngheţat şi mă întrebam la ce fusesem martor.

Uşa din faţă s-a închis şi Rita s-a întors la cafeaua care se răcise.

— Kathy e de treabă, a zis ea, dar băieţii îi dau mult de furcă. E divorţată, fostul soţ şi-a cumpărat o casă în Islamorada. E avocat. Dar el stă acolo, deci Kathy trebuie să crească singură băieţii şi cred că îi mai scapă din mână. E asistenta medicală a unui ortoped de la universitate.

— Şi cât poartă la picior? am întrebat eu.

— Bat câmpii? a zis Rita muşcându-şi buzele. Îmi pare rău. Cred că îmi făceam puţin griji… Sunt sigură că nu-i nimic…

A clătinat din cap şi s-a uitat la mine.

— Dexter, ai…

Nu am aflat niciodată ce am făcut, pentru că mi-a sunat telefonul.

— Scuză-mă, am spus şi m-am dus la masa de lângă uşa din faţă unde îl lăsasem.

— Tocmai a sunat Doakes, mi-a spus Deborah fără să mă salute măcar. Tipul cu care s-a dus să vorbească a fugit. Doakes îl urmăreşte, dar are nevoie de întăriri.

— Repede, Watson, a început jocul, am spus, dar Deborah nu avea chef de glume literare.

— Vin să te iau în cinci minute.

Capitolul 19

Am lăsat-o pe Rita, aruncându-i din zbor o explicaţie grăbită, şi am ieşit afară să aştept. Deborah s-a ţinut de cuvânt, aşa că în cinci minute şi jumătate ne-ndreptam spre nord, pe autostrada Dixie.

— Au ieşit spre Miami Beach. Doakes mi-a spus că l-a abordat pe tip, pe Oscar, şi i-a zis ce şi cum. Oscar cică stai să mă gândesc, Doakes zice că bine, te sun eu. Doar că a pândit pe lângă casă, de vizavi, şi-n zece minute tipul a ieşit pe uşă, s-a suit în maşină, şi-a şters-o c-o geantă făcută în pripă.

— De ce-ar fugi acum?

— Tu n-ai lua-o la goană dacă ai şti că Danco e pe urmele tale?

— Nu, am spus eu, gândindu-mă cu bucurie la ce-aş face de fapt dacă m-aş pomeni faţă-n faţă cu doctorul. I-aş întinde un soi de capcană şi l-aş lăsa să vină.

„Iar apoi", mi-am zis în gând, dar nu am rostit nimic cu voce tare, de faţă cu Deborah.

— Ei bine, Oscar nu e Dexter, a spus ea.

— Atât de puţini dintre noi sunt. Încotro se îndreaptă?

S-a încruntat şi a clătinat din cap.

— Acum pur şi simplu goneşte unde vede cu ochii, iar Doakes se ţine după coada lui.

— Încotro credem că se îndreaptă? am întrebat-o.

Deborah a scuturat iar din cap şi a depăşit o rablă de Cadillac în care stăteau ca sardelele o grămadă de adolescenţi urlători.

— Nu contează, a zis ea, şi a urcat pe banda care ducea spre Palmetto Expressway cu pedala apăsată până-n podea. Oscar e-n continuare cea mai bună pistă a noastră. Dacă-ncearcă să părăsească zona, îl săltăm, dar pân-atunci s-ar putea să fim nevoiţi să mai stăm pe urmele lui o vreme şi să vedem ce se-ntâmplă.

— Foarte bine, mirobolantă idee, dar ce aşteptăm să se întâmple?

— Nu ştiu, Dexter! m-a repezit ea. Dar ştim că tipul, mai devreme

sau mai târziu, va fi o ţintă, corect? Iar acum ştie şi el asta. Aşa că poate doar încearcă să vadă dacă e urmărit, înainte s-o şteargă. Rahat, a mai zis, şi s-a strecurat pe lângă un camion vechi, plin cu pui.

Probabil că avea vreo cincizeci de kilometri la oră, nu avea lumini de poziţie, iar deasupra încărcăturii stăteau trei oameni, ţinându-se cu o mână de barele vechi de fier şi cu cealaltă de cuştile în care se aflau puii. Deborah a pornit pentru scurt timp girofarul, când s-a apropiat. N-a părut să aibă vreun efect. Bărbaţii cocoţaţi deasupra mărfii nici măcar n-au clipit.

— În fine, a zis ea şi a îndreptat volanul, accelerând din nou. Doakes vrea să venim dinspre Miami, ca să-l acoperim la o adică. Aşadar Oscar nu are prea mare spaţiu de manevră. Mergem paralel cu Biscayne.

Avea noimă. Câtă vreme Oscar era în Miami Beach, nu putea să scape nicăieri altundeva. Dacă ar fi încercat să o taie de-a curmezişul sau s-o apuce spre nord, până departe în Haulover Park şi să o ia pe-acolo, eram pregătiţi să-l interceptăm. Dacă nu avea vreun elicopter dosit pe undeva, îl încolţiserăm. Am lăsat-o pe Deborah să conducă şi s-a îndreptat repede spre nord, fără să omoare pe nimeni.

La aeroport am luat-o spre est, pe 836. Aici traficul se înteţise, iar Deborah a trebuit să facă slalom printre maşini, concentrată din plin. Mi-am păstrat gândurile doar pentru mine, timp în care ea îşi arăta anii de pregătire în traficul din Miami câştigând ceea ce s-ar fi putut numi o cursă de viteză pentru găini bete. Am ajuns în siguranţă până la intersecţia I-95 şi ne-am strecurat pe Biscayne Boulevard. Am tras aer în piept adânc şi l-am lăsat să iasă încet, timp în care Deborah s-a relaxat, dând de un trafic normal, şi a redus viteza, ajungând la una mai rezonabilă.

Staţia a pârâit o dată şi vocea lui Doakes a răsunat din difuzor.

— Morgan, pe unde eşti?

Deborah a ridicat microfonul şi i-a răspuns.

— Biscayne, la pasarela MacArthur.

După o pauză scurtă, Doakes a zis:

— A oprit lângă podul mobil de la Pasarela Veneţiană. Acoperă-l pe partea ta.

— Zece-patru[8], a spus Deborah.

Nu m-am putut abţine să nu remarc:

— Mă simt aşa de *oficial* când spui asta.

— Adică?

— Nimic.

Mi-a aruncat o privire serioasă, de poliţist, dar avea chipul încă tânăr şi pentru o clipă m-am simţit de parcă eram din nou copii, în maşina de patrulare a lui Harry, jucându-ne de-a hoţii şi vardiştii, numai că de data asta trebuia să fiu băiat bun, iar sentimentul era extrem de neliniştitor.

— Asta nu-i o joacă, Dexter, mi-a zis, fiindcă, desigur, rememorase şi ea aceeaşi amintire. E-n joc viaţa lui Kyle.

După care trăsăturile feţei i-au revenit la cele de Peşte Mare şi Serios în timp ce a continuat.

— Ştiu că probabil pentru tine nu are niciun sens, dar îmi pasă de omul ăsta. Mă face să mă simt atât de… Rahat. Mâine-poimâine te-*nsori* şi tot nu ai priceput cum merg lucrurile.

Ajunsesem la semaforul de pe N.E. 15th Street, unde-a virat la dreapta. În stânga se putea zări ce mai rămăsese din Omni Mall, în vreme ce-n faţă aveam Pasarela Veneţiană.

— Nu prea mă pricep la simţit chestii, Debs, am zis. Şi chiar nu ştiu ce să-ţi spun despre toată treaba asta cu-nsurătoarea. Dar nu prea-mi place când eşti nefericită.

Deborah a parcat vizavi de micul debarcader de lângă vechea construcţie Herald, trăgând maşina cu spatele la Pasarela Veneţiană. Pentru o clipă a păstrat tăcerea, după care a expirat, şuierând uşor,

[8] În jargonul pasionaţilor de radio transmisii, expresia înseamnă „OK” (n.tr).

şi mi-a spus:

— Îmi pare rău.

Replica ei m-a prins oarecum cu garda jos, fiindcă trebuie să recunosc că mă pregătisem să spun ceva foarte asemănător, numai ca să rămână în funcţiune angrenajul social. Cu siguranţă aş fi reformulat un pic mai isteţ ideea, dar păstrând esenţa.

— Pentru ce?

— N-am vrut să… ştiu că eşti diferit, Dex. Chiar încerc să mă obişnuiesc cu asta şi… Dar totuşi rămâi fratele meu.

— Adoptiv, am zis eu.

— Asta-i o tâmpenie şi ştii asta. Eşti fratele meu. Şi mai ştiu că eşti aici doar de dragul meu.

— De fapt, speram să am prilejul să zic şi eu la staţie „zece-patru" ceva mai încolo.

A pufnit.

— În regulă, n-ai decât să fii un nesimţit. Dar mulţumesc oricum.

— Cu plăcere.

A luat staţia.

— Doakes. Ce face?

După o scurtă pauză, Doakes a răspuns:

— Pare că vorbeşte la mobil.

Deborah s-a încruntat şi s-a uitat la mine.

— Dacă fuge, cu cine are de gând să vorbească la telefon?

Am ridicat din umeri.

— Şi-ar putea aranja ieşirea din ţară. Sau…

M-am oprit. Ideea era mult prea prostească să te gândeşti la ea – motiv pentru care nu ar fi trebuit să-mi vină în minte de la bun început –, dar cum-necum mi se năzărise, răsărind din materia mea cenuşie şi fluturând un steguleţ roşu.

— Ce? a întrebat Deborah.

Am clătinat din cap.

— Nu e cu putinţă. O prostie. Pur şi simplu un gând aiurea care nu vrea să dispară.

— În regulă. Cât de aiurea?

— Ce-ar fi dacă… Ţi-am zis că-i o prostie, nu?

— Şi mai aiurea e să te tot învârţi aşa în jurul cozii, mi-a trântit-o ea. Care-i ideea?

— Dacă Oscar îl sună pe bunul doctor şi-ncearcă să-şi negocieze scăparea? am spus.

Şi-aveam dreptate, chiar suna prostesc.

Debs a pufnit.

— Şi ce să ofere la schimb?

— Păi, am zis, Doakes ne-a spus că are o geantă la el. În care-ar putea fi bani, titluri de obligaţiuni, vreo colecţie de timbre. Nu ştiu. Dar probabil are ceva ce-ar fi încă şi mai de preţ pentru amicul nostru chirurg.

— Cum ar fi?

— Probabil că ştie unde se ascund toţi ceilalţi din vechea gaşcă.

— Rahat. Adică să-i dea pe toţi ceilalţi în gât în schimbul propriei vieţi?

Şi-a muşcat buza în timp ce-ntorcea ideea pe toate părţile. După un minut a clătinat din cap.

— Parcă prea e trasă de păr, a zis ea.

— O idee trasă de păr e la ani lumină de una prostească, am zis eu.

— Oscar ar trebui să ştie cum să ia legătura cu doctorul.

— O stafie întotdeauna găseşte o cale să dea de alta. Există liste, baze de date, contacte comune, ştii bine toate asta. Nu te-ai uitat la *Identitatea lui Bourne?*

— Da, dar cum ştii că s-a uitat şi Oscar?

— Spun doar că e o posibilitate.

— Aha, a spus ea.

A privit afară pe fereastră, gânditoare, după care şi-a schimbat expresia feţei şi a clătinat din cap.

— Kyle a pomenit ceva… cum că după o vreme uiţi din ce echipă ai făcut parte, ca la jucătorii de baseball liberi de contract. Aşa că

ajungi să te-mprieteneşti cu tipi din cealaltă tabără şi… la naiba, e o prostie.

— Deci indiferent în ce tabără e Danco, Oscar *ar putea* să găsească o cale de a ajunge la el.

— Şi ce mama dracului contează? Noi nu putem, a spus ea.

După aceea am rămas amândoi tăcuţi câteva minute. Bănuiesc că Debs se gândea la Kyle şi se întreba dacă-l vom găsi în timp util. Eu încercam să-mi închipui cum ar fi să-mi pese la fel de tare de Rita, şi nu întrevedeam absolut nimic. După cum remarcase Deborah cu isteţimea ei ascuţită, eram logodit şi tot nu pricepeam cum merg lucrurile. Şi nici n-aveam să aflu vreodată, ceea ce era o reală binecuvântare. Mereu mi s-a părut preferabil să gândesc cu creierul şi nu cu alte părţi ridate ale corpului, localizate mai la miazăzi. Adică serios, oamenii chiar nu se pot *vedea* tremurând, salivând, gemând, cu ochii-n lacrimi şi genunchii moi, complet tâmpiţi de o treabă pe care animalele, cu mult mai multă minte, o termină repejor astfel încât să-şi vadă de alte lucruri infinit mai importante, cum ar fi să găsească niscaiva carne proaspătă?

Ei bine, după cum am convenit cu toţii, nu pricepeam o boabă. Aşa că m-am mulţumit să privesc afară, dincolo de apă, spre luminile slabe ale caselor de pe cealaltă parte a pasarelei. Erau mai multe blocuri de apartamente aproape de ghişeul de taxare, după care alte case aruncate care-ncontro, pe o suprafaţă aproape la fel de mare. Poate că dacă aş câştiga la loto, un agent imobiliar mi-ar putea arăta ceva cu o pivniţă mică, suficient de mare pentru ca un fotograf ucigaş să încapă sub podea. Şi-n timp ce mă gândeam la asta, o şoaptă discretă s-a auzit dinspre vocea mea personală, de pe scaunul din spate, dar desigur că nu puteam face nimic în privinţa asta, decât cel mult să aplaud luna care atârna deasupra apei. Şi dincolo de aceeaşi apă în care se oglindea luna a răsunat un clinchet de clopoţel, indicând faptul că podul mobil urma să se mişte.

Staţia a pârâit din nou.

— S-a pus în mişcare, a zis Doakes. Va traversa podul mobil. Fiţi

cu ochii pe el, o Toyota 4Runner albă.

— Îl văd, a spus Deborah la staţie. L-am reperat.

SUV-ul alb a traversat pasarela şi apoi a virat pe 15th Street cu doar câteva clipe înainte să se ridice podul. După o scurtă pauză, pentru a-i lăsa un pic de avans, Deborah s-a pus în mişcare şi a început să-l urmărească. A făcut dreapta pe Biscayne Boulevard şi o secundă mai târziu la fel am făcut şi noi.

— Se-ndreaptă spre nord, către Biscayne, a zis ea la staţie.

— Recepţionat, a spus Doakes. Preiau urmărirea de acolo.

4Runner-ul mergea cu viteză normală printr-un trafic moderat, cu vreo şapte, opt kilometri peste viteza legală, ceea ce în Miami se consideră a fi viteză de turist, adică îndeajuns de lent încât să justifice claxoanele celor care treceau pe lângă el. Dar lui Oscar nu părea să-i pese. Respecta toate semnele de circulaţie şi stătea pe banda dreaptă, mergând de parcă nu avea unde să se grăbească şi ieşise la o plimbare de plăcere cu maşina.

Când am ajuns pe 79th Street Causeway, Deborah a luat staţia:

— Trecem de 79th Street, a spus ea. Se îndreaptă încet spre nord.

— Zece-patru, a spus Doakes şi Deborah s-a uitat urât la mine.

— N-am spus nimic.

— Dar te-ai gândit, a spus ea.

Ne îndreptam spre nord şi ne-am oprit de două ori la câte un stop. Deborah avea grijă să rămână la distanţă de câteva maşini, nu încerca să facă pe grozava în traficul din Miami, unde majoritatea maşinilor încercau să-ţi taie faţa şi să treacă de pe o parte pe alta printre celelalte. Pe sensul opus a trecut în viteză o maşină de pompieri care claxona zgomotos la fiecare intersecţie. Ţinând cont de efectul pe care l-a avut asupra celorlalţi şoferi, ar fi putut fi binemersi şi-un behăit de miel. Cu toţii ignorau sirenele şi claxoanele şi-şi vedeau mai departe de locurile din trafic pe care le obţinuseră cu greu. Bărbatul din spatele volanului maşinii de pompieri, fiind la rândul lui şofer de Miami, pur şi simplu făcea slalom prin trafic, cu sirena şi claxonul interpretând un duet pentru trafic.

Am ajuns pe 123rd Street, ultimul loc unde puteai întoarce spre Miami Beach înainte ca 826 să se intersecteze cu North Miami Beach, iar Oscar a continuat să se-ndrepte spre nord. În timp ce treceam pe lângă el, Deborah i-a urlat prin staţie lui Doakes:

— Unde naiba se duce?

— Poate că doar se plimbă şi el de colo-colo, a zis el. E o noapte frumoasă.

— Aha. Vrei să scrii un sonet?

În condiţii normale, aş fi avut o replică superbă la treaba asta, dar probabil din pricina urmăririi antrenante la care luam parte, nu mi-a venit nimic în minte. Şi oricum, Debs arăta de parcă i-ar fi prins bine o victorie, oricât de mică.

Ceva mai încolo, Oscar a accelerat brusc pe banda din stânga şi a cotit, tăind calea celor care veneau din sens opus şi stârnind un veritabil concert de claxoane furioase din partea şoferilor din ambele sensuri.

— Face o mutare interesantă, i-a spus Deborah lui Doakes, o ia spre vest pe 135th Street.

— Traversez pe urmele voastre, a zis Doakes. Pe Pasarela Broad.

— Ce-i pe 135th Street? s-a întrebat Debs cu voce tare.

— Aeroportul Opa-Locka, am zis eu. Câţiva kilometri mai departe, în linie dreaptă.

— Rahat, a spus ea şi a luat iarăşi staţia. Doakes, aeroportul Opa-Locka e în direcţia aia.

— Vin într-acolo, a zis el şi i-am auzit sirena pornind în timp ce staţia se închidea.

Aeroportul Opa-Locka era de multă vreme popular în rândul celor care se ocupau cu traficul de droguri, precum şi al celor implicaţi în operaţiuni sub acoperire. Asta era extrem de convenabil, dat fiind că adeseori linia de demarcaţie dintre cele două era neclară. Oscar putea foarte bine să fie aşteptat aici de un avion de mici dimensiuni care să-l ducă oriunde în afara graniţelor, în statele din zona Caraibelor sau în America de Sud ori Centrală,

de unde avea legături cu tot restul lumii, desigur, deşi mă-ndoiam că ar fi ales să se-ndrepte către Sudan sau Beirut. Undeva prin Caraibe era mai probabil, dar în orice caz, dată fiind situaţia, părăsirea ţării părea o mişcare firească, iar aeroportul Opa-Locka era locul ideal unde ar fi putut face asta.

Oscar mergea ceva mai repede acum, deşi 135th Street nu era la fel de lată şi de circulată ca Biscayne Boulevard. Am intrat pe un podeţ care traversa un canal, iar Oscar, ajuns în celălalt capăt al podului a accelerat brusc, strecurându-se prin trafic în curbele pe care le descria drumul.

— La naiba, ceva l-a speriat, a zis Deborah. Probabil că ne-a observat.

A accelerat la rândul ei pentru a se ţine după el, păstrând totuşi două-trei maşini între noi, deşi acum nu părea să mai aibă sens să pretindem că nu-l urmăream.

Ceva într-adevăr îl băgase în sperieţi, fiindcă Oscar conducea acum ca nebunul, periculos de aproape să lovească alţi participanţi la trafic sau să intre pe trotuar şi, absolut firesc, Debs n-avea de gând să se dea bătută în această întrecere. Îl urmărea îndeaproape, evitând la mustaţă alte maşini care încă se chinuiau să-şi revină după întâlnirea cu Oscar. Ceva mai în faţă s-a strecurat pe banda din stânga, silindu-l pe conducătorul unui Buick vechi să se dea la o parte, să taie virajul şi să se lovească de un gard, intrând în curtea din faţă a unei căsuţe albastre.

Oare vederea micuţei noastre maşini fără număr de înmatriculare era de ajuns încât să-l facă pe Oscar să se comporte astfel? Era plăcut să mă gândesc la asta şi mă făcea să mă simt foarte important, dar nu-mi venea a crede – până acum acţionase relaxat, părând că are totul sub control. Dac-ar fi vrut să scape de noi ar fi fost mult mai firesc să facă vreo mişcare bruscă, care să ne pună în dificultate, cum ar fi de pildă să treacă podul mobil în timp ce se ridica. Aşadar, de ce intrase dintr-odată în panică? Fiindcă n-aveam altceva mai bun de făcut, m-am aplecat în faţă şi am privit în

oglinda laterală. Mesajul imprimat pe suprafaţa oglinzii mă informa că obiectele reflectate erau mai aproape decât păreau a fi. Aşa stând lucrurile, concluzia a fost una cât se poate de nefericită, fiindcă un singur obiect vedeam în oglindă acum.

O dubiţă albă, ca vai de ea.

Şi ne urmărea şi pe noi, şi pe Oscar. Modificându-şi viteza în funcţie de a noastră şi strecurându-se prin trafic.

— Ei bine, am zis, la urma urmei măcar nu-i prost.

Apoi mi-am ridicat vocea pentru a acoperi scârţâitul de cauciucuri şi claxoanele celorlalţi şoferi.

— Hei, Deborah? am zis eu. Nu vreau să te deranjez de la îndeletnicirile automobilistice, dar când ai o clipă liberă crezi că ai putea arunca un ochi în retrovizoare?

— Ce dracu' vrei să zici? a bodogănit ea, dar şi-a îndreptat ochii înspre oglindă.

Am avut mare noroc că tocmai atunci am dat de o porţiune dreaptă de drum, fiindcă pentru numai o clipă aproape că a uitat să ţină volanul.

— Rahat, a şoptit.

— Da, la asta m-am gândit şi eu.

Pasajul suprateran I-95 traversa drumul drept în faţă şi, chiar înainte să trecem pe sub el, Oscar a tras violent dreapta de volan, tăind alte trei benzi şi intrând pe o străduţă lăturalnică, paralelă cu autostrada. Deborah a înjurat şi a întors maşina într-acolo, pentru a continua urmărirea.

— Spune-i lui Doakes! a zis, iar eu, ascultător, am luat staţia.

— Sergent Doakes, am spus. Nu suntem singuri.

Staţia a fâsâit o singură dată.

— Ce dracu' vrei să zici? a întrebat Doakes, de parcă ar fi auzit replica lui Deborah şi ar fi admirat-o atât de tare încât s-ar fi hotărât s-o repete.

— Tocmai ce-am făcut dreapta pe 6th Avenue şi suntem urmăriţi de o dubiţă albă.

Nu s-a auzit nimic, aşa că am vorbit din nou la staţie:

— Am pomenit oare amănuntul că dubiţa e albă?

De data asta am avut parte de intensa satisfacţie de a-l auzi pe Doakes bodogănind:

— Nenorocitul dracului.

— Fix la asta ne-am gândit şi noi, am spus eu.

— Lăsaţi dubiţa înainte şi urmăriţi-i, a zis el.

— Ei nu zău, a murmurat Deborah printre dinţii încleştaţi, după care a zis ceva mult mai rău.

Eram tentat să spun şi eu ceva asemănător fiindcă atunci când Doakes a închis staţia, Oscar mergea înainte pe banda care urca spre I-95, cu noi pe urmele sale, după care, în ultima secundă a virat pe drumul în pantă care dădea în 6th Avenue. Toyota lui 4Runner s-a zdruncinat, a ezitat o clipă într-o rână, pe dreapta, după care a accelerat şi s-a redresat. Deborah a frânat violent şi ne-am rotit la 90 de grade; dubiţa albă a trecut în viteză pe lângă noi, a luat-o în jos pe pantă şi a prins din urmă 4Runner-ul. După o secundă, Debs a reuşit să redreseze maşina şi a continuat urmărirea pe străduţă.

Drumul aici era foarte îngust, cu un rând de case pe dreapta şi cu o linie despărţitoare de ciment vopsit în galben pe stânga, pe deasupra trecând I-95-ul. Am continuat cursa câştigând tot mai multă viteză. Doi bătrâni mărunţei care mergeau pe trotuar ţinându-se de mână s-au oprit să ne urmărească strania întrecere de rachete. Se poate să fi fost doar în imaginaţia mea, dar mi s-au părut că fâlfâie în curentul iscat de maşina lui Oscar şi de duba care o urmărea.

Am mai redus puţin distanţa, la fel a făcut şi duba albă faţă de 4Runner. Dar Oscar a mărit viteza, a trecut de un stop, lăsându-ne să virăm pe lângă un camion cu benă care se învârtea în cerc după ce încercase să evite 4Runner-ul şi duba. Camionul a derapat şi a lovit un hidrant. Dar Debs a strâns din dinţi şi s-a strecurat pe lângă camion, a trecut prin intersecţie ignorând claxoanele şi fântâna arteziană care ţâşnea din hidrant şi a redus iar distanţa dintre

maşini pe următoarea stradă.

Câteva străzi mai în faţă de Oscar zăream deja lumina roşie a semaforului dintr-o intersecţie mare. Chiar şi de la depărtarea asta se observa un trafic constant care curgea pe şosea. Bineînţeles că nimeni nu-i nemuritor, dar nu aşa aş fi ales să mor dacă mi s-ar fi dat ocazia să aleg. Dintr-odată, a mă uita la televizor cu Rita părea mult mai interesant. Am încercat să mă gândesc la o modalitate politicoasă de a o convinge pe Debs să oprească şi să admire florile de pe marginea drumului, dar fix când aveam mai mare nevoie de el, creierul meu puternic s-a oprit şi înainte să apuc să-l pornesc din nou, Oscar ajunsese aproape de semafor.

Aproape sigur Oscar fusese la biserică săptămâna asta pentru că s-a făcut verde exact când trecea el fulgerător prin intersecţie. Duba albă îl urmărea îndeaproape şi a frânat puternic ca să nu lovească o maşinuţă albă care încercase să fenteze semaforul. Apoi a venit şi rândul nostru. Acum era verde clar. Am virat pe lângă dubă şi aproape am reuşit să trecem, dar eram totuşi în Miami, motiv pentru care un camion cu ciment a trecut pe roşu în spatele maşinii albastre din faţa noastră. Am înghiţit în sec în timp ce Deborah apăsa cu toată forţa pedala de frână şi se rotea în jurul camionului. Ne-am lovit cu putere de bordură şi am trecut cu cele două roţi din stânga pe trotuar doar pentru o clipă, ca apoi să revenim pe carosabil.

— Foarte frumos, i-am spus lui Deborah în timp ce accelera din nou.

Şi foarte probabil s-ar fi oprit să-mi mulţumească pentru compliment dacă duba albă nu ar fi ales acelaşi moment să profite de pe urma încetinelii noastre ivindu-se din spate şi apoi virând din lateral în noi. Partea din spate a maşinii noastre s-a lăsat spre stânga, dar Deborah a reuşit s-o redreseze.

Duba a intrat din nou în noi, mai tare, exact în dreptul portierei mele, şi, chiar când m-am ferit, portiera s-a deschis larg. Maşina se clătina şi în cele din urmă Deborah a frânat – poate n-a fost cea mai

bună strategie, de vreme ce duba a accelerat exact în acelaşi moment, aşa că de data asta ne-a lovit atât de tare încât portiera mea s-a desprins şi a sărit pe şosea, lovind duba lângă cauciucul din spate, înainte de a se răsuci ca o roată diformă ce scuipa scântei.

Am văzut cum duba s-a clătinat puţin şi am auzit şuieratul unui cauciuc dezumflat. Apoi peretele alb s-a mai izbit încă o dată de noi. Maşina noastră s-a înclinat violent spre dreapta, a sărit peste bordură şi a trecut printr-un lanţ de fier care separa drumul de rampa ce ducea spre I-95. Ne-am răsucit de parcă aveam cauciucurile făcute din unt. Cu dinţii încleştaţi, Deborah se lupta cu volanul şi aproape reuşiserăm să trecem peste rampă. Dar bineînţeles că eu nu mă dusesem la biserică săptămâna asta, aşa că în timp ce roţile noastre din faţă au lovit bordura rampei, un SUV mare şi roşu ne-a lovit în aripa din spate. Am aterizat pe spaţiul verde care împrejmuia un iaz mare. Am avut doar o clipă la dispoziţie să-mi dau seama că iarba tunsă părea să facă schimb de locuri cu bolta înstelată. Apoi maşina s-a lovit cu forţă de ceva, şi airbagul pasagerului mi-a explodat în faţă. M-am simţit de parcă mă băteam cu perne cu Mike Tyson; eram încă în stare de şoc când maşina s-a rostogolit cu roţile în sus, a intrat în iaz şi-a început să se umple cu apă.

Capitolul 20

Nu mă ruşinez deloc să-mi recunosc modestele talente. De pildă, sunt foarte fericit să recunosc că sunt peste medie la replici deştepte şi că, de asemenea, am un talent înnăscut în a-i face pe oameni să mă placă. Dar ca să fiu pe de-a-ntregul sincer cu mine, sunt gata oricând să-mi recunosc şi lipsurile, iar o şedinţă fulger de cercetare a sufletului m-a silit să admit că respiratul sub apă nu era punctul meu forte. În timp ce zăceam atârnat de centura de siguranţă, uluit, privind cum se scurge apa înăuntru şi-mi vâjâie în cap, mi se părea că asta-nseamnă un erou intrat la apă.

Nici ultima privire pe care i-am aruncat-o lui Deborah înainte ca apa să-i treacă de cap n-a fost prea încurajatoare. Atârna nemişcată de centură, cu ochii închişi şi gura deschisă, fix invers faţă de starea ei naturală, ceea ce probabil că nu era un semn prea bun. Apoi apa a dat năvală pretutindeni şi n-am mai văzut absolut nimic.

De asemenea, îmi place să cred că reacţionez bine în faţa unor urgenţe neprevăzute, aşa că-s destul de sigur că brusca mea apatie care mă împietrise era rezultatul goanei nebune şi a loviturii puternice a unui airbag. În orice caz, am rămas acolo agăţat cu capul în jos şi scufundat în apă pentru multă vreme, şi sunt oarecum ruşinat să recunosc că-n cea mai mare parte a timpului mi-am bocit propria moarte. Bietul Răposat Dexter, un potenţial atât de mare, atâţia tovarăşi întunecaţi care mai rămâneau netranşaţi, iar acum destinul să-i fie retezat brutal în floarea vârstei. Vai, Călătorul Întunecat, l-am cunoscut aşa de bine. Şi unde mai pui că bietul băiat urma în sfârşit să se însoare. Mai trist e că mi-am imaginat-o pe Rita, în alb, plângând în faţa altarului, cu doi copii mici jelindu-se la picioarele ei. Micuţa Astor, atât de dulce cu părul ei înfoiat, purtând o rochiţă verde pal de domnişoară de onoare care se-mbibase de lacrimi. Şi tăcutul Cody într-un frac minuscul, cu privirea pierdută în fundul bisericii, aşteptând, gândindu-se la ultima oară când am

mers împreună la pescuit şi întrebându-se dacă va mai avea vreodată prilejul să strângă mânerul unui cuţit şi să-l învârtă foarte încet, privind cum sângele roşu gâlgâie pe lamă, şi zâmbind, după care…

Uşurel, Dexter. De unde ţi s-au năzărit toate astea? Întrebare retorică, desigur, şi nu am avut nevoie de murmurul discret şi amuzat al vechiului meu prieten lăuntric pentru a afla răspunsul. Dar ţinând cont de atenţionarea lui am pus cap la cap mai multe piese disparate de puzzle, l-am făcut pe jumătate şi mi-am dat seama despre Cody…

Nu-i ciudat ce ne trece prin cap când suntem pe moarte? Maşina se lăsase pe acoperişul turtit, mişcându-se încet acum într-un ritm unduitor şi se umpluse complet cu o apă atât de densă şi plină de mâl încât n-aş fi putut vedea un pistol de semnalizare nici dacă ar fi tras de sub nasul meu. Şi totuşi îl vedeam pe Cody foarte limpede, mult mai clar acum decât ultima oară când ne aflaserăm împreună în aceeaşi cameră; şi lângă imaginea clară a siluetei lui pipernicite se afla o umbră întunecată uriaşă, o formă neagră lipsită de trăsături care părea că râde.

Să fie oare cu putinţă? M-am gândit din nou la cum vârâse cuţitul în peşte cu atâta bucurie. M-am gândit la reacţia ciudată pe care o avusese când aflase de câinele dispărut al vecinului – semăna binişor cu a mea când, copil fiind fusesem întrebat de un câine din vecini pe care-l răpisem şi pe care experimentam un pic. Apoi mi-am amintit că şi el, la fel ca mine, trecuse printr-o traumă când tatăl lor biologic, sub influenţa drogurilor, îl atacase pe el şi pe sora lui şi-i snopise în bătaie cu un scaun.

Era un lucru complet de neconceput. Un gând ridicol, dar… Toate piesele se legau. Avea multă noimă, poetică de-a dreptul.

Aveam un fiu.

Cineva Fix Ca Mine.

Dar băiatul nu avea un tată adoptiv care să-i călăuzească primii paşi de copil în lumea spintecării şi a ciopârţitului; nu avea parte de

un Harry atotştiutor care să-l înveţe cum să-şi atingă potenţialul şi să-l ajute să se transforme dintr-un copil fără vreun scop în viaţă, dar cu instinctul de a ucide la nimereală într-un răzbunător elegant; nimeni care să-i ghideze cu grijă şi atenţie paşii dinspre un trecut ezitant către lama de cuţit strălucitoare a viitorului – absolut nimeni pentru Cody, asta dacă Dexter murea aici şi acum.

Ar fi poate niţel cam melodramatic din partea mea să spun că „gândul acela m-a îmboldit să acţionez cu disperare" şi de obicei sunt melodramatic doar cu scop, când am un public. Totuşi, în timp ce m-a lovit conştientizarea adevăratei firi a lui Cody, am auzit aproape ca un ecou, o voce lăuntrică spunând: „Desfă centura, Dexter".

Şi cum-necum am izbutit să-mi conving degetele, care deveniseră dintr-odată uriaşe şi stângace să apese descuietoarea centurii şi să bâjbâie după evadare. Era ca-n pilda cămilei care nu trece prin urechile acului, dar m-am chinuit, am tot apăsat, şi-n cele din urmă ceva s-a desfăcut. Desigur, asta a însemnat că m-am lovit cu capul de plafon, destul de tare dacă ţinem cont că mă aflam sub apă. Dar şocul loviturii mi-a mai înlăturat câteva dintre pânzele de păianjen de pe creier, m-am îndreptat şi m-am întins către ieşire, înspre locul gol în care fusese portiera. Am izbutit să mă extrag şi să dau cu nasul de alţi centimetri buni de mâl de pe fundul iazului.

M-am îndreptat şi-am împins cât am putut de tare în mâl, încercând să mă ridic spre suprafaţă. A fost un impuls mai degrabă slab, dar suficient, de vreme ce apa nu avea decât vreun metru adâncime. Lovitura m-a catapultat în genunchi, apoi m-am ridicat în picioare clătinându-mă şi pentru o clipă am rămas aşa în apă, nemişcat, simţind că-mi vine să vomit, dar trăgând cu putere în piept minunatul aer. Ce lucru extraordinar şi subestimat e aerul. Cât de adevărată e vorba că nu apreciem niciodată lucrurile pe care le avem până când nu ne vedem nevoiţi să ne descurcăm fără ele. Ce gând înfiorător să-ţi imaginezi toţi bieţii oameni de pe faţa pământului nevoiţi să se descurce fără aer, oameni precum…

…Deborah?

O fiinţă umană veritabilă probabil că s-ar fi gândit mult mai repede la sora sa pe cale să se-nece, dar serios, să fim cinstiţi, nu te poţi aştepta la tot atât din partea unei imitaţii de om, şi mai ales nu după toate prin câte trecusem. Dar mă gândisem totuşi la ea acum, poate încă la timp pentru a face un lucru important, care să conteze. Şi-n ciuda faptului că nu mă împotriveam să mă avânt într-o acţiune de salvare, nu m-am putut abţine să nu mă gândesc că-n seara asta poate-i ceream un pic cam multe Bravului şi Supusului Dexter, nu? Nici nu ieşisem bine din belea şi trebuia să intru din nou.

Dar totuşi, familia-i familie, şi niciodată nu-mi fusese de vreun folos să mă plâng. Am tras aer în piept şi m-am scufundat înapoi în apa mâloasă. Am dibuit pe pipăite portiera şi scaunul din faţă al maşinii care acum era răsturnată cu fundu-n sus. Ceva m-a lovit peste faţă, după care m-a apucat brutal de păr – Debs însăşi, sau cel puţin aşa speram, fiindcă orice altă creatură acvatică cu siguranţă ar fi avut dinţi mult mai ascuţiţi. M-am întins spre ea şi am încercat să-i descleştez degetele. Şi-aşa mi-era destul de greu să-mi ţin respiraţia şi să mă fâţâi pe-acolo fără să văd nimic, deci chiar n-aveam nevoie să-mi facă ea o frizură improvizată. Dar Deborah se ţinea bine, ceea ce era un semn bun într-un fel, fiindcă era încă în viaţă, dar pe mine mă afunda într-o dilemă: ce-o să-mi cedeze întâi, plămânii sau scalpul? Nu mergea aşa; mi-am pus ambele mâini la treabă şi am reuşit să-i desprind degetele din biata şi draga mea freză. Apoi i-am urmărit linia braţului până la umăr, unde am dat de centura de siguranţă. Mi-am strecurat mâna în josul centurii până la cataramă şi-am apăsat butonul încercând s-o desfac.

Desigur, era blocată. Adică serios, ne-am dat deja seama că era una dintre acele zile când totul merge de-a-ndoaselea, nu? Belelele se ţineau lanţ şi chiar că ar fi fost prea mult să speri că până şi un lucru aşa de neînsemnat ar putea merge bine. Şi ca să accentuăm şi mai bine momentul, am auzit un „bădâbâc” în ureche, moment în care mi-am dat seama că timpul lui Deborah se cam scursese şi

acum îşi încerca norocul de a respira sub apă. Era posibil să se descurce mai bine decât mine, dar parcă nu-mi venea a crede.

M-am scufundat mai mult şi mi-am proptit genunchii în tavanul maşinii, apoi mi-am pus umărul în zona pieptului lui Deborah încercând să apăs ca să mut greutatea de pe centura de siguranţă. Apoi am tras cât am putut de mult de centură până am ajuns la încuietoare, am petrecut centura pe partea cealaltă şi am făcut o buclă cât mai largă. M-am împins cu genunchii de tavan şi am tras-o pe Deborah pe sub centură şi înspre uşă. Părea moale. Poate că după tot efortul meu plin de vitejie ajunsesem prea târziu. M-am strecurat prin portieră şi am tras-o după mine. Cămaşa mi s-a agăţat de ceva şi s-a rupt, dar am reuşit să ies, avântându-mă încă o dată spre aerul serii.

Deborah zăcea în braţele mele şi din gură i se prelingea un firicel de apă mâloasă. Am ridicat-o pe umăr şi am pornit-o prin noroi spre iarbă. Mâlul mă trăgea înapoi la fiecare pas şi aşa mi-am pierdut pantoful stâng la doar câţiva paşi de maşină. Dar pantofii sunt, la urma urmelor, mult mai uşor de înlocuit decât o soră, aşa că mi-am adunat puterile şi am reuşit să urc pe bucata de iarbă. Apoi am întins-o pe Deborah pe spate pe pământul tare.

În apropiere urla o sirenă, imediat însoţită de o alta. Bucurie şi uşurare: ajutoarele se apropiau. Poate aveau chiar şi un prosop. Nu eram însă sigur dacă aveau să ajungă la timp pentru a-i mai fi de vreun folos lui Deborah. Aşa că m-am aşezat lângă ea, am întors-o cu faţa în jos peste genunchiul meu şi am încercat să o fac să dea afară cât mai multă apă. Apoi am răsucit-o iar cu faţa în sus, i-am scos cam vreun deget de noroi din gură şi am început să-i fac respiraţie artificială.

La început, singura mea recompensă a fost încă o gură de noroi care nu a făcut treaba mai plăcută. Dar nu m-am dat bătut şi în curând Debs s-a cutremurat convulsiv şi a vomitat şi mai multă apă – din păcate, o mare parte pe mine. A tuşit îngrozitor, a tras aer în piept cu un zgomot ce semăna a balamale ruginite de la o uşă

deschisă brusc şi a spus:

— Căcat…

Pentru prima dată apreciam cu adevărat elocvenţa ei dură.

— Bine ai revenit, i-am spus.

Slăbită, Deborah s-a răsucit cu faţa în jos şi a încercat să se ridice pe coate şi genunchi. Dar s-a prăbuşit pe burtă, gemând de durere.

— Oh, Doamne, ceva e rupt, la dracu', a gemut.

Şi-a întors capul într-o parte şi a mai vomitat un pic, arcuindu-şi spatele şi trăgând în piept nenumărate alte guri de aer, între spasmele cauzate de greaţă. Uitându-mă la ea, recunosc că m-am simţit mulţumit de mine însumi.

Dexter, Răţoiul Scufundac salvase ziua.

— Nu-i aşa că vomitatul e minunat? am întrebat-o eu. Adică, ţinând cont de alternative.

Desigur, o replică într-adevăr sarcastică era dincolo de puterile bietei fete într-o stare ca vai de ea, dar am fost încântat să aflu că era îndeajuns de în putere încât să-mi şoptească:

— Du-te dracu'.

— Unde te doare? am întrebat-o.

— La dracu', a zis ea, cu glas pierit, nu pot să-mi mişc braţul. Tot braţul…

S-a îndepărtat de mine şi a încercat să-şi mişte braţul cu pricina, reuşind doar, după toate aparenţele, să-şi stârnească şi mai multă durere. A scos o respiraţie ca un şuierat, apoi a început să tuşească din nou slab, după care s-a întins pe spate şi s-a mulţumit să respire greu.

Am îngenuncheat alături de ea şi i-am atins uşor partea superioară a umărului.

— Aici? am întrebat-o.

Mi-am plimbat mâna în sus, peste articulaţia umărului şi înspre claviculă şi n-a fost nevoie s-o întreb dacă acolo era locul dureros. A tras cu greu aer în piept, i-am văzut ochii cum i se zbat şi în ciuda nămolului de pe faţa ei am văzut cum se face de câteva ori mai

palidă.

— Ai clavicula ruptă.

— Nu se poate, a zis ea cu o voce slabă şi răguşită. Trebuie să-l găsesc pe Kyle.

— Nu. Trebuie să mergi la urgenţe. Dacă te fâţâi de colo-colo aşa nesigură cum eşti, o să sfârşeşti legată chiar lângă el, cu un căluş în gură, şi nu va fi nimănui de folos.

— Dar *trebuie.*

— Deborah, tocmai te-am scos cu greu dintr-o maşină aflată sub apă şi mi-am distrus un tricou de bowling care-mi plăcea foarte mult. Chiar vrei să iroseşti minunata mea acţiune eroică de salvare?

A tuşit din nou şi s-a încruntat din pricina durerii pe care o resimţea în zona claviculei când respira spasmodic. Îmi dădeam seama că cearta nu se terminase, dar realiza şi ea că o doare foarte tare. Şi din moment ce conversaţia noastră nu ducea nicăieri, mi-a fost absolut indiferent că la faţa locului a apărut Doakes, urmat îndeaproape de o echipă de paramedici.

Bunul sergent m-a studiat îndeaproape, de parcă eu însumi aş fi aruncat maşina în lac şi aş fi răsturnat-o.

— I-aţi pierdut, nu? a întrebat el, ceea ce părea extrem de nedrept.

— Da, mi s-a părut prea greu să-l urmărim când eram întorşi cu fundu-n sus şi sub apă, i-am zis. Data viitoare să-ncerci tu asta, iar noi stăm pe margine să ne plângem.

Doakes s-a mulţumit să se holbeze la mine şi să bombăne. Apoi s-a aplecat spre Deborah şi-a întrebat-o:

— Eşti rănită?

— La claviculă. E ruptă.

Ieşea din starea de şoc din ce în ce mai mult şi se lupta cu durerea muşcându-şi buza şi respirând sacadat şi adânc. Speram ca paramedicii să aibă ceva mai eficient pentru ea.

Doakes nu a spus nimic; şi-a ridicat doar privirea spre mine. Deborah s-a ridicat, prinzându-l cu braţul cel sănătos.

— Doakes, a zis, iar el s-a întors spre ea. Găseşte-l.

Doakes n-a făcut decât să se uite la ea, iar Debs şi-a încleştat dinţii, cuprinsă de un nou val de durere.

— De-aici preluăm cazul noi, a spus unul dintre paramedici.

Era un tânăr cu părul ţepos, el şi colegul lui mai în vârstă şi mai solid manevrând o targă prin gaura făcută de maşina lui Deb în gardul de sârmă. Doakes a încercat să se ridice în picioare pentru a-i lăsa să ajungă la Deborah, dar ea l-a tras de mână cu surprinzător de multă putere.

— Găseşte-l, i-a repetat.

Doakes s-a mulţumit să aprobe din cap, dar pentru Deborah era îndeajuns. I-a dat drumul la mână, iar el s-a ridicat, făcându-le loc paramedicilor.

Au venit repede şi au urcat-o pe targă. Au ridicat targa şi au împins-o spre ambulanţa care-i aştepta. M-am uitat lung după ea, întrebându-mă ce s-o fi ales de prietenul nostru din duba albă. Avea un cauciuc spart – cât de departe putea ajunge? Era mai degrabă posibil să încerce să schimbe maşina decât să oprească şi să sune la vulcanizare. Aşa că undeva, prin apropiere, aveam să găsim duba abandonată şi să aflăm că o altă maşină fusese furată.

Din impuls, unul extrem de generos având în vedere atitudinea lui faţă de mine, m-am dus să-i împărtăşesc lui Doakes gândurile mele. De-abia făcusem un pas şi jumătate în direcţia lui că am auzit ceva larmă. M-am întors să văd despre ce-i vorba.

Un tip scund şi îndesat, între două vârste, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni scurţi alerga spre noi. Burta îi atârna peste elasticul pantalonilor şi i se bălăngănea. Se vedea că nu avea prea mult exerciţiu la alergat şi complica lucrurile agitându-şi mâinile deasupra capului şi urlând.

— Hei! Hei! Hei! striga în timp ce alerga.

Până să traversase rampa de la I-95 şi să ajungă lângă noi trăgându-şi sufletul şi gâfâind prea greu ca să articuleze ceva coerent, îmi făcusem deja o idee despre ce voia să spună.

— Dubo, a reuşit el să zică şi mi-am dat seama că lipsa lui de suflu şi accentul cubanez se combinaseră şi că încerca de fapt să zică „duba”.

— O dubă albă? Cu un cauciuc spart? Ţi-a dispărut maşina? l-am întrebat şi Doakes s-a uitat la mine.

Dar bărbatul care gâfâia a încuviinţat din cap.

— Da, dubă albă. Mi s-a părut că se auzea un câine în ea. Poate era rănit, a zis şi s-a oprit să tragă aer în piept ca să poată reda corect grozăvia pe care o văzuse. Şi apoi…

Dar se chinuia degeaba. Eu şi Doakes alergam deja pe stradă în direcţia de unde venise bărbatul.

Capitolul 21

Se părea că sergentul Doakes uitase că trebuia să mă urmeze pentru că mă depăşise cu câţiva metri buni şi ajunsese înaintea mea la dubă. Bineînţeles, avea marele avantaj că deţinea ambii pantofi şi-n plus se mişca foarte bine. Duba era oprită pe trotuar în faţa unei case de un portocaliu şters, înconjurată de un zid de coral. Bara din faţă lovise un colţ din zid şi-l ciobise, iar spatele vehiculului era răsucit în aşa fel încât să fie cu faţa spre stradă, încât se vedea plăcuţa galbenă de înmatriculare cu *Alege viaţa.*

Până să-l ajung din urmă pe Doakes, acesta deschisese deja uşa din spate şi am auzit un miorlăit ce răzbătea dinăuntru. Nu mai semăna aşa de mult a câine, sau poate doar mă obişnuisem eu cu sunetul. Avea o tonalitate mai înaltă ca înainte şi era un pic mai sacadat, semănând mai tare cu un gâlgâit ascuţit decât cu o melodie, dar totuşi puteai paria că era chemarea vreunei orătănii.

Era legat de un scaun de maşină fără spătar care fusese răsucit invers, pe lungimea dubei. În orbitele fără pleoape ochii se roteau înnebunitor înainte şi înapoi, iar gura lipsită de buze şi dinţi era încremenită într-un „O" rotund. Se foia ca un bebeluş, dar fără mâini şi picioare nu se putea mişca prea mult.

Doakes era aplecat spre el, uitându-se absolut lipsit de expresie la ce mai rămăsese din faţa lui.

— Frank, a spus şi orătania şi-a îndreptat ochii spre el.

Schelălăitul s-a oprit pentru un moment, dar apoi a reînceput pe o notă mai înaltă, intensificat de o nouă agonie care părea să cerşească ceva.

— Îl recunoşti? am întrebat.

Doakes a încuviinţat din cap.

— Frank Aubrey, a răspuns el.

— De unde îţi dai seama? l-am întrebat din nou.

Pentru că într-adevăr orice om în situaţia asta ar fi foarte greu de

deosebit. Singurul semn distinctiv pe care-l vedeam eu erau ridurile de pe frunte.

Doakes continua să se uite la el, dar a mormăit ceva şi mi-a arătat spre gâtul creaturii.

— Tatuajul. E Frank.

A mai mormăit ceva, aplecându-se şi dezlipind un bileţel de pe banchetă. M-am aplecat şi eu să mă uit. Cu acelaşi scris tremurat pe care-l mai văzusem, dr. Danco notase: ONOARE.

— Cheamă paramedicii, mi-a spus Doakes.

Am alergat spre locul unde tocmai închideau uşile de la ambulanţă.

— Mai aveţi loc pentru încă unul? am întrebat eu. Nu ocupă mult spaţiu, dar o să aibă nevoie de anestezice puternice.

— În ce stare se află? m-a întrebat paramedicul cu părul ţepos.

Era o întrebare foarte bună pentru cineva de meseria lui, dar singurele răspunsuri care îmi veneau în minte mi se păreau frivole aşa că i-am spus doar atât:

— S-ar putea să aveţi şi dumneavoastră nevoie de nişte sedative puternice.

Se uitau la mine de parcă aş fi glumit şi nu am apreciat corect gravitatea situaţiei. Apoi s-au uitat unul la celălalt şi au ridicat din umeri.

— Bine, a spus cel mai în vârstă. Îl strecurăm şi pe el.

S-a întors şi a deschis uşa ambulanţei, apoi s-a apucat să scoată targa.

În timp ce împingeau targa pe stradă spre locul unde derapase duba lui Danco m-am urcat în ambulanţă să văd cum se mai simţea Debs. Avea ochii închişi şi era foarte palidă, dar părea să respire mai uşor. A deschis un ochi şi s-a uitat la mine.

— Nu ne mişcăm, a spus ea.

— Dr. Danco şi-a avariat maşina.

S-a încordat şi a încercat să se ridice, cu ochii larg deschişi.

— L-aţi prins?

— Nu, Debs. L-am găsit doar pe pasagerul lui. Cred că era pe cale să-l livreze pentru că e deja aranjat.

Dacă mi se păruse mai devreme că era palidă, acum devenise translucidă.

— Kyle, a spus.

— Nu. Doakes zice că e unul pe care-l cheamă Frank.

— Eşti sigur?

— Aproximativ. Are un tatuaj pe gât. Nu e Kyle, surioară.

Deborah şi-a închis ochii şi s-a întins la loc pe pat, ca un balon dezumflat.

— Slavă Domnului.

— Sper că nu te deranjează să împărţi taxiul cu Frank, i-am spus.

A clătinat din cap.

— Nu mă deranjează.

Apoi şi-a deschis din nou ochii.

— Dexter. Nu te pune rău cu Doakes. Ajută-l să-l găsească pe Kyle. Te rog!

Cred că începeau să-şi facă efectul medicamentele pentru că puteam să număr pe un deget dăţile în care mă rugase ceva cu atâta ardoare.

— Bine, Debs. O să mă străduiesc, i-am spus şi pleoapele i s-au închis la loc.

— Mulţumesc.

M-am întors la duba lui Danco exact la timp să văd paramedicul mai în vârstă ridicându-se din locul de unde mai mult ca sigur că vomitase şi întorcându-se spre colegul mai tânăr care aştepta pe bordură bombănind peste sunetele pe care încă le mai scotea Frank dinăuntru.

— Haide, Michael, i-a spus tipul mai în vârstă. Haide, prietene.

Michael nu părea dornic să se mişte, doar să se balanseze în faţă şi în spate în timp ce repeta:

— Oh, Doamne. Oh, Isuse. Oh, Doamne.

Am hotărât că nu avea probabil nevoie de încurajările mele şi m-

am dus la portiera şoferului. Era larg deschisă şi m-am uitat înăuntru.

Cred că dr. Danco se grăbise foarte tare pentru că lăsase în urmă un dispozitiv de monitorizare foarte scump pe care poliţiştii şi vânătorii de ştiri îl folosesc ca să urmărească urgenţele din trafic. Era foarte încurajator să ştiu că dr. Danco ne urmărise cu chestia asta şi nu folosindu-se de cine ştie ce puteri magice.

În afară de asta, duba era goală. Nu era nicio cutie de chibrituri în care să fie ascuns un indiciu secret, nici cine ştie ce bucată de hârtie cu vreo adresă sau un cuvânt misterios în latină mâzgălit pe spate. Nimic din ce ar fi putut să ne ofere vreo pistă. Puteau să fie nişte amprente, dar de vreme ce ştiam deja cine condusese, nici asta nu ne era de folos.

Am luat dispozitivul şi m-am dus în spate. Doakes stătea lângă uşa deschisă, unde paramedicul mai în vârstă reuşise în sfârşit să-şi liniştească un pic colegul. I-am dat aparatul lui Doakes.

— Era pe bancheta din faţă, i-am spus. Ne-a urmărit.

Doakes a aruncat doar o privire spre dispozitiv şi l-a pus în spate, lângă uşa dubei. De vreme ce nu părea să aibă mare chef de vorbă, l-am întrebat tot eu:

— Ai vreo idee despre ce ar trebui să facem acum?

S-a uitat la mine fără să spună nimic şi am rămas în aşteptare; cred că am mai fi stat aşa până şi-ar fi făcut porumbeii cuib pe scăfârliile noastre dacă nu ar fi venit paramedicii.

— Aşa, băieţi, a spus cel mai în vârstă şi ne-am dat la o parte ca să-l ia pe Frank.

Paramedicul mai solid părea să fie perfect în regulă acum, de parcă era aici să pună o atelă unui băiat care-şi luxase glezna. Colegul lui încă arăta destul de nefericit şi chiar şi de la şase metri puteam să-i aud gâfâitul.

Am rămas lângă Doakes, uitându-mă cum îl puneau pe Frank pe targă şi-l duceau spre ambulanţă. Când mi-am întors privirea la Doakes se holba iar la mine. Din nou mi-a arătat rânjetul lui

neprietenos.

— Am rămas doar noi doi, a spus el. De fapt, de tine nu ştiu ce să zic.

S-a rezemat de duba accidentată şi şi-a încrucişat braţele. Am auzit paramedicii trântind uşa ambulanţei şi o clipă mai târziu a pornit şi sirena.

— Doar tu şi cu mine, a spus Doakes din nou, fără arbitri.

— Asta e tot din puţul gândirii tale de ţărănoi? l-am întrebat eu pentru că iată-mă stând aici, după ce sacrificasem un pantof stâng şi un tricou foarte frumos de bowling, ca să nu mai zic de pasiunea mea, clavicula lui Deborah şi o maşină bună, iar el stătea acolo fără să aibă nici măcar o cută pe cămaşă, făcând remarci ostile.

Serios, era prea mult.

— Nu am încredere în tine, mi-a spus.

Cred că era un semn foarte bun că sergentul Doakes se deschidea aşa, împărtăşindu-mi din temeri şi sentimente. Cu toate astea, simţeam că nu trebuia să-l las să-şi piardă concentrarea.

— Nu contează, pierdem timpul, i-am spus. Acum că l-a terminat şi l-a livrat pe Frank, Danco o să-nceapă să-l execute pe Kyle.

Şi-a lăsat capul într-o parte, clătinându-l uşor.

— Nu mă interesează Kyle, a spus. Ştia în ce se bagă. Nu contează decât să-l prindem pe doctor.

— Kyle contează pentru sora mea. Ăsta e singurul motiv pentru care sunt aici.

Doakes a dat din nou din cap.

— Destul de convingător, a spus el. Aproape aş putea să te cred.

Nu ştiu de ce, dar tocmai atunci mi-a venit o idee. Recunosc că Doakes era monumental de iritant – şi nu doar pentru că mă ţinuse departe de investigaţia mea personală, deşi era şi ăsta un lucru suficient de rău. Acum însă îmi critica până şi felul în care acţionasem, ceea ce era peste orice limită a comportamentului meu civilizat. Aşa că poate iritarea era mama inventivităţii; nu sună tocmai poetic, dar cam asta-i treaba. Oricum, o uşiţă se deschisese în

craniul prăfuit al lui Dexter şi o luminiţă strălucea acum; o dovadă de netăgăduit a activităţii cerebrale. Bineînţeles că Doakes nu avea să dea doi bani dacă nu-l ajutam eu să înţeleagă ce idee bună era, aşa că am zis să încerc. M-am simţit puţin ca Bugs Bunny care încearcă să-l convingă pe Elmer Fudd să facă ceva care să-i pună în pericol viaţa, dar şi-o căutase cu lumânarea.

— Sergent Doakes, am spus eu, Deborah e singura mea rudă şi nu e corect din partea ta să pui la îndoială devotamentul meu. Mai ales, am continuat eu şi a trebuit să mă lupt cu dorinţa de-a-mi roade unghiile ca Bugs, că până acum nu ai făcut nici cât o ceapă degerată.

Indiferent ce altceva o fi fost, criminal cu sânge rece şi tot tacâmu', sergentul Doakes era aparent în stare să simtă emoţii. Probabil că asta era diferenţa fundamentală dintre noi, motivul pentru care se străduise să-şi ţină pălăria cea albă aşa de ţeapănă pe cap şi să lupte împotriva celor care ar fi trebuit să fie în tabăra lui. În orice caz, am observat cum pe faţă îi trece un val de mânie, iar dinăuntrul lui răzbătea aproape sonor un urlet al umbrei sale.

— Ceapă degerată zici, a spus el. E bună şi-aia.

— O ceapă degerată, am zis hotărât. Deborah şi cu mine am dus tot greul, ne-am asumat toate riscurile, şi ştii foarte bine asta.

Pentru o clipă, muşchii mandibulei sale mi s-au părut că se desprind şi-mi sar la gât să mă stranguleze, iar urletul interior amuţit i s-a preschimbat într-un răget răzbătând până la Călătorul meu Întunecat, care s-a ridicat în capul oaselor şi a răspuns pe măsură, după care am rămas astfel, cu cele două umbre gigantice ale noastre fandând şi sfidându-se una pe alta.

S-ar fi ajuns probabil la carne jupuită de pe oase şi bălţi de sânge chiar acolo în stradă dacă o maşină de patrulare nu ar fi oprit tocmai atunci în dreptul nostru, scrâşnind din roţi. Un poliţist tânăr a sărit din maşină, iar Doakes şi-a scos din reflex legitimaţia şi a îndreptat-o înspre el fără a mă slăbi din priviri. I-a făcut din mână un gest ca pentru a-l goni, iar bietul poliţist a făcut un pas în spate şi şi-a vârât

capul în maşină pentru a se sfătui cu colegul lui.

— În regulă, mi-a spus sergentul Doakes, te-ai gândit la ceva concret?

Nu era perfect, Bugs Bunny l-ar fi făcut să se gândească el însuşi la soluţie, dar tot era binişor.

— Adevărul e că am o idee, i-am spus. Dar e un pic riscantă.

— M-am gândit eu c-ar putea să fie.

— Dacă-i prea mult pentru tine, vino cu altceva, am zis. Dar cred că atât putem face.

Îl puteam vedea întorcând problema pe toate părţile. Ştia că-l ademeneam, dar şi cele spuse de mine erau tot la fel de adevărate, şi simţea îndeajuns de multă ură şi furie încât să nu-i pese.

— S-auzim, a spus în cele din urmă.

— Oscar a scăpat, am zis.

— Aşa se pare.

— Asta înseamnă că ne rămâne o singură persoană de care suntem siguri că dr. Danco ar putea fi interesat, am zis eu, arătând fix înspre pieptul lui. Tu.

Adevărul e că n-a mişcat un deget, dar ceva pe fruntea lui mi s-a părut că tresaltă şi a uitat să respire câteva secunde. Apoi a dat încet din cap şi a tras aer adânc în piept.

— Şmecher nenorocit.

— Aşa e, sunt, am recunoscut. Dar am şi dreptate.

Doakes a dat la o parte dispozitivul de monitorizare, astfel încât să se poată rezema de uşa din spate a dubiţei.

— În regulă, a spus el. Continuă.

— În primul rând, pun pariu că face rost de un alt dispozitiv, am zis eu arătând din cap înspre cel pe care-l găsisem în dubă.

— Aha.

— Aşadar dacă ştim că ascultă, îl putem lăsa să audă ce vrem noi să audă. Adică, am zis eu arborând cel mai convingător zâmbet de care eram în stare, cine eşti şi unde te afli.

— Şi cine sunt? m-a întrebat, fără să pară impresionat de

zâmbetul meu.

— Tu eşti cel care i-a întins o cursă atunci când a fost prins de cubanezi.

M-a studiat cu atenţie o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Chiar vrei să-mi pun pielea-n saramură, nu?

— Sigur. Doar nu te sperii dintr-atâta lucru, nu?

— L-a prins pe Kyle fără probleme.

— O să ştii că se apropie, am zis. Kyle nu ştia. În plus, se presupune că eşti niţel mai bun decât Kyle la treburi de-astea.

Era o neruşinare total transparentă din partea mea, dar a pus botul.

— Da, sunt, mi-a spus. Iar tu te pricepi de minune să pupi în fund.

— Nici gând de pupat în fund. Doar adevărul gol-goluţ.

Doakes s-a uitat la aparatul de lângă el. Apoi şi-a ridicat privirea spre autostradă. Iluminatul stradal îi dădea o lucire portocalie unei picături de sudoare care i se rostogolea în jos, dinspre sprânceană către ochi. A clipit fără să-şi dea seama, continuând să se holbeze spre I-95. Se uitase fix la mine fără să clipească atât de multă vreme încât acum era un pic neliniştitor să mă aflu în prezenţa lui şi să-l văd că priveşte într-altă parte. Era ca şi cum aş fi fost invizibil.

— În regulă, a zis, uitându-se din nou la mine, în sfârşit, iar acum lucirea portocalie i se rostogolea în priviri. S-o facem.

Capitolul 22

Sergentul Doakes m-a dus cu maşina înapoi la secţie. Era o senzaţie stranie şi neliniştitoare să mă aflu aşa de aproape de el şi să găsim atât de puţine lucruri de vorbit. M-am pomenit că-i studiez profilul cu coada ochiului. Ce se petrecea acolo? Cum era posibil să fie ceea ce ştiam precis că este fără *să facă* de fapt nimic în privinţa asta? Faptul că mă reţinuse de la joacă mă făcea să mă urc pe pereţi, şi totuşi Doakes, după toate aparenţele nu avea asemenea probleme. Poate că-şi extirpase totul din sistem pe când se afla în El Salvador. Oare era altceva s-o faci cu binecuvântările oficiale ale guvernului? Sau era pur şi simplu mai lesne, fără să-ţi mai faci griji că ai putea fi prins?

N-aveam de unde să ştiu, şi cu siguranţă nu mă închipuiam întrebându-l asemenea lucruri. Parcă pentru a sublinia asta, s-a oprit la lumina roşie a unui semafor şi s-a întors către mine. M-am prefăcut că nu observ, continuând să mă holbez drept în faţă, prin parbriz, iar el s-a uitat din nou înainte când s-a făcut verde.

Am ajuns chiar până în garajul secţiei de poliţie, după care Doakes mi-a spus să mă aşez pe scaunul din faţă al unui alt Ford Taurus.

— Dă-mi cinşpe minute, a zis el, arătând din cap înspre staţie. Apoi sună-mă.

Fără să mai spună altceva, s-a urcat din nou în maşina lui şi a plecat.

Rămas singur, am început să mă gândesc la ultimele ore pline de surprize. Deborah era-n spital, eu în aceeaşi oală cu Doakes, şi avusesem o revelaţie supremă despre Cody, când eram la un pas de moarte. Desigur, se putea să mă-nşel în privinţa băiatului. Se putea foarte bine să existe o altă explicaţie pentru comportamentul lui atunci când a venit vorba de câinele dispărut, iar felul plin de nerăbdare în care răsucise cuţitul în peşte ar fi putut foarte bine să

fie doar o cruzime copilărească. Dar ciudat e că aproape-mi doream să fie adevărat. Voiam să-mi semene când va fi mare – mai ales, mi-am dat eu seama, fiindcă-mi doream să-l modelez şi să-i călăuzesc picioruşele pe Calea lui Harry.

Oare despre asta era vorba în goana după reproducere, o dorinţă puternică şi lipsită de sens de a-ţi clona eul minunat şi de neînlocuit, chiar şi atunci când eul cu pricina era un monstru care nu prea are vreun drept să trăiască printre oameni? Asta explică felul în care au văzut lumina zilei o sumedenie de cretini complet respingători cu care mă-ntâlnesc în fiecare zi. Spre deosebire de ei însă, eram perfect conştient că lumea ar fi un loc mai bun fără mine, dar pur şi simplu îmi păsa mai mult de ce simt eu despre treaba asta decât de ce-ar putea crede lumea. Dar iată-mă, dornic să am odrasle care să-mi semene, ca Dracula care făureşte un nou vampir care să-i stea alături în întunecime. Ştiam că nu era-n regulă… dar ce minunat ar fi fost să fie aşa!

Şi ce găgăuţă eram! Chiar îmi transformase zăcutul pe canapeaua Ritei intelectul potent de odinioară într-un talmeş-balmeş sentimental? Cum de îmi treceau prin minte asemenea absurdităţi? De ce nu încercam să găsesc un plan să scap de căsătorie? Nu-i de mirare că nu reuşeam să scap de urmărirea dulce a lui Doakes – îmi epuizasem toate celulele creierului şi acum mergeam în gol.

M-am uitat la ceas. Paisprezece minute irosite pe trăncăneală mentală fără rost. Eram pe aproape: am ridicat staţia şi l-am apelat pe Doakes.

— Sergent Doakes, pe unde eşti?

A urmat o pauză, apoi s-a auzit un pârâit.

— Mai bine nu-ţi spun chiar acum.

— Cum adică, sergent?

— Am tot urmărit un suspect, dar cred că m-a făcut.

— Ce suspect?

O altă pauză, de parcă Doakes se aştepta să fac eu toată treaba şi nu ştia ce să spună.

— Un tip cu care am fost în armată. A fost prins în El Salvador şi s-ar putea să creadă că eu am fost de vină.

Iar pauză.

— Tipul e periculos.

— Vrei întăriri?

— Nu încă. O să încerc să-l evit.

— Zece-patru, am spus, simţind un mic fior când am rostit în sfârşit cuvintele cu pricina.

Am repetat mesajul de bază de câteva ori doar ca să ne asigurăm că ajunge la dr. Danco şi am putut să zic „zece-patru" de fiecare dată. Când ne-am retras la somn, pe la unu noaptea, mă simţeam în al nouălea cer şi extrem de împlinit. Poate mâine aveam să mai lucrez şi la „Am înţeles" şi poate chiar la „Am recepţionat". În sfârşit un lucru pe care-l aşteptam cu nerăbdare.

Când m-am întors la pătucul meu şi am văzut în ce hal era totul, mi-am amintit că Debs ar fi trebuit să fie pe aici, şi nu în spital. Aveam să mă duc să o văd a doua zi. Între timp, avusesem o zi de neuitat, dar epuizantă: fusesem fugărit până într-un lac de un ciopârţitor de membre în serie, am supravieţuit după un accident cu maşina doar ca apoi să fiu cât pe ce să mă înec, mi-am pierdut un pantof foarte bun şi, colac peste pupăză, de parcă nu era destul, am fost nevoit să mă-nhăitez cu sergentul Doakes. Sărmanul Dexter, stors de puteri. Nu-i de mirare că eram aşa de obosit. M-am prăbuşit în pat şi am adormit pe loc.

A doua zi dimineaţă, devreme, Doakes a tras maşina lângă a mea în parcarea de la secţie. A coborât cu o geantă sport din nailon în braţe şi a pus-o pe capota maşinii mele.

— Ţi-ai adus rufele murdare? l-am întrebat politicos.

Din nou, buna mea dispoziţie i-a mers direct la inimă.

— Dacă o să meargă chestia asta, ori îl prind eu pe el, ori mă prinde el pe mine, a zis Doakes şi a deschis fermoarul genţii. Dacă-l prind eu, totul s-a terminat. Dacă mă prinde el…

A scos un transmiţător GPS şi l-a aşezat pe capotă.

— Dacă mă prinde, tu eşti acoperirea mea, a zis arătându-şi dinţii strălucitori. Gândeşte-te cât de bine mă face asta să mă simt.

A scos un telefon mobil şi l-a pus lângă GPS.

— Asta e asigurarea mea.

M-am uitat la cele două obiecte mici de pe capota maşinii. Nu îmi păreau foarte ameninţătoare, poate doar dacă aruncam unul, iar cu celălalt loveam pe cineva în cap.

— Fără bazuka? l-am întrebat.

— N-am nevoie. Asta-i tot ce-mi trebuie.

A băgat iar mâna în geanta sport.

— Şi asta, a spus, scoţând un carneţel cu spirală deschis la prima pagină.

Părea să aibă scris pe el un şir de numere şi de litere, şi avea un pix ieftin îndesat în spirală.

— Pixul e mai puternic decât sabia, am zis.

— Asta aşa este, a spus el. Pe primul rând e un număr de telefon. Pe al doilea rând e un cod de acces.

— Ce accesez?

— Nu trebuie să ai tu habar, mi-a spus. Doar trebuie să suni, să introduci codul şi să le dai numărul meu de telefon. O să-ţi dea un cod GPS pentru telefonul meu. Apoi vii şi mă găseşti.

— Pare simplu, i-am spus întrebându-mă dacă era chiar aşa.

— Chiar şi pentru tine.

— Cu cine o să vorbesc?

Doakes a clătinat din cap.

— Cineva îmi datorează o favoare, a spus el şi a scos o staţie portabilă de poliţie din geantă. Acum partea uşoară.

Mi-a întins staţia şi s-a urcat înapoi în maşină.

După ce pusesem la punct momeala pentru dr. Danco, pasul doi era să-l ademenim într-un anumit loc şi la o anumită oră, iar coincidenţa fericită a petrecerii lui Vince Masuoka era prea bună pentru a fi trecută cu vederea. Următoarele câteva ore am condus prin oraş fiecare în maşina lui şi am tot repetat aceleaşi mesaje de

câteva ori cu mici variaţii, doar ca să ne asigurăm. Mai anunţaserăm şi vreo câteva patrule despre care Doakes zicea că e posibil să nu o dea în bară. Am zis că asta o fi o dovadă de umor subtil din partea lui, dar poliţiştii în chestiune nu păreau să prindă poanta şi, deşi nu tremurau la propriu, păreau să facă tot ce la stătea în putinţă să îl asigure, speriaţi, pe sergentul Doakes că într-adevăr nu aveau s-o dea în bară. Era minunat să lucrezi cu un om care putea să insufle un asemenea grad de loialitate.

Mica noastră echipă şi-a petrecut restul zilei trăncănind şi făcând mişto de petrecerea mea de logodnă, dând indicaţii despre cum se ajunge la casa lui Vince şi reamintind ora la care începea cheful. Imediat după prânz, lovitura de graţie: stăteam în maşină în faţa unui restaurant Wendy's şi am folosit staţia radio ca să port cu sergentul Doakes încă o conversaţie foarte bine regizată.

— Sergent Doakes, aici Dexter. Mă auzi?

— Aici Doakes, a spus el după o scurtă pauză.

— Ar însemna mult pentru mine dacă ai vrea să vii diseară la petrecerea mea de logodnă.

— Nu pot să vin nicăieri, a spus el. Individul ăsta e prea periculos.

— Vino doar la un pahar. Vii şi pleci, am insistat.

— Ai văzut ce i-a făcut lui Manny, şi Manny doar urma ordinele. Eu l-am dat pe mâna unor tipi foarte răi. Dacă pune mâna pe mine, nu ştiu ce o să-mi facă.

— Mă însor, Serge, i-am zis eu.

Îmi plăcea cum suna să-i zic Serge, ca în revistele cu benzi desenate de la Marvel.

— Nu se întâmplă în fiecare zi şi nu o să încerce nimic de faţă cu toţi poliţiştii care o să vină la petrecere.

A urmat o pauză lungă şi dramatică în care ştiam că Doakes număra până la şapte, exact aşa cum stabiliserăm. Apoi staţia a pârâit iar.

— În regulă, a spus el. O să trec pe la ora nouă.

— Mulţam, Serge, am spus încântat că puteam să-i zic iar aşa şi, cireaşa de pe tort, am adăugat: înseamnă mult pentru mine. Zece-patru.

— Zece-patru, a spus şi el.

Speram că mica noastră scenetă era ascultată de publicul ţintă, de undeva din oraş. În timp ce se pregătea pentru operaţie, avea el oare să se oprească, să ridice capul şi să asculte? Când sistemul de monitorizare pârâia şi se umplea de vocea melodioasă şi plăcută a sergentului Doakes, poate lăsa deoparte fierăstrăul de oase, se ştergea pe mâini şi nota adresa pe o bucată de hârtie. Apoi se întorcea voios la muncă – la Kyle sau la Chutsky? – împăcat cu treaba pe care o avea de făcut şi de faptul că are agenda plină de întâlniri la sfârşitul zilei.

Doar ca să fim siguri, prietenii noştri din maşina de patrulare au repetat mesajul de câteva ori fără să-şi tragă sufletul şi fără să-l greşească: sergentul Doakes în carne şi oase avea să fie la petrecere diseară, în jur de ora nouă.

Cât despre mine, cu treaba terminată pentru câteva ore bune, m-am îndreptat spre spitalul Jackson Memorial să văd ce mai face pasărea mea preferată cu aripa ruptă.

Deborah era înfăşurată de la brâu în sus în ghips, stătea într-un salon de la etajul şase cu o privelişte minunată spre autostradă şi, deşi eram sigur că îi dădeau calmante, nu arăta deloc în al nouălea cer când am intrat s-o văd.

— Ce dracu', Dexter! m-a întâmpinat. Spune-le să mă scoată dracului de aici. Sau măcar să-mi dea hainele înapoi ca să plec singură.

— Mă bucur să văd că te simţi mai bine, surioară. O să fii pe picioarele tale cât ai zice peşte.

— O să fiu pe picioarele mele când o să-mi dea dracului hainele înapoi. Ce dracu' se întâmplă? Ce faci?

— Doakes şi cu mine am pus la cale o capcană perfectă, iar Doakes e momeala, i-am zis. Dacă dr. Danco muşcă, o să-l prindem

diseară la… petrecerea mea. La petrecerea lui Vince, am adăugat, şi mi-am dat seama că voiam să mă distanţez de toată ideea asta de logodnă şi că asta era o modalitate cam aiurea s-o fac, dar mă făcea totuşi să mă simt mai bine – ceea ce nu părea să o liniştească şi pe Debs.

— Petrecerea ta de logodnă, a spus ea şi s-a uitat urât la mine. Rahat. L-ai pus pe Doakes să-şi pună pielea-n saramură pentru tine.

Şi recunosc că suna destul de elegant când o spunea ea, dar nu voiam să-şi bată capul cu asemenea lucruri; oamenii nefericiţi se vindecă mai greu.

— Nu, Deborah, serios, am zis cu cea mai liniştitoare voce. Facem asta doar ca să-l prindem pe dr. Danco.

S-a uitat urât la mine ceva vreme, apoi, în mod surprinzător, şi-a suflat nasul, străduindu-se să nu înceapă să plângă.

— Trebuie să am încredere în tine, mi-a spus. Dar mă scoate din sărite asta. Nu pot să mă gândesc decât la ce îi fac lui Kyle.

— O să funcţioneze, Debs. O să-l aducem înapoi pe Kyle.

Şi pentru că era, la urma urmelor, sora mea, nu am mai adăugat: „sau ce a mai rămas din el".

— Isuse, urăsc să stau aici. Ai nevoie de mine pentru acoperire.

— Putem să ne descurcăm, surioară, i-am spus. O să fie o groază de poliţişti la petrecere, toţi înarmaţi şi periculoşi. O să fiu şi eu acolo, am adăugat, simţindu-mă oarecum ofensat că nu dădea doi bani pe prezenţa mea.

Şi totuşi a continuat în aceeaşi notă.

— Mda. Şi dacă Doakes îl prinde pe Danco, îl eliberăm pe Kyle. Dacă Danco îl prinde pe Doakes, ai scăpat de el. Foarte frumos, Dexter. Tu câştigi orice-ar fi.

— Nici nu m-am gândit la asta, am minţit-o. Nu vreau decât să fiu de folos. Oricum, Doakes ar trebui să fie foarte experimentat la chestii din astea. Şi îl cunoaşte pe Danco.

— La dracu' Dexter, mă omoară chestia asta. Dacă… a izbucnit Deborah, şi şi-a muşcat buza. Ar fi bine să funcţioneze. Îl are pe

Kyle de prea multă vreme.

— O să meargă, Deborah, am spus.

Dar niciunul dintre noi nu credea ce spuneam.

Doctorii au insistat categoric să o mai ţină pe Deborah încă douăzeci şi patru de ore sub observaţie. Şi aşa, cu un vesel rămas-bun pentru sora mea, am luat-o la trap în lumina apusului şi de acolo spre apartamentul meu ca să fac un duş şi să-mi schimb hainele. Cu ce să mă-mbrac? Habar nu aveam ce se purta sezonul ăsta la o petrecere băgată pe gât pentru sărbătorirea unei logodne nedorite, eveniment care s-ar putea transforma într-o confruntare violentă cu un maniac răzbunător. Cu siguranţă pantofii maro ieşeau din discuţie, dar în afară de asta, nimic nu părea potrivit. După o gândire atentă, m-am lăsat condus de bunul-gust şi am ales o cămaşă hawaiiană verde lime, cu un imprimeu cu chitare roşu ţipător şi undiţe roz bombon. Simplu, dar elegant. O pereche de pantaloni kaki şi nişte adidaşi şi eram gata de bal.

Dar îmi mai rămăsese o oră până când trebuia să fiu acolo şi gândurile mele s-au îndreptat din nou spre Cody. Aveam oare dreptate? Dacă da, cum putea să se descurce cu propriul lui Călător care începea să se trezească? Avea nevoie de îndrumarea mea şi am descoperit că eram foarte dornic să i-o ofer.

Am plecat de acasă şi m-am îndreptat spre sud, în loc s-o iau spre nord către casa lui Vince. După un sfert de oră, băteam la uşa Ritei şi priveam peste stradă la locul gol ocupat pe vremuri de sergentul Doakes şi de Taurusul lui maro. În seara asta era cu siguranţă acasă şi se pregătea, încingându-şi mijlocul cu pistoale şi lustruindu-şi gloanţele pentru lupta ce urma. Va încerca oare să-l ucidă pe dr. Danco, neclintit în convingerea că avea permisiunea, legal vorbind, s-o facă? Îi lipsea? Nevoia de a ucide venea urlând peste el ca un uragan, spulberând orice raţionament şi oprelişte?

Uşa s-a deschis. Rita radia. S-a năpustit spre mine, m-a cuprins într-o îmbrăţişare strânsă şi m-a pupat pe faţă.

— Bună, frumosule, mi-a spus. Intră.

Am îmbrăţişat-o şi eu la rândul meu, de dragul formalităţii, şi apoi m-am scuzat.

— Nu pot să stau prea mult, i-am zis.

Mi-a zâmbit şi mai larg.

— Ştiu. Vince m-a sunat şi mi-a spus. A fost aşa de drăguţ din partea lui să organizeze asta. A promis că o să aibă grijă de tine, ca să nu faci ceva nebunesc. Intră, mi-a spus şi m-a tras de mână.

După ce a închis uşa s-a întors spre mine serioasă dintr-odată.

— Ascultă, Dexter. Vreau să ştii că nu sunt genul de femeie geloasă şi că am încredere în tine. Du-te şi distrează-te.

— Aşa o să fac, mulţumesc, am spus, deşi mă îndoiam că o să mă distrez.

Mă întrebam ce-i spusese Vince de o făcuse să-şi imagineze că petrecerea avea să fie un tărâm al pierzaniei lascive. De fapt, poate chiar aşa avea să fie. De vreme ce Vince era foarte fals, putea să fie şi imprevizibil în situaţii sociale, după cum o demonstrau şi ciudatele lui apropouri sexuale din schimbul de replici cu sora mea.

— Drăguţ din partea ta că ai trecut pe aici înainte să te duci la petrecere, a spus Rita conducându-mă spre canapeaua unde îmi petrecusem atât de mult timp în ultima vreme. Copiii voiau să ştie de ce nu pot merge şi ei.

— Vorbesc eu cu ei, am spus, dornic să-l văd pe Cody şi să încerc să descopăr dacă aveam sau nu dreptate.

Rita a zâmbit, încântată să afle că voiam într-adevăr să vorbesc cu Cody şi Astor.

— Sunt în spate, a zis ea. Mă duc să-i chem.

— Nu, rămâi aici. Mă duc eu.

Cody şi Astor erau în curte cu Nick, prostănacul de alături care voise s-o vadă goală pe Astor. Şi-au ridicat privirea când am deschis uşa şi Nick s-a întors şi a întins-o spre curtea lui. Astor a alergat la mine şi m-a îmbrăţişat, iar Cody a urmat-o, privindu-mă lipsit de orice emoţie.

— Bună, a zis cu vocea lui molcomă.

— Salutări, tineri cetăţeni. Să ne punem togile cele bune? Cezar ne cheamă la senat.

Astor şi-a înclinat capul într-o parte şi s-a uitat la mine, de parcă tocmai mă văzuse mâncând o pisică vie. Cody n-a făcut decât să rostească foarte încet:

— Ce?

— Dexter, de ce nu putem să mergem cu tine la petrecere? m-a întrebat Astor.

— În primul rând, i-am spus, mergeţi la şcoală mâine. Şi în al doilea rând, mă tem că este o petrecere pentru adulţi.

— Asta înseamnă că o să fie fete goale acolo?

— Ce fel de om crezi că sunt? am zis eu încruntându-mă exagerat de tare. Crezi că m-aş duce vreodată la o petrecere unde să nu fie fete goale?

— Bleah! a făcut ea.

— Ha, a şoptit Cody.

— Dar şi mai important, o să se danseze prost şi lumea o să poarte cămăşi urâte şi nu e bine să vezi aşa ceva. Ţi-ai pierde tot respectul pentru adulţi.

— Ce respect? a întrebat Cody şi l-am tras de mână.

— Foarte bine spus, i-am zis. Acum du-te în camera ta.

Astor a chicotit în cele din urmă.

— Dar vrem să mergem la petrecere.

— Mă tem că nu se poate. Dar v-am adus o parte din comoară, ca să nu fugiţi.

I-am dat un pachet de napolitane Necco, moneda noastră de schimb secretă. Avea să le împartă frăţeşte mai târziu cu Cody, departe de alţi ochi băgăcioşi.

— Aşa, micuţilor.

S-au uitat la mine cu interes. Dar în acel moment m-am blocat, tremuram de nerăbdare să aflu răspunsul, dar nu eram sigur de unde să încep. Nu puteam să spun pur şi simplu: „Apropo, Cody, mă întrebam dacă îţi place să ucizi chestii."

Asta era fix ceea ce voiam să ştiu, dar nu părea genul de lucru pe care puteai să i-l spui unui copil, mai ales lui Cody, care era în general la fel de vorbăreţ ca o nucă de cocos.

Sora lui, Astor, părea adesea că vorbeşte în locul lui. Presiunea petrecerii copilăriei cu un căpcăun violent drept tată crease o relaţie simbolică atât de strânsă încât atunci când el bea suc, ea râgâia. Orice s-ar fi întâmplat în căpşorul lui Cody, Astor era cu siguranţă capabilă să exprime.

— Pot să vă întreb ceva foarte serios? am spus, iar ei s-au uitat unul la altul, schimbând o privire care conţinea un întreg dialog, dar nu au zis nimic.

Apoi au încuviinţat în acelaşi timp din cap, de parcă aveau capetele prinse pe o tijă de fotbal de masă.

— E vorba despre câinele vecinilor, am început.

— Ţi-am zis eu, a spus Cody.

— Dărâma tot timpul tomberoanele, a zis Astor. Şi făcea caca la noi în curte. Şi Nicky a încercat să-l pună să ne muşte.

— Aşa că l-a aranjat Cody? am întrebat.

— El a făcut-o, a zis Astor. Lui îi place să facă chestii din astea. Eu doar mă uit. O să-i zici lui mami?

Deci iată. „Lui îi place să facă chestii din astea." M-am uitat la cei doi, care mă priveau fără nicio grijă, de parcă tocmai îmi spuseseră că le place mai mult îngheţata de vanilie decât cea de căpşuni.

— N-o să-i spun mamei voastre. Dar nu puteţi să spuneţi nimănui altcuiva din lume, niciodată. Doar noi trei şi nimeni altcineva. Aţi înţeles?

— Bine, a spus Astor, aruncând o privire spre fratele ei. Dar de ce, Dexter?

— Majoritatea oamenilor nu înţeleg. Nici măcar mama voastră.

— Dar tu înţelegi, a spus Cody cu glasul lui aproape şoptit.

— Da. Şi pot să vă ajut.

Am tras aer adânc în piept şi am simţit un ecou rostogolindu-mi-se prin oase, din negura anilor, de la Harry la mine, acum, sub

acelaşi peisaj de noapte din Florida sub care am stat eu şi cu Harry când mi-a spus acelaşi lucru:

— Trebuie să te punem la punct.

Şi Cody s-a uitat la mine fără să clipească, cu ochii larg deschişi şi a dat din cap.

— Bine, a spus el.

Capitolul 23

Vince Masuoka avea o căsuţă în nordul Miami-ului, acolo unde se înfunda o străduţă care la capătul celălalt dădea în NE 125th Street. Era zugrăvită în galben-pai, cu o dungă purpurie, ceea ce chiar mă băga în ceaţă şi mă făcea să-mi pun la îndoială gustul în privinţa asocierilor cromatice. În curtea din faţă erau câteva tufişuri tunse cu atenţie, o grădină de cactuşi chiar lângă intrarea principală şi un rând de becuri solare ce luminau aleea pavată care ducea spre uşă.

Mai fusesem o dată aici, cu ceva mai mult de un an în urmă, când din cine ştie ce pricină Vince se hotărâse să organizeze un bal mascat. O luasem cu mine pe Rita, de vreme ce singurul scop al unei asemenea petreceri cu măşti e să fii văzut purtându-le. Ea se deghizase în Peter Pan, iar eu eram Zorro, desigur; Răzbunătorul Întunecat, cu tăişul ascuţit la îndemână. Vince deschisese uşa îmbrăcat într-o rochie de satin mulată şi cu un coş cu fructe pe cap.

— J. Edgar Hoover? l-am întrebat.

— Eşti foarte aproape. Carmen Miranda[9], a zis el şi ne-a condus către o fântână cu cocktailuri mortale de fructe.

Am luat o gură şi m-am hotărât să rămân la băuturi răcoritoare carbogazoase, dar desigur, asta se petrecea cu mult înainte de convertirea mea într-un mascul gâlgâitor de bere roşu la faţă. Am avut parte de un fundal sonor monoton, tehno-pop, muzica fiind dată atât de tare încât parcă era pregătită pentru a-ţi executa singur o lobotomie, iar petrecerea a devenit excesiv de zgomotoasă şi caraghioasă.

După câte ştiu, de atunci Vince nu s-a mai ocupat cu distratul maselor, cel puţin nu la o asemenea scară. Şi totuşi, amintirea

[9] Cântăreaţă, actriţă şi dansatoare de samba din Brazilia (n.red.).

respectivă plutea pe undeva, şi părea că Vince nu avea nicio problemă să strângă o mulţime de entuziaşti gata să se alăture umilinţei mele, deşi erau anunţaţi din pripă, cu doar douăzeci şi patru de ore înainte. Omul se ţinuse de cuvânt şi mai multe filme deocheate rulau pe mai multe monitoare video aflate pretutindeni în casă, ba chiar şi în curtea din spate. Şi, desigur, fântâna cu cocktailuri de fructe se întorsese.

Deoarece zvonurile legate de acea primă petrecere erau încă proaspete, locul era ticsit de zurbagii care năvăleau asupra cocktailurilor de parcă se pusese vreun premiu pe capul celui care se alegea primul cu o avarie totală de creier. Ba chiar îi ştiam pe o parte din petrecăreţi. Angel Batista venise direct de la muncă împreună cu Camilla Figg şi cu vreo câţiva alţi laboranţi tocilari, plus nişte agenţi pe care-i ştiam, alături de cei patru care n-o dăduseră în bară cu sergentul Doakes. Restul mulţimii părea să fi fost adusă direct de pe South Beach la nimereală, singurul criteriu de selecţie fiind abilitatea de a produce un puternic şi acut sunet de „Uuuuu!" atunci când muzica se schimba sau când monitoarele afişau ceva deosebit de revoltător.

N-a durat mult şi petrecerea a degenerat în ceva pe care cu toţii păream că-l vom regreta multă vreme. Pe la nouă fără un sfert eram singurul care se mai putea ţine pe picioare. Majoritatea agenţilor eşuaseră lângă fântâna de cocktailuri, împietriţi într-un zâmbet tâmp, cu umerii lăsaţi. Angel-fără-legătură era sub masă, dormind buştean cu un zâmbet larg pe faţă. Nu mai avea pantaloni şi cineva îl procopsise cu o fâşie de păr ras taman pe mijlocul capului.

Aşa stând lucrurile, m-am gândit că ar fi fost prilejul ideal să mă strecor neobservat afară pentru a vedea dacă ajunsese sergentul Doakes. După cum s-a dovedit, a fost o idee proastă. N-am făcut nici doi paşi spre uşă, când o greutate mare s-a lăsat pe mine din spate. M-am răsucit repede şi am descoperit că era Camilla Figg, care încerca să se încolăcească în jurul gâtului meu.

— Bună, a zis ea cu un zâmbet larg, dar oarecum şters.

— Bună, i-am spus vesel. Pot să-ţi aduc ceva de băut?

S-a încruntat la mine.

— Nu vreau ceva de băut. Voiam doar să te salut.

S-a încruntat şi mai rău.

— Isuse Cristoase, chiar eşti drăguţ! Mereu am vrut să-ţi spun asta.

Sărmana era evident beată, dar chiar şi aşa – drăguţ? Eu? Cred că prea mult alcool poate să-ţi înceţoşeze privirea, dar chiar în halul ăsta – ce poate fi drăguţ la cineva care mai degrabă te-ar spinteca în două decât să dea mâna cu tine? Şi în cazul meu, depăşisem deja cu una numărul acceptat de femei, Rita. Din câte îmi aduceam aminte, Camilla şi cu mine de-abia dacă schimbaserăm trei cuvinte în viaţa noastră. Nu mai menţionase niciodată nimic despre presupusa mea frumuseţe. Părea să mă evite, de fapt, roşea şi se uita în altă parte decât să-mi dea măcar bună dimineaţa. Şi acum mai avea puţin şi mă viola. Care era logica?

Oricum, nu puteam să-mi pierd timpul descifrând comportamentul uman.

— Mulţumesc frumos, i-am zis pe când încercam să mă desfac din îmbrăţişare fără să o rănesc pe ea sau pe mine.

Îşi prinsese mâinile în jurul gâtului meu şi încercam să mă eliberez, dar se ţinea strâns ca o lipitoare.

— Cred că ai nevoie să iei un pic de aer, Camilla, i-am spus, sperând că o să înţeleagă unde bat şi o să se care de unde venise.

În schimb, s-a prins mai bine de gâtul meu, lipindu-şi faţa de a mea în timp ce mă zbăteam frenetic.

— O să iau aer chiar aici, a zis.

Şi-a ţuguiat buzele bosumflată şi m-a împins în spate până m-am împiedicat de un scaun şi eram cât pe ce să cad.

— A… vrei să stai jos? am întrebat-o plin de speranţă.

— Nu, a răspuns, trăgându-mă spre ea cu o forţă de două ori mai mare decât greutatea ei. Aş vrea să mi-o trag.

— A, păi… m-am bâlbâit eu copleşit de obrăznicia uimitoare şi

de absurditatea cuvintelor – oare toate femeile erau nebune?

Nu că bărbaţii ar fi fost mai breji. Petrecerea din jurul meu părea să fi fost organizată de Hieronymus Bosch, iar Camillla era gata-gata să mă târască în spatele fântânii unde o gaşcă de inşi cu ciocuri de pasăre aşteptau să mă devoreze. Dar atunci mi-am dat seama că aveam scuza perfectă să scap de la acest festin grotesc.

— Ştii, mă însor.

Chiar dacă îmi venea greu să recunosc, îmi era de folos din când în când.

— Absurd, a zis Camilla. Grozav de absurd.

S-a prăbuşit brusc şi braţele ei s-au desprins din jurul gâtului meu. Abia am reuşit s-o prind să nu cadă pe podea.

— S-ar putea, am zis. Dar oricum, cred că ar trebui să te aşezi puţin.

Am încercat s-o pun pe un scaun, dar parcă turnam miere pe o lamă de cuţit, aşa s-a prelins pe podea.

— Grozav de absurd, a zis ea şi a închis ochii.

E întotdeauna bine să afli că eşti apreciat de colegi, dar interludiul meu romantic îmi irosise câteva minute bune şi trebuia să ies neapărat afară să văd ce era cu sergentul Doakes. Şi aşa, lăsând-o pe Camilla să doarmă dulce, mângâiată de visele ei despre iubire, m-am îndreptat din nou spre uşă.

Şi din nou am fost oprit. De data asta de un atac sălbatic asupra antebraţului meu. Vince în carne şi oase m-a apucat de biceps şi m-a tras de lângă uşă înapoi în atmosfera suprarealistă.

— Hei, a ciripit. Ce faci, petrecăreţule? Unde te duci?

— Cred că mi-am lăsat cheile în maşină, i-am zis, încercând cu disperare să scap din strânsoarea lui mortală, dar m-a apucat şi mai tare.

— Nu, nu, nu, a spus el, trăgându-mă spre fântână. E petrecerea ta şi nu pleci nicăieri.

— E o petrecere grozavă, Vince. Dar chiar trebuie să…

— Să bei ceva, a continuat el, scufundând un pahar în fântână şi

împingându-l atât de tare spre mine că mi-a stropit cămaşa. Uite ceţi trebuie. Noroc!

Şi-a ridicat paharul şi l-a golit rapid. Din fericire, asta l-a făcut să se înece şi să tuşească, moment în care am reuşit să mă strecor afară din cameră exact când se apleca şi încerca să tragă aer în piept.

Am reuşit să ajung până la uşa de la intrare şi să traversez jumătate din alee până când a apărut în prag.

— Hei! a strigat după mine. Nu poţi să pleci deja, stripteuzele sunt pe drum.

— Mă întorc. Mai pregăteşte-mi ceva de băut.

— Bine! a spus cu zâmbetul lui fals. Ha! Noroc!

Şi s-a retras în casă la petrecere făcându-mi voios cu mâna.

M-am întors să mă uit după Doakes.

Parcase de partea cealaltă a străzii; de oriunde mă aflam, ar fi trebuit să-l depistez imediat, dar nu am reuşit. Când în sfârşit am zărit bine cunoscutul Taurus maroniu, am înţeles ce lucru inteligent făcuse. Era parcat peste stradă, sub un copac mare şi nu se vedea în lumina stâlpilor. Ăsta era genul de lucru pe care l-ar fi făcut cineva care încerca să se ascundă, dar îi permitea în acelaşi timp lui dr. Danco să se apropie fără să fie văzut.

M-am dus la maşină, şi a coborât geamul când m-am apropiat.

— N-a ajuns încă, a zis Doakes.

— Ar trebui să intri să bei ceva.

— Eu nu beau.

— E clar că nu prea mergi la petreceri, altfel ai şti că nu se stă peste drum, în maşină.

Sergentul Doakes nu a mai spus nimic, dar geamul s-a ridicat la loc şi s-a deschis portiera, după care a ieşit.

— Ce-o să faci dacă apare chiar acum? m-a întrebat.

— Mă bazez pe şarmul meu înnăscut să mă salveze. Acum hai înăuntru, cât mai e cineva treaz pe acolo.

Am trecut strada împreună fără să ne ţinem totuşi de mână, dar părea şi aşa destul ciudat în condiţiile date, încât am fi putut foarte

bine s-o facem. Când eram pe la jumătatea drumului, o maşină a virat la colţ şi a venit spre noi. Am vrut să o iau la fugă şi să mă trântesc într-un rond cu leandri, dar am fost foarte mândru de stăpânirea mea de sine când doar i-am aruncat o privire în fugă. Mergea încet şi a ajuns în dreptul nostru când deja traversaserăm strada.

Doakes s-a întors spre maşină. La fel am făcut şi eu. O adunătură de cinci adolescenţi plini de coşuri s-au uitat spre noi dinăuntru. Unul dintre ei a întors capul şi le-a spus ceva celorlalţi, care au început să râdă. Au plecat mai departe.

— Ar fi mai bine să intrăm, am spus. Păreau periculoşi.

Doakes nu a răspuns. S-a uitat după maşină până a ajuns în capătul străzii. Apoi a mers mai departe spre casa lui Vince. Îl urmam la mică distanţă şi l-am prins din urmă tocmai la timp să-i deschid uşa.

Fusesem plecat doar câteva minute, dar numărul celor căzuţi la datorie crescuse impresionant. Doi dintre poliţiştii de lângă fântână erau întinşi pe podea şi unul dintre refugiaţii de la South Beach vomita într-o caserolă în care fusese, cu ceva timp în urmă, salată. Muzica urla mai tare ca niciodată şi din bucătărie se auzea Vince strigând „Noroc!" acompaniat de un cor de alte voci răguşite.

— Lăsaţi orice speranţă, voi, cei care intraţi, i-am spus sergentului Doakes, iar el a mormăit ceva ce suna a „Nesănătoşii dracu'".

A clătinat din cap şi a intrat.

Doakes n-a băut nimic şi nici nu a dansat. A găsit un colţ de cameră fără vreunul leşinat pe acolo şi stătea de parcă era la o petrecere cu Moartea. Mă întrebam cum aş putea să-l fac să intre mai bine în personaj. Poate dacă i-o trimiteam pe Camilla Figg să-l seducă.

Mă uitam la bunul sergent cum stătea în colţul lui şi se uita în jur şi mă întrebam la ce s-o gândi. Era o metaforă frumoasă: Doakes singur şi tăcut într-un colţ în timp ce în jurul lui viaţa mergea

furtunos mai departe. Aş fi putut probabil să empatizez vag cu el, dacă aş fi fost capabil de sentimente. Părea complet neinteresat de petrecere şi nici măcar nu a reacţionat când doi tipi din gaşca South Beach au trecut în fugă goi pe lângă el. Ochii i-au căzut pe cel mai apropiat monitor, care înfăţişa nişte imagini destul de înfricoşătoare şi de ciudate cu animale. Doakes s-a uitat fără urmă de interes sau emoţie de vreun fel; doar o privire, apoi şi-a îndreptat atenţia spre poliţiştii din jur, spre Angel, de sub masă, şi spre Vince, care conducea un dans de conga dinspre bucătărie. Privirea lui s-a plimbat până a ajuns la mine, cu aceeaşi lipsă de emoţie. A traversat camera şi s-a oprit în faţa mea.

— Cât trebuie să mai stăm? m-a întrebat.

I-am zâmbit cât am putut de fermecător.

— E cam mult, nu? Toată fericirea şi veselia asta… cred că-ţi vine să plângi.

— Îmi vine să mă spăl pe mâini. Te aştept afară.

— Crezi că e o idee bună? l-am întrebat.

Şi-a înclinat uşor capul într-o parte înspre conga lui Vince, care se prăbuşea într-un morman de distracţie fără margini.

— Şi asta este?

Bineînţeles că avea dreptate, deşi în termeni de durere pur letală şi teroare, conga pe podea nu putea să rivalizeze cu dr. Danco. Cu toate astea, cred că trebuie să te mai gândeşti şi la demnitatea umană, dacă ea chiar există pe undeva. În acel moment, uitându-mă prin cameră, nu prea părea posibil.

Uşa din faţă s-a deschis larg. Atât eu, cât şi Doakes ne-am întors spre ea, reflexele ne erau ascuţite şi era un lucru bun că eram pregătiţi pentru orice pentru că altfel am fi fost luaţi prin surprindere de două femei pe jumătate goale care cărau un casetofon.

— Bună! au strigat ele şi au fost pe loc răsplătite cu o larmă teribilă.

— Uuuuu! s-a auzit dinspre conga de pe podea.

Vince s-a chinuit să iasă de sub mormanul de trupuri şi a sărit în picioare.

— Hei! a strigat el. Hei, toată lumea! Au venit stripteuzele! Noroc!

S-a auzit un şi mai puternic „Uuuuu" şi unul dintre poliţiştii de pe jos a reuşit să se ridice în genunchi, legănându-se uşor în timp ce se holba şi bolborosea: „stripteuze…"

Doakes s-a uitat prin cameră, apoi s-a întors spre mine.

— Sunt afară, a spus şi s-a îndreptat spre uşă.

— Doakes, l-am strigat, gândindu-mă că nu era totuşi o idee prea bună.

Dar n-am reuşit să fac mai mult de un pas în direcţia lui că am fost din nou luat prin surprindere în mod brutal.

— Te-am prins! a strigat Vince, strângându-mă stângaci în braţe.

— Vince, dă-mi drumul.

— Nici gând! a chicotit el. Hei, toată lumea! Ajutaţi-mă cu mirele timid!

Dintr-odată şi-au făcut apariţia toţi cei care dansaseră conga mai devreme şi singurul poliţist care mai rămăsese în picioare lângă fântână, şi m-am trezit în centrul unei îmbulzeli care mă împingea spre scaunul de pe care leşinase şi căzuse Camilla Figg. Am încercat să scap, dar n-avea niciun rost. Erau prea mulţi şi prea îmbibaţi de cocktailul pregătit de Vince. Nu puteam decât să mă uit cum sergentul Doakes, cu o ultimă privire rece ca gheaţa, ieşea pe uşă şi se pierdea în noapte.

M-au ridicat pe scaun şi toţi stăteau în jurul meu într-un semicerc strâns; îmi era foarte clar că nu aveam unde să mă duc. Speram că Doakes era într-adevăr pe atât de experimentat pe cât se credea pentru că evident avea să fie pe cont propriu pentru ceva vreme.

Muzica s-a oprit şi am auzit sunetul familiar care îmi ridica părul de pe mâini: scârţâitul benzii adezive care se desfăcea, preludiul meu favorit pentru un concert de cuţite în la major. Cineva mă ţinea de mâini şi Vince a înfăşurat banda adezivă de trei ori în jurul meu

ca să mă lipească de scaun. Nu era suficient de strâns ca să nu mă pot mişca, dar era îndeajuns ca să mă încetinească şi să permită mulţimii să mă ţină pe scaun.

— Gata! a strigat Vince şi una dintre stripteuze a dat drumul la casetofon.

Spectacolul a început. Prima stripteuză, o negresă ursuză, a început să se unduiască în faţa mea, în vreme ce înlătura cele câteva haine care-i erau de prisos. Când a ajuns aproape goală, s-a aşezat în poala mea şi mi-a lins urechea, timp în care dădea întruna din fund. Apoi mi-a îndesat capul între sâni, şi-a arcuit spatele şi s-a dat la o parte. Atunci, cealaltă stripteuză, o femeie cu trăsături asiatice şi păr blond, a venit în faţă şi a repetat aceeaşi schemă. După ce a dat şi ea din fund în poala mea câteva clipe, i s-a alăturat prima stripteuză şi amândouă stăteau pe câte o parte. Apoi s-au aplecat în faţă, astfel încât sânii să li se frece de faţa mea, şi au început să se sărute.

În punctul ăsta, dragul de Vince le-a adus câte un pahar mare cu un cocktail alcoolic de fructe pe care l-au băut în timp ce dădeau în continuare ritmat din fund. Una dintre ele a bâiguit:

— Uuu! Ce punci bun.

N-am reuşit să-mi dau seama care dintre ele vorbise, dar amândouă păreau să fie de acord. Cele două femei au început să se contorsioneze mai mult, iar mulţimea din jurul meu s-a pornit să urle de parcă ar fi fost lună plină la o întrunire mondială a vârcolacilor. Bineînţeles, raza mea vizuală era oarecum obstrucţionată de patru sâni colosali şi ciudat de tari – câte doi din fiecare nuanţă, dar măcar suna de parcă toată lumea, în afară de mine, se distra.

Uneori trebuie să-ţi pui întrebarea dacă există vreun soi de forţă pusă pe rele cu un simţ bolnav al umorului care aleargă brambura prin univers. Ştiam destule despre bărbaţi ca să recunosc că mare parte dintre ei şi-ar fi dat de bună voie surplusul de părţi ale corpului ca să fie în locul meu. Şi totuşi, nu puteam decât să mă

gândesc că aş fi fost la fel de dornic să renunţ la vreo parte sau două din corpul meu ca să scap din scaunul ăla şi să fug de cele două femei care se tot foiau peste mine. Aş fi preferat, bineînţeles, să fi fost o bucată din corpul altcuiva, pe care aş fi luat-o bucuros.

Dar nu era dreptate pe lume; cele două stripteuze continuau să stea la mine în poală, să salte în ritmul muzicii şi să transpire pe cămaşa mea frumoasă din vâscoză şi una pe cealaltă în timp ce în jurul nostru petrecăreţii urlau. După ceea ce mi s-a părut o viaţă de chinuri petrecută în purgatoriu, întreruptă doar de Vince care le-a mai adus stripteuzelor câte un pahar cu băutură, cele două femei iritante s-au dat în sfârşit la o parte din poala mea şi au început să danseze prin mulţimea care le dădea târcoale. Atingeau feţe, sorbeau din paharele invitaţilor şi pipăiau din când în când prohabul cuiva. M-am folosit de prilejul de distragere a atenţiei pentru a-mi elibera mâinile şi a scăpa de banda adezivă, şi abia atunci mi-am dat seama că nimeni nu-l băga în seamă pe Dexter cu gropiţe în obraji, cel care era oficial Vedeta Serii. O privire rapidă în jur mi-a arătat şi de ce: toată lumea din încăpere stătea acum în cerc, uitându-se cu gurile căscate la cele două stripteuze care dansau complet goale, strălucind de sudoare şi de la băuturile vărsate pe ele. Vince părea un personaj de benzi desenate la cum rămăsese stană de piatră şi cu ochii ieşiţi din orbite, dar era într-o companie plăcută. Toţi cei care mai erau conştienţi adoptaseră o postură similară, holbându-se fără să respire şi bălăngănindu-se vag. Aş fi putut foarte bine să alerg prin cameră suflând într-un trombon în flăcări, că tot nu m-ar fi luat nimeni în seamă.

M-am ridicat în capul oaselor, am ocolit cu grijă mulţimea şi m-am strecurat pe uşa din faţă. Mă aşteptam ca sergentul Doakes să aştepte pe undeva în apropierea casei, dar nu se zărea nicăieri. Am traversat strada să mă uit şi-n maşina lui. Era goală. M-am uitat în susul şi-n josul străzii. Nici urmă de el.

Doakes dispăruse.

Capitolul 24

Sunt multe aspecte ale existenţei umane pe care nu le voi înţelege vreodată, şi nu doar din punct de vedere intelectual. Mă refer la faptul că-mi lipseşte abilitatea de a empatiza, la fel ca şi capacitatea de a simţi emoţii. Pentru mine nu-i mare pagubă, dar multe dintre experienţele omeneşti banale continuă să fie dincolo de înţelegerea mea.

Cu toate acestea, există o experienţă umană obişnuită şi copleşitoare pe care o resimt din plin, şi aceea este ispita. Şi-n timp ce mă uitam la strada goală, în faţa casei lui Vince Masuoka, dându-mi seama că dr. Danco reuşise cumva să-l răpească pe Doakes, simţeam cum mă ameţeşte, val după val. *Eram liber.* Gândul respectiv mă copleşea şi mă învăluia în simplitatea lui perfect justificată şi elegantă. Cel mai lesne lucru din lume ar fi fost să plec pur şi simplu. Să-l las pe Doakes să se revadă cu doctorul, să raportez situaţia a doua zi dimineaţă şi să pretind că băusem prea mult – la urma urmei, era petrecerea mea de logodnă! – şi nu eram sigur ce se-ntâmplase cu bunul sergent. Cine m-ar fi contrazis? Cu siguranţă nimeni care luase parte la petrecere nu ar fi putut mărturisi cu convingere că nu luasem parte în tot acel timp la spectacolul deşucheat.

Doakes s-ar fi dus pe apa Sâmbetei. Zburat pentru totdeauna într-o negură finală de nebunie şi mădulare ciopârţite, neavând să-mi mai lumineze uşa întunecată niciodată. Libertate pentru Dexter, permisiunea de a fi eu însumi, totul fără să mişc un deget. Până şi unul ca mine ar fi putut să se descurce cu asta.

Aşadar de ce să nu plec pur şi simplu? De ce să nu fac o plimbare mai lungă, până la Coconut Grove, unde un anume fotograf de copii îmi aştepta favorurile de prea multă vreme? Atât de simplu şi sigur – de ce nu? O noapte perfectă pentru o plăcere întunecată pe măsură, luna aproape plină şi acel mic colţ lipsă care dă un aer

degajat, informal. Şoaptele tânguitoare încuviinţau, ridicându-se într-un şuierat coral insistent.

Toate elementele erau prezente. Momentul şi ţinta, mare parte din lună, chiar şi un alibi, iar presiunea se adunase de atât de multă vreme că puteam să-mi închid ochii şi să las totul să se petreacă de la sine, să fac toţi paşii de parcă aş fi fost pe pilot automat. Şi apoi dulcea eliberare, sclipirea muşchilor slăbiţi, lipsiţi de orice încordare, alunecarea fericită în primul somn adânc pe care îl aşteptasem de prea mult timp. Şi dimineaţa, odihnit şi uşurat, aveam să-i spun lui Deborah…

Oh. Deborah. Mai era şi problema asta, nu?

Aveam să-i spun lui Deborah că profitasem de momentul în care dispăruse Doakes şi am fugit în noapte mânat de o dorinţă şi de un cuţit în timp ce ultimele degete ale prietenului ei cădeau într-un coş de gunoi? Nu ştiu cum, dar chiar şi dacă majoretele mele interioare insistau că era în regulă, nu cred că ea ar fi fost de acord. Avea sentimentul unui gest din care nu mai era cale de întoarcere, o mică eroare de gândire, poate, dar una pe care s-ar putea să o considere greu de uitat şi chiar dacă nu sunt capabil de dragoste adevărată, voiam ca Debs să ţină la mine în continuare.

Şi aşa, încă o dată, dădeam dovadă de o răbdare demnă de cel mai înalt ascet şi de un sentiment de onestitate ce mă chinuia de prea mult timp. Îndărătnicul Supus Dexter. „O să vină şi vremea ta", mi-am spus. „Mai devreme sau mai târziu, o să vină şi vremea ta. Trebuie să vină; nu o să aştepţi la nesfârşit, dar trebuie să facem asta mai întâi." Bineînţeles că am bombănit, pentru că nu se mai întâmplase de mult, dar am alinat mârâielile, am zdrăngănit barele cuştii cu o veselie falsă şi am scos telefonul.

Am sunat la numărul pe care mi-l dăduse Doakes. După un moment s-a auzit tonul şi apoi nimic, doar un şuierat slab. Am introdus codul lung de acces, am auzit un clic şi apoi o voce neutră de femeie:

— Numărul.

I-am dat numărul de telefon al lui Doakes. A urmat o pauză, apoi mi-a citit nişte coordonate pe care le-am mâzgălit în grabă pe carneţel. Vocea a făcut o pauză şi apoi a adăugat:

— Se deplasează spre vest cu 105 km/h.

Apoi a închis.

Nu am pretins niciodată că sunt un navigator experimentat, dar am o staţie GPS mică pe care o folosesc pe barcă. E utilă când vreau să reţin locurile bune de pescuit. Am reuşit să introduc coordonatele fără să-mi provoc dureri de cap sau vreo explozie. Staţia pe care mi-o dăduse Doakes era un model mai bun decât a mea şi avea şi o hartă pe ecran. Coordonatele de pe hartă mă conduceau la drumul naţional 75 şi se îndreptau spre Alligator Alley, coridorul spre coasta de vest a Floridei.

Eram puţin surprins. Mare parte din teritoriul dintre Miami şi Naples este reprezentat de Everglades, o mlaştină întreruptă de mici petice de pământ semi-uscat. E plin de şerpi, aligatori şi cazinouri indiene, care nu par deloc genul de loc unde să te poţi relaxa şi bucura de o dezmembrare liniştită. Dar GPS-ul nu avea cum să mintă şi se presupunea că nici vocea de la telefon. Dacă erau greşite coordonatele, era numai vina lui Doakes, iar el era oricum pierdut. Nu aveam de ales. Mă simţeam puţin vinovat că plecam de la petrecere fără să-i mulţumesc gazdei, dar trebuia să mă urc în maşină şi să mă duc spre I-75.

În câteva minte eram pe şoseaua naţională şi apoi repede, spre nord, către I-75. Când te duci spre vest pe 75, oraşul dispare uşor. Apoi mai este o ultimă explozie furioasă de magazine şi de case chiar înainte să ajungi la cabina de taxare pentru Alligator Alley. La cabina de taxare am oprit şi am sunat din nou la numărul de telefon. Aceeaşi voce neutră de femeie mi-a dat un set de coordonate şi apoi a închis. Am înţeles că nu se mai mişcau.

După hartă, sergentul Doakes şi dr. Danco se instalau acum confortabil în mijlocul unei zone nemarcate de sălbăticie acvatică, cam la 65 km în faţa mea. Nu ştiam de Danco, dar Doakes nu cred

că plutea prea bine. Poate că GPS-ul mințea totuși. Oricum, trebuia să fac ceva, așa că am oprit pe marginea drumului, am plătit taxa și am continuat să merg spre vest.

Într-un loc paralel cu locația de pe GPS, un drum secundar de acces se ramifica spre dreapta. Abia îl vedeai pe întuneric, mai ales că mergeam cu 112km/h. Dar când l-am văzut șuierând pe lângă mine, am frânat brusc pe banda din dreapta și am dat cu spatele ca să mă uit mai bine. Era un drum de pământ cu o singură bandă, care nu părea să ducă undeva. Trecea un pod șubred și apoi se îndrepta ca o săgeată în noapte, spre Everglades. În lumina farurilor de la mașinile care treceau pe lângă mine nu puteam să văd decât la vreo cincizeci de metri în față și nu părea să fie nimic acolo. Tufe de buruieni înalte până la genunchi creșteau pe mijlocul drumului, între două șleauri adânci, săpate de alte cauciucuri. Un pâlc de copaci pitici creșteau lângă drum, la marginea întunericului și cam atât.

M-am gândit să ies din mașină și să mă uit după vreun indiciu, după care mi-am dat seama cât de aiurea era. Cine mă credeam, Tonto, credinciosul ghid indian? Nu puteam să mă uit la o rămurică îndoită și să spun câți albi trecuseră pe-acolo cu o oră în urmă. Poate creierul harnic, dar lipsit de inspirație al lui Dexter își imagina un soi de Sherlock Holmes, capabil să examineze șleaurile și să tragă concluzia că un cocoșat stângaci cu părul roșcovan a șchiopătat pe drum cu un trabuc cubanez în gură și niște ukulele în mână. N-aveam să găsesc niciun indiciu și nici nu ar mai fi contat. Adevărul trist era că ori făceam asta ori puteam să o las baltă și să mă duc la culcare mort de oboseală, iar sergentul Doakes putea să fie și mai mort ca mine.

Ca să fiu absolut sigur – sau, cel puțin, să nu pot fi învinovățit de ceva, am sunat din nou la numărul secret de telefon pe care mi-l dăduse Doakes. Vocea mi-a oferit aceleași coordonate și a închis. Oriunde ar fi fost, erau tot acolo, undeva pe drumul ăla întunecat și prăfuit. Se părea că nu aveam alte opțiuni. Datoria mă chema și

Dexter trebuia să răspundă. Am tras tare de volan şi am pornit la drum.

Conform GPS-ului mai aveam vreo 10 km până să ajung la orice mă aştepta acolo. Am comutat pe faza scurtă şi am mers încet, uitându-mă cu atenţie la şosea. Aşa aveam suficient timp să mă gândesc, ceea ce nu era întotdeauna un lucru bun. M-am gândit la ce putea să se afle la capătul drumului şi la ce aveam să fac când ajungeam acolo. Deşi era un moment prost să mă gândesc acum la asta, mi-am dat seama că, şi dacă îl găseam pe dr. Danco la capătul drumului, habar nu aveam ce să fac.

„Vino să mă prinzi!" ar fi zis Danco şi părea foarte simplu până nu ajungeai să conduci prin Everglades într-o noapte întunecoasă, fără nicio armă mai înspăimântătoare decât un carneţel. Iar dr. Danco nu prea avusese greutăţi cu ceilalţi pe care îi răpise, în ciuda faptului că erau nişte tipi bine făcuţi şi înarmaţi. Cum putea spera amărâtul, lipsitul de apărare şi Docilul Dexter să i se opună, când Măreţul Doakes căzuse în capcană atât de repede?

Şi ce mai făceam dacă mă prindea şi pe mine? Nu cred că aş fi fost o legumă ţipătoare prea bună. Nu eram sigur dacă puteam s-o iau razna, atât timp cât mare parte din autorităţi m-ar considera deja nebun cel mai probabil. Oare avea să-mi sară oricum o rotiţă, făcându-mi mintea să mi-o ia la sănătoasa spre tărâmul urletelor fără sfârşit? Sau poate, din cauza a ceea ce sunt, aveam să rămân conştient de tot ce mi se întâmpla? Eu, scumpul de mine, legat de o masă, împărtăşind opinii şi critici despre tehnica dezmembrării? Răspunsul avea să-mi spună multe despre adevărata mea fire, dar m-am hotărât că nu-mi doream chiar atât de tare să aflu ce şi cum. Doar gândul era suficient să-mi producă sentimente adevărate şi nu din acelea pentru care eşti recunoscător.

Noaptea mă înghiţise, dar nu în sensul bun al cuvântului. Dexter e un orăşean obişnuit cu luminile puternice care născocesc umbre. Cu cât înaintam pe drumul ăla, cu atât se făcea mai întuneric şi mi se părea că era o călătorie lipsită de orice sorţi de izbândă, spre

moarte. În situaţia asta, clar era nevoie de un pluton de puşcaşi marini, nu de un şoarece de laborator de la criminalistică. Cine mă credeam? Sir Dexter Curajosul, galopând pe un cal alb, gata să salveze prinţesa? Ce Dumnezeu speram să fac? Şi dacă o luai aşa, ce ar fi putut face oricine?

Nu am obiceiul să mă rog. La ce aş putea eu să mă rog şi de ce m-ar asculta? Şi dacă găseam pe cineva, oricine ar fi fost El, cum de s-ar abţine să nu râdă de mine sau să-mi vâre un fulger pe gât? Ar fi fost foarte liniştitor să mă pot agăţa de o forţă supraomenească, dar bineînţeles, eu nu ştiam decât una. Şi, deşi era puternică, rapidă, înţeleaptă şi foarte bună la urmăritul persoanelor noaptea prin întuneric, ar fi fost Călătorul Întunecat îndeajuns?

Potrivit GPS-ului, mă aflam la mai puţin de cinci sute de metri de sergentul Doakes, sau măcar de telefonul lui mobil, când am dat de o poartă. Era genul de poartă mare şi lată, din aluminiu, folosită la fermele de produse lactate pentru a ţine vacile înăuntru. Doar că asta nu era o fermă de lactate. Deasupra porţii atârna o pancartă pe care se putea citi:

FERMA DE ALIGATORI BLALOCK
Cei care încalcă proprietatea vor fi mâncaţi

Părea genul de loc potrivit pentru o fermă de aligatori, dar nu era neapărat unul în care mi-aş fi dorit să mă aflu. Mi-e ruşine să recunosc că, deşi am trăit toată viaţa în Miami, ştiu foarte puţine despre fermele de aligatori. Oare animalele se plimbă libere peste orice bucată de pământ îmbibată de apă sau sunt ţinute într-o zonă îngrădită? La momentul respectiv, părea o întrebare foarte bună. Aligatorii pot vedea pe-ntuneric? Şi cât de înfometaţi sunt ei, în general? Toate întrebări una şi una, foarte relevante.

Am oprit farurile şi m-am dat jos. În liniştea subită care s-a lăsat auzeam zumzetul motorului, bâzâitul ţânţarilor şi, la ceva depărtare, răzbătea o muzică dintr-un difuzor micuţ. Părea a fi ceva

cubanez. Poate Tito Puente.

Doctorul era înăuntru.

M-am apropiat de poartă. Drumul în partea opusă mergea drept în continuare, ducând spre un vechi pod de lemn şi părând să intre într-un pâlc de copaci. Printre crengi se zărea o lumină. Nu vedeam nici urmă de aligator care să se bronzeze la lună.

Ei bine, Dexter, iată-ne. Ce-ai vrea să faci în seara asta? Pentru moment, canapeaua Ritei nu mai părea un loc atât de nasol. Mai ales prin comparaţie cu a te afla aici, în sălbăticia nopţii. Dincolo de poarta asta se afla un maniac al vivisecţiei, hoarde întregi de reptile feroce şi un bărbat pe care se presupunea c-ar fi trebuit să-l salvez deşi voia să mă omoare. Şi-n colţ, cu şort negru, Puternicul Dexter.

Se pare că-n ultima vreme mă-ntrebam asta de dureros de multe ori, dar de ce era mereu vorba de mine? Serios, acuma. Dintre toţi oamenii de pe faţa pământului, tocmai eu să fac pe viteazul şi să-l salvez pe sergentul Doakes? Serios? Nu-i nimic greşit în tabloul ăsta? De exemplu, faptul că mă aflu şi eu în tablou?

Cu toate astea, aici eram, şi s-ar fi putut foarte bine să trec aşa, neobservat. Am sărit peste poartă şi m-am îndreptat către lumină.

Sunetele obişnuite ale nopţii începeau să se audă, rând pe rând. Cel puţin bănuiam că erau obişnuite acolo, în pădurea sălbatică. Răzbăteau bâzâituri, ciocăneli şi vâjâieli de la prietenele noastre insecte, şi-un soi de ţipăt încărcat de tristeţe, care speram că vine din partea vreunui soi de bufniţă. Una mică, vă rog. Ceva a foşnit în tufişurile din dreapta, după care s-a lăsat liniştea. Şi, din fericire pentru mine, în loc să mă îngrijorez sau să mă sperii, ca o fiinţă umană normală, m-am pomenit că intru pe modul de „furişat nocturn". Sunetele s-au mai domolit, mişcările din jurul meu au părut că încetează şi toate simţurile mele erau dintr-odată mai acute. Întunecimea parcă se lumina un pic; din beznă ieşeau la suprafaţă vagi detalii şi a început să mi se pară că se aude un chicotit reţinut, rece, prudent, chiar dincolo de suprafaţa conştiinţei. Oare bietul şi neînţelesul Dexter nu se simţea în largul lui şi era

copleşit? Atunci să-l lăsăm pe Călător să preia volanul. Cu siguranţă ar fi ştiut ce era de făcut şi ar fi făcut-o.

Şi, la urma urmelor, de ce nu? La capătul drumului, dincolo de pod, era dr. Danco. Aşteptam de mult prilejul să-l întâlnesc, iar acum mi se îndeplinea dorinţa. Harry ar fi fost de acord cu orice aş fi vrut să-i fac ăstuia. Chiar şi Doakes ar fi trebuit să recunoască faptul că Danco era o partidă cinstită – probabil chiar mi-ar mulţumi pentru asta. Era ameţitor; de data asta aveam voie. Ba mai mult, era şi destul de poetică treaba. De atâta vreme Doakes mă ţinuse captiv, ca pe un duh într-o sticlă. S-ar fi făcut oarecum dreptate dacă pentru salvarea lui ar fi trebuit să fiu eliberat din nou. Iar eu, la rândul meu, l-aş fi salvat pe el, desigur, hmm, aş fi făcut-o. După aceea…

Dar mai întâi…

Am trecut podul de lemn. Când mă aflam pe la jumătatea lui a scârţâit o scândură şi pentru moment am îngheţat. Sunetele nopţii nu s-au schimbat în vreun fel, iar din faţă l-am auzit pe Tito Puento făcând „Aaaaah-yuuuuhuuu!", înainte de a relua melodia. Am mers mai departe.

De cealaltă parte a podului drumul se lăţea, transformându-se într-o parcare. Spre stânga se zărea un gard de fier şi drept în faţă o clădire scundă, cu un singur etaj, iar la una dintre ferestre licărea o lumină. Era veche, dărăpănată, avea nevoie urgentă de o văruială, dar probabil că dr. Danco nu era atât de atent la aparenţe pe cât s-ar fi cuvenit. Mult în dreapta, o colibă prăpădită picotea liniştită lângă canal, bucăţi din acoperişul ei de palmier atârnând ca nişte haine vechi şi boţite. Un hidroglisor era legat de un doc ca vai de el, care dădea înspre canal.

M-am strecurat în umbrele aruncate de un pâlc de copaci şi am simţit veninul rece de prădător cum preia controlul asupra simţurilor mele. Am ocolit cu grijă parcarea, spre stânga, dincolo de gardul de fier. Ceva a mârâit la mine, după care a plonjat în apă, dar era de cealaltă parte a gardului, aşa că m-am făcut că plouă şi mi-am

văzut de drum. Călătorul Întunecat era cel care conducea şi nu s-a oprit pentru asemenea fleacuri.

Gardul se termina în unghi drept faţă de casă. Mai era o fâşie de pământ, nu mai lată de douăzeci de metri, şi un ultim rând de copaci. M-am îndreptat către cel din urmă copac, cât să pot arunca o privire bună asupra casei, dar tocmai când îmi trăgeam sufletul şi îmi odihneam mâna pe trunchiul arborelui s-a auzit ceva prăbuşindu-se, apoi un fâlfâit prin crengile de deasupra mea şi un ţipăt oribil a străpuns noaptea. Am făcut un pas în spate deoarece orice fusese de vină pentru acele sunete căzuse printre frunzele copacului şi izbise pământul.

Scoţând în continuare sunete ca o trompetă dementă care beneficia de un exces de amplificare, chestia m-a privit în ochi. Era o pasăre de dimensiuni mari, mai mare decât un curcan şi, după ce sunete scotea şi cum sâsâia la mine, se pare că o înfuriasem. A făcut un pas în faţă, măturând pământul cu o coadă uriaşă, moment în care mi-am dat seama că era un păun. Animalele de obicei nu mă plac, dar pasărea asta părea să fi dezvoltat o ură de-a dreptul violentă împotriva mea. Bănuiesc că nu înţelegea defel că eram cu mult mai mare şi mai periculos. Părea să intenţioneze să mă mănânce sau să mă gonească şi, din moment ce doream ca larma aia oribilă să ia sfârşit cât mai repede, l-am silit s-o facă retrăgându-mă cu demnitate, adică fugind de-a lungul gardului, să mă ascund în umbra lăsată de pod. După ce m-am pomenit ascuns în siguranţă în zona întunecată, am putut din nou să mă uit cu luare-aminte la casă.

Muzica se oprise, lumina era stinsă.

Am rămas înlemnit minute bune. Nu s-a întâmplat nimic în afară de faptul că păunul şi-a lăsat de izbelişte goarna şi, fâlfâind pentru ultima oară cu răutate din aripi, s-a suit înapoi în copacul lui. Iar apoi sunetele nopţii au revenit, ţârâitul şi bâzâitul insectelor şi un alt fel de pleoscăit făcut de aligatori. Dar gata cu Tito Puente. Ştiam că dr. Danco privea şi asculta la fel ca mine, că fiecare dintre noi aştepta să facă mai întâi celălalt o mişcare, dar nu mai puteam sta cu

mâinile-n sân. El habar n-avea ce-l aştepta în întuneric – putea să fie o întreagă echipă SWAT, ori un grup de liceeni din clubul muzical Delta Rho – în vreme ce eu ştiam că dincolo nu se afla decât el. Ştiam unde era, în vreme ce el nu avea de unde să-şi dea seama dacă se afla cineva pe acoperiş sau dacă era înconjurat. Şi astfel trebuia să fie primul care acţionează, moment în care nu-i mai rămâneau decât două posibilităţi. Fie trebuia să atace, fie…

În partea cea mai îndepărtată a casei s-a auzit dintr-odată zgomotul unui motor şi, când m-am încordat involuntar, hidroglisorul s-a îndepărtat de la doc. Motorul se tura tot mai tare, iar barca aluneca în goană pe canal. În mai puţin de un minut a dispărut complet, în noapte, şi odată cu hidroglisorul dus a fost şi dr. Danco.

Capitolul 25

Timp de câteva minute am rămas nemişcat şi m-am mulţumit să urmăresc casa, asta şi fiindcă eram precaut. De fapt, nu-l văzusem la faţă pe cel care conducea hidroglisorul, şi era cu putinţă ca doctorul să stea încă la pândă înăuntru, aşteptând să vadă ce se va întâmpla. Şi, sincer să fiu, nici nu-mi doream să fiu atacat cu sălbăticie de vreo altă orătanie prădătoare.

Dar după alte câteva minute în care nu s-a întâmplat absolut nimic, mi-am dat seama că ar fi trebuit să intru în casă şi să arunc o privire. Şi astfel, dând ocoluri largi copacului în care locuia păsăroiul cel rău, m-am apropiat de casă.

Înăuntru era întuneric, dar nu şi linişte. Stând afară lângă uşa cu plasă ponosită ce dădea spre parcare, am auzit un zgomot slab, de parcă cineva se zbătea înăuntru, urmat pentru o clipă de un mormăit ritmic şi un ocazional smiorcăit. Nu părea genul de zgomot pe care îl face cineva când este pregătit pentru o ambuscadă letală. În schimb, era mai mult sunetul cuiva care era legat şi încerca să scape. Oare fugise dr. Danco atât de repede încât îl lăsase pe sergentul Doakes în urmă?

Din nou m-am pomenit cu mintea inundată de o tentaţie extatică. Sergentul Doakes, inamicul meu înverşunat, legat fedeleş înăuntru, ca un cadou gata pregătit pentru mine în decorul perfect. Toate uneltele şi ustensilele necesare de care aş fi avut nevoie, nimeni în preajmă pe o rază de câţiva kilometri – şi când aveam să termin trebuia doar să spun: „Îmi pare rău, am ajuns prea târziu. Uite ce i-a făcut nemernicul ăla de dr. Danco sărmanului şi bătrânului sergent Doakes."

Ideea era îmbătătoare şi cred că am şovăit când am simţit gustul tentaţiei. Fireşte, era doar un gând şi nu aveam să fac niciodată aşa ceva, normal, nu? Adică, chiar aş putea face asta? Dexter? Se-aude? De ce salivezi, dragul meu?

Nu, cu siguranţă, n-aş face asta. La o adică, eram un stâlp al moralităţii în deşertul Floridei de Sud. În mare parte a timpului. Eram demn, fără pată şi urcat pe un cal negru de luptă. Sir Dexter Făr' de pată, la datorie. Sau oarecum la datorie. Având în vedere toate astea. Am deschis uşa de plasă şi am intrat.

Odată ajuns înăuntru m-am lipit de perete, doar din precauţie, şi am luat-o pe pipăite în căutarea unui întrerupător. Am găsit unul unde era de aşteptat să se afle şi l-am apăsat.

La fel ca prima vizuină de ticăloşii a lui Danco, şi asta era aproape goală. Din nou, elementul central era o masă aflată în mijlocul camerei. Pe peretele celălalt era atârnată o oglindă. În dreapta, o intrare fără uşă care ducea spre ceea ce probabil ar fi trebuit să fie bucătăria, iar spre stânga era o uşă închisă, probabil dormitorul sau baia. Chiar în faţă mai era o uşă de plasă care dădea afară, posibil ieşirea pe unde fugise dr. Danco.

La capătul îndepărtat al mesei, zbătându-se cu putere, era ceva îmbrăcat în salopetă portocalie. Arăta destul de omeneşte, chiar şi din celălalt colţ al camerei.

— Aici sunt, te rog, ajută-mă, ajută-mă, spunea creatura.

Am traversat camera şi am îngenuncheat alături.

Mâinile şi picioarele îi erau legate cu bandă adezivă, bineînţeles, semnul distinctiv al oricărui monstru experimentat. În timp ce tăiam banda adezivă, îl analizam. Auzeam, dar nu îi ascultam smiorcăiala fără încetare:

— O, Doamne! Îţi mulţumesc. Te rog, desfă-mă amice, grăbeşte-te, pentru Dumnezeu. O, Cristoase, ce ţi-a luat atâta, Isuse! Îţi mulţumesc. Ştiam că o să vii.

Şi alte bolboroseli de genul ăsta.

Avea capul complet ras, până şi sprâncenele. Dar nu aveai cum să te înşeli asupra bărbiei masive şi a cicatricelor care-i brăzdau faţa. Era Kyle Chutsky.

Sau mare parte din el.

După ce am dat la o parte banda adezivă şi Chutsky a putut să

ajungă într-o poziţie cât de cât comodă, a devenit clar că-i lipsea braţul stâng până la cot şi piciorul drept până la genunchi. Cioturile erau bandajate cu tifon alb curat, nimic nu se prelingea; din nou, frumos lucrat, deşi nu cred că Chutsky aprecia grija de care dăduse dovadă Danco atunci când îl lăsase fără mână şi fără picior. Nu era clar cât din mintea lui Chutsky lipsea, deşi văicăreala şi bocetele neîncetate nu mă convingeau că era gata să piloteze un avion cu reacţie.

— O, Doamne, amice, a spus el. O, Isuse. Mulţumesc lui Dumnezeu că ai ajuns.

Şi-a lăsat capul pe umărul meu şi a început să plângă. De vreme ce aveam ceva experienţă recentă cu astfel de lucruri, ştiam ce trebuia să fac. L-am bătut pe spate şi i-am spus:

— Gata, gata.

Era şi mai ciudat decât atunci când îi făcusem aşa lui Deborah, pentru că ciotul de la mâna lui stângă mă înghiontea şi îmi era mai greu să mimez compasiunea.

Dar criza de plâns a lui Chutsky a durat doar câteva momente şi, când s-a îndepărtat în sfârşit de mine, chinuindu-se să se ridice în picioare, frumoasa mea cămaşă hawaiană era deja udată de lacrimi. Şi-a suflat nasul cu putere, puţin cam târziu pentru cămaşa mea.

— Unde-i Debbie? m-a întrebat.

— Şi-a rupt clavicula. E în spital.

— Oh, a spus el şi şi-a tras din nou nasul cu un sunet prelung şi ud, care părea că răzbate dinăuntrul lui.

Apoi s-a uitat în spate şi a încercat să se ridice.

— Ar fi mai bine să plecăm. S-ar putea să se întoarcă.

Nu mă gândisem că Danco putea să se întoarcă, dar era adevărat. E trucul unui prădător cu vechime să fugă şi apoi să dea târcoale ca să vadă cine îi adulmecă urma. Dacă dr. Danco făcea exact asta, avea să dea peste nişte ţinte relativ uşoare.

— Bine, i-am spus lui Chutsky. Stai să mă mai uit puţin pe-aici.

A întins o mână – bineînţeles, cea dreaptă – şi m-a apucat de braţ.

— Te rog. Nu mă lăsa singur.

— Durează doar o secundă, am spus eu şi am încercat să mă îndepărtez.

Dar m-a apucat şi mai tare, surprinzător de puternic având în vedere prin ce trecuse.

— Te rog, a repetat el. Măcar lasă-mi arma.

— N-am armă, i-am spus şi a făcut ochii mari la mine.

— O, Doamne, unde dracu' ţi-a fost mintea? Cristoase, trebuie să plecăm de aici.

Părea că mai avea puţin şi se panica. Nu mai dura mult şi izbucnea iar în plâns.

— Bine. Hai să te ridicăm în… ăăă… picior.

Speram să nu se fi prins de scăparea mea; nu voiam să par insensibil, dar chestia asta cu lipsa membrelor cerea o mică reajustare a vocabularului. Dar Chutsky nu a spus nimic şi a continuat să se ţină de braţul meu. L-am ajutat să se ridice şi s-a sprijinit de masă.

— Stai să arunc o privire prin celelalte camere, i-am spus.

S-a uitat la mine cu ochii umezi şi rugători, dar n-a mai zis nimic, iar eu m-am grăbit să studiez locuinţa modestă.

În camera principală unde se afla Chutsky nu era nimic altceva de văzut în afară de echipamentul de lucru al doctorului Danco. Avea nişte ustensile de tăiat foarte drăguţe şi apoi, după o atentă cântărire a implicaţiilor de ordine etică, am luat unul dintre instrumentele cele mai bune, un frumos cuţit capabil să taie şi carnea cea mai aţoasă. Erau mai multe rânduri de medicamente ale căror nume nu-mi spunea prea multe, cu excepţia câtorva sticle cu barbiturice. Nu am găsit niciun indiciu, nicio cutie mototolită de chibrituri cu numere de telefon pe ea, niciun bon de la curăţătorie, nimic.

Bucătăria era practic o copie a celei din prima casă. Avea un frigider mic şi vechi, un aragaz, o măsuţă cu un singur scaun pliant şi atât. Pe blat era jumătate de cutie de gogoşi cu un gândac foarte

mare care ronţăia din ele, aşa că l-am lăsat să-şi vadă de treaba lui.

M-am întors în camera principală şi l-am găsit pe Chutsky sprijinit în continuare de masă.

— Grăbeşte-te. Pentru Dumnezeu, hai să mergem.

— Stai să mă mai uit şi-n ultima cameră, i-am spus.

Am traversat încăperea şi am deschis uşa din faţa bucătăriei. După cum mă aşteptasem, era dormitorul. Avea un pat mic într-un colţ, iar pe pat erau aruncate haine în dezordine şi un telefon mobil. Cămaşa mi se părea cunoscută şi aveam o bănuială de unde provenea. Mi-am scos telefonul şi l-am apelat pe sergentul Doakes. Telefonul de pe maldărul de haine a început să sune.

— Asta e, am spus.

Am închis telefonul şi m-am întors la Chutsky.

Era exact acolo unde îl lăsasem, deşi părea că ar fi luat-o la goană dacă ar fi putut.

— Haide, pentru Dumnezeu, grăbeşte-te, a spus el. Isuse, parcă-i simt respiraţia în ceafă.

S-a răsucit spre uşa din spate, apoi spre bucătărie şi când m-am aplecat să-l ajut, şi-a întors privirea şi ochii i-au rămas fixaţi pe oglinda atârnată pe perete.

Pentru o clipă îndelungată a stat şi s-a holbat la reflexia lui, apoi s-a prăbuşit de parcă toate oasele îi fuseseră smulse din corp.

— Isuse, a spus el, şi a început să plângă din nou. O, Isuse.

— Haide, i-am spus eu. S-o luăm din loc.

Chutsky s-a scuturat şi a clătinat din cap.

— Nici nu am putut să mă mişc, stăteam acolo întins şi ascultam ce-i făcea lui Frank. Părea aşa de vesel: „Tu ce zici? Nu? Bine atunci – o mână". Apoi sunetul fierăstrăului şi…

— Chutsky, am spus.

— Şi apoi m-a adus aici şi a spus „zece" şi „şi tu ce crezi?" Şi apoi…

E întotdeauna interesant să afli detalii despre tehnica de lucru a altuia, bineînţeles, dar Chutsky părea gata să-şi piardă şi bruma de

minte pe care o mai avea şi nu-mi permiteam să-l las să bocească şi pe cealaltă parte a cămăşii mele. Aşa că m-am apropiat, l-am apucat de mâna întreagă şi i-am spus:

— Chutsky. Haide. Să plecăm de aici.

S-a uitat la mine de parcă nici nu mai ştia unde se află, cu ochii larg deschişi, gata să-i iasă din orbite şi s-a întors spre oglindă.

— O, Isuse, a spus el.

Apoi a tras aer adânc în piept şi s-a ridicat de parcă răspundea la chemarea unei trompete.

— Nu-i chiar aşa de rău. Măcar sunt în viaţă.

— Da, eşti, i-am spus. Şi dacă reuşim să ne punem în mişcare, s-ar putea să rămânem aşa amândoi.

— Bine, a spus el.

Şi-a întors capul hotărât de la oglindă şi şi-a petrecut braţul rămas pe după umărul meu. Hai să mergem.

Evident, Chutsky nu avea prea mult exerciţiu la mersul într-un picior, dar pufnea şi tropăia înainte, lăsându-se pe mine cu toată greutatea la fiecare pas ţopăit. Chiar şi cu părţile lipsă, tot era un bărbat masiv şi îmi dădea ceva de lucru. Înainte de pod, s-a oprit o clipă şi s-a uitat prin gardul de fier.

— Mi-a aruncat piciorul acolo, la aligatori, a zis el. S-a asigurat că mă uitam. L-a ţinut în sus, să fie sigur că-l văd, după care l-a aruncat şi apa a început parcă să fiarbă…

Simţeam o notă tot mai acută de isterie în vocea lui, dar a auzit-o şi el şi s-a oprit, a tras aer în piept, tremurând încă, după care a spus, oarecum răguşit:

— În regulă. Să ieşim de-aici.

Am ajuns la poartă fără alte derapaje pe drumul amintirilor şi Chutsky s-a rezemat de stâlpul gardului până am deschis eu poarta. Apoi l-am ajutat să ţopăie până pe scaunul din dreapta al maşinii, m-am urcat la volan şi am pornit motorul. În timp ce aprindeam farurile, Chutsky s-a lăsat pe spate în scaun şi a închis ochii.

— Mulţumesc, amice, a spus. Îţi rămân dator până la moarte.

Mulţumesc.

— Cu plăcere, i-am zis.

Am întors maşina şi am luat-o înapoi spre Alligator Alley. Credeam că Chutsky adormise, dar pe la jumătatea drumului de pământ a început să vorbească.

— Îmi pare bine că nu-i sora ta aici, a zis el. Să mă vadă aşa. E… Ascultă, trebuie să mă adun ca lumea înainte să…

S-a oprit brusc şi n-a mai zis nimic cam o jumătate de minut. Ne hurducăiam pe drumul întunecos în tăcere. Liniştea era o schimbare plăcută. Mă întrebam unde era Doakes şi ce făcea. Sau, poate, ce i se făcea. Dacă tot eram la capitolul ăsta, mă întrebam unde era Reiker şi cum puteam să-l duc în altă parte. Într-un loc liniştit, unde puteam să meditez şi să lucrez în pace. Mă întrebam cât ar fi chiria la ferma de aligatori Blalock.

— Poate ar fi o idee bună s-o las în pace, a spus Chutsky dintr-odată şi mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că vorbea tot despre Deborah. Nu o să vrea să mai aibă de-a face cu mine acum şi nu-mi trebuie mila nimănui.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, am spus. Deborah e nemiloasă.

— Spune-i că sunt bine şi că m-am întors în Washington. E mai bine aşa.

— O fi mai bine pentru tine, am zis. Dar o să mă omoare.

— Nu înţelegi.

— Nu, *tu* nu înţelegi. Mi-a cerut să te aduc înapoi. S-a gândit bine de tot la asta şi nu îndrăznesc să n-o ascult. Pocneşte foarte tare.

Pentru o vreme a rămas tăcut. Apoi l-am auzit oftând cu putere.

— Pur şi simplu nu ştiu dacă pot s-o fac.

— Te-aş putea duce înapoi la ferma de aligatori, i-am zis eu vesel.

Nu a mai zis nimic după aceea, aşa că am virat pe Alligator Alley, am făcut o întoarcere la 180 de grade şi m-am îndreptat înapoi spre strălucirea portocalie de lumină de la orizont – Miami.

Capitolul 26

Am mers în tăcere tot drumul înapoi spre primele semne de civilizaţie, un şantier imobiliar şi un rând de magazine pe dreapta, la câţiva kilometri după ghereta de taxare. Apoi Chutsky s-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat la lumini şi la clădiri.

— Trebuie să dau un telefon, a spus.

— Îl poţi folosi pe-al meu, dacă plăteşti tu suprataxa de roaming, am zis.

— Am nevoie de o linie terestră. Un telefon cu plată.

— Nu prea mai eşti în pas cu vremurile, i-am zis. Telefoanele cu plată sunt greu de găsit. Nimeni nu le mai foloseşte.

— Ia-o pe ieşirea asta.

În ciuda faptului că nu mă apropia mai mult de binemeritatul somn odihnitor, am condus pe banda de ieşire. După mai puţin de doi kilometri am dat de un mic magazin care încă mai avea prins pe perete un telefon cu taxă. L-am ajutat pe Chutsky să ţopăie până la receptor, s-a aplecat înspre marginea protectoare a acestuia şi a ridicat receptorul. S-a uitat fix la mine şi a spus:

— Aşteaptă aici.

Ceea ce mi se părea un pic prea autoritar din partea cuiva care nici măcar nu era în stare să se deplaseze dintr-o parte într-alta fără ajutor, dar m-am întors la maşină şi am rămas sprijinit de capotă până când a terminat Chutsky pălăvrăgeala.

Un Buick vechi de când lumea a oprit pe locul de parcare de lângă mine. Un grup de bărbaţi scunzi de înălţime, cu pielea cafenie şi haine închise la culoare s-au îndreptat spre magazin. S-au holbat la Chutsky, care stătea acolo într-un picior, nemişcat, cu părul ras, dar erau mult prea politicoşi să spună ceva. Au intrat şi au lăsat uşa de sticlă să se închidă cu putere în spatele lor, moment în care am simţit acea zi extrem de lungă cum se prăvăleşte asupra mea ca un tăvălug: eram obosit, îmi înţepenise gâtul şi nu avusesem prilejul să

omor pe nimeni. Mă simţeam tare prost dispus şi nu voiam decât să mă duc acasă să mă culc.

Mă întrebam unde-l dusese dr. Danco pe Doakes. Nu era chiar important, doar simplă curiozitate. Dar în timp ce mă gândeam că într-adevăr îl dusese undeva şi că în curând avea să-i facă sergentului lucruri mai degrabă permanente, mi-am dat seama că asta era în sfârşit prima veste bună pe care o auzeam de multă vreme încoace, după care am simţit cum o strălucire călduţă mi se-mprăştie prin corp. Eram liber. Doakes se dusese de mult. Ieşea din viaţa mea bucată cu bucată şi mă elibera din robia involuntară pe canapeaua Ritei. În sfârşit puteam trăi din nou.

— Hei, amice, m-a strigat Chutsky încercând să-mi atragă atenţia cu ciotul rămas din mâna stângă şi m-am ridicat, apoi m-am îndreptat către el. În regulă, a spus el. Să mergem.

— Desigur, am zis. Unde?

A privit în depărtare şi vedeam cum i se încleştează maxilarul. Luminile de securitate din parcarea magazinului străluceau deasupra copertinelor şi i se reflectau din căpăţâna rasă. E uluitor cum arată o faţă după ce-i dai jos sprâncenele. E ceva straniu şi respingător în asta, ca machiajul într-un SF cu buget redus, şi astfel, în ciuda faptului că Chutsky ar fi trebuit să arate dur şi hotărât în timp ce scruta orizontul şi-şi încorda mandibula, părea mai degrabă că aşteaptă ordinul sângeros al lui Ming Nemilosul.

— Du-mă înapoi la hotelul meu, amice. Am treabă, s-a mulţumit să spună.

— Nu mai bine la un spital? l-am întrebat, gândindu-mă că nu şi-ar fi putut croi o cârjă dintr-un lemn de tisă şi să mai şi bocăne astfel cu ea în mers.

— Sunt bine, a spus el, clătinând din cap. Voi fi bine.

M-am uitat fix la cele două bucăţi albe de tifon puse acolo unde fuseseră mâna şi piciorul lui şi am ridicat o sprânceană. La urma urmei, rănile erau încă destul de proaspete pentru a fi bandajate, iar Chutsky ar fi trebuit să se simtă măcar un pic slăbit.

Şi-a lăsat privirea înspre cele două cioturi, moment în care mi s-a părut că se prăbuşeşte un pic şi că, pentru o clipă, parcă se împuţinează.

— Voi fi bine, a spus şi s-a îndreptat uşor de spate. Să mergem.

Părea atât de obosit şi de trist încât n-am avut inimă să spun nimic altceva decât:

— În regulă.

A ţopăit înapoi spre portiera pasagerului, sprijinindu-se de umărul meu, după care l-am ajutat să se aşeze tocmai când treceau pasagerii din vechiul Buick, care îşi cumpăraseră bere şi şorici prăjit. Şoferul a zâmbit şi a dat din cap înspre mine. I-am zâmbit la rândul meu şi am închis portiera.

— *Crocodilios,* am spus, arătând din cap către Chutsky.

— Ah, a răspuns şoferul. *Lo siento*[10].

S-a urcat la volan, iar eu m-am suit în maşina mea.

Mai tot drumul, Chutsky nu a avut nimic de spus. Dar chiar după nodul rutier de la I-95 a început să tremure din toate încheieturile.

— La dracu', a zis.

I-am aruncat o privire.

— Anestezicele. Li se duce efectul.

Au început să-i clănţăne dinţii. Avea respiraţia şuierătoare şi-i vedeam broboanele de sudoare cum i se rostogolesc peste faţa lipsită de sprâncene.

— N-ai vrea totuşi să iei în calcul varianta cu spitalul? l-am întrebat.

— N-ai ceva de băut? m-a întrebat, schimbând cam abrupt subiectul, după părerea mea.

— Cred că pe bancheta din spate e o sticlă cu apă, am zis eu, săritor.

---

[10] Din spaniolă „îmi pare rău" (n.red.).

— De băut, a repetat. Ceva votcă sau whiskey.

— În general nu ţin aşa ceva în maşină.

— La dracu', a spus. Atunci du-mă la hotel.

Am făcut asta. Din motive doar de Chutsky ştiute, stătea la Mutiny, în Coconut Grove. Fusese unul dintre primele hoteluri de lux din zonă, frecventat cândva de fotomodele, directori, traficanţi de droguri şi alte celebrităţi. Încă era destul de drăguţ, deşi îşi pierduse un pic din distincţie, după ce o zonă altădată rustică precum Grove fusese copleşită de lux. Poate că Chutsky ştia hotelul din zilele lui bune şi alesese să stea acolo din raţiuni sentimentale. N-ai cum să nu-l suspectezi profund de sentimentalism pe un bărbat care obişnuia să poarte inel pe degetul mic.

Am coborât de pe 95 pe Dixie Highway, am făcut stânga pe Unity şi am mers mai departe spre Bayshore. Mutiny era ceva mai în faţă, pe dreapta, şi am parcat fix în faţa hotelului.

— Lasă-mă aici, a zis Chutsky.

M-am uitat la el. Poate că sedativele îi afectaseră şi mintea.

— Nu vrei să te ajut să ajungi până-n cameră?

— Mă descurc.

Se pare că asta era noua lui mantră pe care o repeta întruna, dar adevărul e că nu arăta bine deloc. Transpira abundent acum şi nu-mi imaginam cum se gândea el c-ar fi putut ajunge singur în cameră. Dar eu nu sunt genul de om care să dea buzna peste alţii încercând să-i ajute fără voia lor, aşa că am spus pur şi simplu:

— În regulă.

Apoi l-am privit cum deschide portiera şi se dă jos. S-a prins cu mâna de acoperişul maşinii şi se ţinea nesigur pe singurul lui picior încă valid. A rămas aşa vreun minut până când şeful valeţilor l-a observat clătinându-se. S-a încruntat dând cu ochii de Kyle, îmbrăcat în salopetă portocalie şi cu ţeasta scânteietoare.

— Hei, Benny, a zis Chutsky. Dă-mi o mână de ajutor, prietene.

— Domnule Chutsky? a spus omul neîncrezător, după care i-a picat faţa când a observat membrele lipsă. Oh, Doamne!

A bătut din palme de trei ori şi un valet a dat fuga afară.

Chutsky s-a uitat din nou la mine.

— Mă descurc, a zis.

Serios, când prezenţa ta nu e dorită nu prea ai mare lucru de făcut, decât să pleci, ceea ce am şi făcut. Ultima imagine pe care am surprins-o era cu Chutsky sprijinindu-se de Benny în timp ce valetul ieşea pe uşa din faţă a hotelului şi împingea spre ei un scaun cu rotile.

Mai era încă un pic până la miezul nopţii, conduceam pe Main Highway şi mă îndreptam spre casă, greu de crezut ţinând cont de toate cele petrecute în noaptea asta. Petrecerea dată de Vince parcă fusese cu săptămâni în urmă şi totuşi probabil că nici măcar nu scosese din priză fântâna cu punciuri de fructe. Între încercarea stripteuzelor şi salvarea lui Chutsky de la ferma de aligatori îmi câştigasem odihna pe noaptea asta şi recunosc că mă puteam gândi la puţine alte lucruri în afară de a mă târî în pat şi de a-mi trage pătura peste cap.

Dar, desigur, cei răi n-au parte de odihnă, iar eu cu siguranţă mă număram printre ei. Când am făcut stânga pe Douglas mi-a sunat mobilul. Foarte puţini mă sună, mai ales aşa de târziu în noapte. M-am uitat la ecranul telefonului, era Deborah.

— Salutări, draga mea surioară, i-am zis.

— Nenorocitule, ai zis că mă suni.

— S-a făcut cam târziu.

— Chiar credeai c-aş putea naibii să *adorm?!* a urlat ea la mine îndeajuns de tare încât să sufere destul de rău şi cei din maşinile care treceau pe lângă mine. Ce s-a întâmplat?

— L-am recuperat pe Chutsky. Dar dr. Danco a scăpat. Cu Doakes.

— Unde e?

— Nu ştiu, Debs, a fugit cu un hidroglisor şi…

— Kyle, tâmpitule. Unde-i Kyle? E bine?

— L-am lăsat la Mutiny. Este, ăăă… E aproape pe de-a-ntregul

bine, am zis.

— Ce dracu' mai înseamnă şi asta?!? a ţipat ea la mine, aşa că am fost nevoit să mut telefonul la urechea cealaltă.

— Deborah, va fi bine. Doar că… şi-a pierdut jumătate din braţul stâng şi jumătate din piciorul drept. Plus părul.

A tăcut timp de câteva secunde.

— Adu-mi nişte haine, a zis în cele din urmă.

— Se simte foarte nesigur, Debs. Nu cred că vrea…

— Haine, Dexter. Acum, a mai zis ea şi apoi a închis.

Cum spuneam, cei răi n-au parte de odihnă şi linişte. Am oftat din rărunchi, mişcat de nedreptatea mondială, dar m-am supus. Eram aproape de apartamentul meu, iar Deborah îşi lăsase acolo o parte din lucruri. Aşa că am dat buzna înăuntru şi-n ciuda faptului că m-am oprit o clipă lângă pat, aruncându-i o privire plină de jind, am luat un rând de haine de schimb şi m-am îndreptat către spital.

Când am ajuns, Deborah stătea pe marginea patului, bătând cu nerăbdare din picior. Îşi ţinea cămaşa de noapte cu mâna care ieşea din ghips, iar cu cealaltă strângea pistolul şi insigna de poliţist. Arăta ca Furia Răzbunătoare după un accident.

— Isuse, pe unde dracu' ai umblat? Ajută-mă să mă îmbrac.

Şi-a dat jos cămaşa şi s-a ridicat.

I-am tras un tricou polo peste cap, întinzându-l ciudat peste ghips. Abia reuşisem să aranjăm tricoul când o femeie îndesată, în uniformă de asistentă medicală, a intrat grăbită în salon.

— Ce credeţi că faceţi? a spus ea cu un accent puternic de Bahamas.

— Plecăm, a răspuns Deborah.

— Treci înapoi în pat sau chem doctorul, a spus asistenta.

— Cheamă-l, i-a zis Deborah ţopăind acum într-un picior în timp ce se chinuia să-şi pună pantalonii.

— Să nu îndrăzneşti, i-a spus asistenta. Treci înapoi în pat.

Deborah şi-a ridicat insigna.

— Este o urgenţă, a zis ea. Dacă încerci să mă împiedici pot să te

arestez pentru obstrucţionarea legii.

Asistenta s-a gândit să spună ceva foarte dur, a deschis gura, s-a uitat la insignă, apoi la Deborah şi s-a răzgândit.

— Va trebui să anunţ doctorul, a spus în cele din urmă.

— Cum vrei, a zis Deborah. Dexter, ajută-mă să mă închei la pantaloni.

Asistenta s-a mai uitat dezaprobator la noi câteva secunde, apoi s-a întors şi a plecat repede pe hol.

— Serios, Debs, i-am zis. „Obstrucţionarea legii"?

— Să mergem, a spus ea şi a ieşit grăbită pe hol.

Am urmat-o supus.

Deborah era ba emoţionată, ba nervoasă în drum spre Mutiny. Îşi muşca buza, apoi mârâia la mine să mă grăbesc, iar când ne-am apropiat de hotel, a devenit tăcută. În cele din urmă s-a uitat pe fereastră şi a zis:

— Cum arată, Dex? Cât de grav e?

— E o tunsoare cam nasoală, Debs. Îi stă cam ciudat. Dar în rest… pare să se obişnuiască. Nu vrea să-ţi fie milă de el.

S-a uitat la mine, muşcându-şi din nou buza.

— Asta a spus. Voia să se întoarcă mai degrabă la Washington decât să îndure mila ta.

— Nu vrea să fie o povară. Îl cunosc. Vrea să se descurce singur.

S-a uitat iar pe fereastră.

— Nici nu pot să-mi imaginez prin ce a trecut. Pentru un bărbat cum e Kyle, să stea pur şi simplu acolo, neajutorat…

A dat încet din cap şi o lacrimă i s-a prelins uşor pe obraz.

Sincer, puteam să-mi imaginez foarte bine prin ce trecuse şi îmi veniseră de multe ori în minte imaginile. Îmi era însă greu să mă obişnuiesc cu această latură nouă a lui Deborah. Plânsese la înmormântarea mamei şi tatălui ei, dar nu se mai întâmplase de atunci, din câte ştiu eu. Şi acum, iat-o, inundându-mi practic maşina pentru ceea ce eu numeam orbire, faţă de un tip cam ţărănoi. Şi mai rău, acum era un ţărănoi handicapat, ceea ce însemna că o persoană

cu capul pe umeri şi-ar fi băgat minţile în cap, şi-ar văzut mai departe de viaţă şi şi-ar fi găsit pe altcineva cu toate membrele la locul lor. Dar Deborah părea şi mai preocupată de Chutsky acum că era avariat definitiv. Să fi fost totuşi dragoste? Să fie Deborah îndrăgostită? Nu părea posibil. Ştiam că era teoretic capabilă de asta, bineînţeles, da… vreau să zic, la urma urmelor era soră-mea.

N-avea sens să mă gândesc. Nu ştiam nimic despre dragoste şi nici n-aveam să ştiu vreodată. Nu mi se părea mare pierdere, deşi îmi era greu să înţeleg muzica la modă.

De vreme ce nu mai aveam ce să spun despre asta, am schimbat subiectul.

— Să-l sun pe căpitanul Matthews şi să-i spun că Doakes a dispărut? am întrebat-o.

Deborah şi-a şters lacrimile şi a clătinat din cap.

— Kyle hotărăşte, a zis.

— Da, bineînţeles, dar Deborah, în situaţia asta…

Şi-a lovit piciorul cu pumnul, ceea ce părea lipsit de sens şi dureros.

— La dracu', Dexter, nu vreau să-l pierd!

Din când în când mi se pare că aud doar o parte dintr-o înregistrare stereo, iar ăsta era unul dintre acele momente. Habar n-aveam ce – să fiu sincer, habar n-aveam despre ce ar fi trebuit să am habar. Ce voia să spună? Ce legătură avea cu ce spusesem şi de ce reacţionase atât de violent? Şi de ce atât de multe femei plinuţe cred că arată bine în tricouri scurte?

Cred că unele dintre nelămuririle mele mi se citeau pe faţă pentru că Deborah şi-a desfăcut pumnul şi a tras aer adânc în piept.

— Kyle nu trebuie să se lase distras, trebuie să lucreze în continuare. Trebuie să rămână cel care ia hotărâri, dacă nu, asta l-ar termina.

— De unde ştii?

— Mereu a fost cel mai bun în orice făcea. Asta e toată… aşa este el. Dacă începe să se gândească la ce i-a făcut Danco…

Şi-a muşcat buza şi o altă lacrimă i s-a prelins pe obraz.

— Trebuie să rămână cine este, Dexter. Altfel îl pierd.

— În regulă.

— Nu pot să-l pierd, Dexter, a repetat.

La Mutiny era de serviciu un alt portar, dar părea să o recunoască pe Deborah, aşa că doar a dat din cap când ne-a deschis uşa. Am urcat tăcuţi în lift şi am mers până la etajul 12.

Am trăit toată viaţa în Coconut Grove, aşa că ştiam foarte bine din ziarele de scandal că Chutsky avea o cameră decorată în stil colonial britanic. Nu am înţeles niciodată de ce, dar hotelul hotărâse că stilul colonial britanic era decorul perfect pentru a transmite ambianţa Coconut Grove, deşi, din câte ştiam eu, nu fusese niciodată vreo colonie britanică pe acolo. Aşa că tot hotelul era decorat în stil colonial britanic. Dar mă îndoiesc că designerul de interior sau orice colonist britanic şi-au imaginat vreodată pe cineva precum Chutsky prăbuşit în patul matrimonial al apartamentului de lux unde mă condusese Deborah.

Părul nu-i crescuse la loc de când îl văzusem, acum o oră, dar măcar îşi schimbase salopeta portocalie cu un halat alb pufos şi stătea întins în mijlocul patului, cu capul ras, tremurând şi transpirând din greu cu o sticlă de votcă Skyy golită pe jumătate lângă el. Deborah nu a încetinit pasul nici măcar când a ajuns la uşă. S-a dus glonţ spre pat şi s-a aşezat lângă el, luându-i singura mână rămasă în mâna ei. Dragoste printre ruine.

— Debbie? a spus el cu o voce tremurată, de bătrân.

— Sunt aici, a zis ea. Culcă-te.

— Cred că nu sunt chiar atât de bun pe cât mă credeam.

— Culcă-te, a spus ea, ţinându-l de mână şi întinzându-se lângă el.

I-am lăsat aşa.

Capitolul 27

Am dormit până târziu a doua zi. La urma urmei, meritam, nu? Deşi ajunsesem la muncă pe la zece, tot eram cu mult înaintea lui Vince, a Camillei sau a lui Angel-fără-legătură, care se dăduse bolnav. O oră şi patruzeci şi cinci de minute mai târziu a ajuns în sfârşit şi Vince, arătând bolnav şi îmbătrânit.

— Vince! am spus eu binedispus.

A tresărit şi s-a rezemat de perete cu ochii închişi.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru o petrecere memorabilă.

— Mulţumeşte-mi mai încet, a mormăit.

— Mulţumesc, i-am şoptit.

— Cu plăcere, mi-a şoptit şi s-a clătinat încet spre biroul lui.

Era o zi neobişnuit de liniştită, adică, pe lângă lipsa unor cazuri noi, departamentul de criminalistică era tăcut ca un mormânt, cu o fantomă palid-verzuie plutind pe acolo, suferind în tăcere. Din fericire, nu era nici prea mult de lucru. Pe la ora cinci eram cu hârţogăria la zi şi aveam şi toate creioanele în ordine. Rita mă sunase în jurul prânzului să mă invite la masă. Cred că voia să se asigure că nu fusesem răpit de vreo stripteuză, aşa că i-am zis că o să trec după muncă. Nu ştiam nimic despre Debs, dar nici nu voiam. Eram aproape sigur că era cu Chutsky, în apartamentul lui de lux. Dar eram puţin îngrijorat pentru că Danco ştia unde să-i găsească şi putea să vină să-şi caute proiectul lipsă. Pe de altă parte, îl avea pe sergentul Doakes cu care să se joace, ceea ce-l putea ţine ocupat şi fericit câteva zile.

Totuşi, doar ca să mă asigur, am sunat-o pe Deborah pe mobil. A răspuns la a patra încercare.

— Ce e? m-a întrebat.

— Sper că-ţi aminteşti că Dr. Danco nu a avut nici cea mai mică dificultate să intre acolo prima dată, nu?

— Nu am fost eu aici prima dată, mi-a răspuns.

Şi părea atât de fioroasă încât trebuia să sper că nu avea să împuşte pe cineva de la *room service.*

— În regulă. Fii cu ochii-n patru.

— Nu-ţi face griji.

L-am auzit pe Chutsky mormăind ceva supărat în fundal şi Deborah a adăugat:

— Trebuie să închid. Te sun eu mai târziu.

Apoi a închis.

Ora de vârf a serii era în toi când am luat-o spre partea de sud a oraşului, spre casa Ritei, şi fredonam vesel, când un bărbat roşu la faţă într-un camion mi-a tăiat calea şi mi-a arătat degetul. Nu era doar sentimentul obişnuit că mă încadram în peisaj în traficul criminal din Miami; simţeam cum o mare greutate îmi fusese luată de pe umeri. Şi bineînţeles, chiar îmi fusese luată. Puteam să mă duc la Rita şi acolo nu mă mai aştepta Taurusul maro parcat vizavi. Puteam să mă întorc la apartamentul meu, eliberat de umbra care mă urmărea peste tot. Cel mai important, puteam să scot la plimbare Călătorul Întunecat şi să petrecem timp împreună, aşa cum nu mai făcusem demult. Sergentul Doakes nu mai era, dispăruse din viaţa mea – şi, în curând, posibil să dispară şi viaţa lui.

Mă simţeam extrem de fericit când am traversat South Dixie şi am cotit spre casa Ritei. Eram liber – liber şi de obligaţii, pentru că mă gândeam că Chutsky şi Deborah aveau să stea acolo cuminţi ca să recupereze timpul pierdut. În ceea ce-l privea pe dr. Danco – e adevărat că simţeam o mică tresărire de interes să-l întâlnesc şi, chiar şi acum, mi-aş fi rupt câteva minute din programul meu social încărcat ca să petrec ceva timp la taclale cu el. Dar eram foarte sigur că misterioasa agenţie a lui Chutsky de la Washington avea să trimită pe altcineva să se ocupe de el şi n-ar fi fost de acord să dau târcoale, oferindu-mi serviciile. Odată ce am lămurit această chestiune, şi cu Doakes scos din ecuaţie, mă întorsesem la planul A, gata să-l ajut pe Reiker să se pensioneze anticipat. Oricine trebuia să

se ocupe acum de problema cu dr. Danco, sigur nu era Fericitul Dexter cel Eliberat de orice responsabilitate.

Eram aşa de fericit, că am sărutat-o pe Rita când a deschis uşa, deşi nu ne vedea nimeni. După cină, în timp ce Rita strângea vasele, m-am dus din nou în curtea din spate şi m-am jucat de-a v-aţi-ascunselea cu copiii din vecini. De data asta, era şi mai palpitant. Alături de Cody şi Astor, micul nostru secret făcea jocul mai interesant. Era aproape distractiv să-i vezi pe micii mei prădători în acţiune, urmărindu-i pe ceilalţi copii.

După jumătate de oră de urmăriri şi alergat, a devenit evident că eram copleşiţi numeric de nişte prădători şi mai abili – ţânţarii, milioane de mici vampiri dezgustători, toţi groaznic de înfometaţi. Şi aşa, slăbiţi de cât sânge pierduserăm, Cody, Astor şi cu mine ne-am dus înapoi spre casă şi ne-am regrupat în jurul mesei pentru un joc de spânzurătoare.

— Încep eu, a anunţat Astor. Oricum era rândul meu.

— Ba al meu, a spus Cody, încruntându-se.

— Ba nu. Oricum, m-am gândit eu la un cuvânt, a spus Astor. Din cinci litere.

— C, a zis Cody.

— Nu! Ai un cap! Ha! a urlat ea triumfătoare şi a desenat un cap mic.

— Ar trebui să întrebi mai întâi de vocale, i-am spus lui Cody.

— Ce? m-a întrebat el încet.

— A, E, I, O, U şi uneori Y, i-a spus Astor. Toată lumea ştie asta.

— Ai vreun E? am întrebat-o, şi s-a mai pleoştit.

— Da, a zis Astor bosumflată şi a scris un E în mijloc, pe spaţiile goale.

— Ha! a exclamat Cody.

Ne-am jucat vreo oră înainte de culcare. Prea devreme, seara mea magică se apropia de sfârşit şi încă o dată mă pomeneam pe canapea lângă Rita. Doar că de data asta, liber de alţi ochi care să mă spioneze, mi-era uşor să mă desprind din tentaculele ei şi să mă

îndrept spre casă şi pătucul meu, cu scuze bine ticluite cum că am petrecut prea intens la Vince şi că mă aştepta o zi grea la muncă. După care dus am fost, singur în noapte, mă însoţeau doar ecoul şi umbra mea şi cu mine. Mai erau două nopţi până la lună plină şi aveam să mă asigur că merita aşteptarea. Urma să petrec această lună plină altfel decât cu bere Miller Lite – cu Reiker Photography Inc. În două nopţi de acum încolo aveam să scap de costumul drăgălaş al Dragului şi devotatului Dexter, azvârlindu-l peste mormanul de lucruri de aruncat, eliberându-l în sfârşit pe Călătorul Întunecat.

Desigur, trebuia să găsesc mai întâi ceva dovezi, dar eram oarecum încrezător c-o voi face. La urma urmelor, aveam la dispoziţie pentru asta o zi întreagă, şi atunci când lucrez cot la cot cu Călătorul Întunecat, toate par că se aşază la locul lor.

Încărcat de asemenea gânduri vesele şi dulci şi de întunecate desfătări, am condus înapoi spre apartamentul meu confortabil şi m-am băgat în pat să dorm somnul profund şi fără vise al celor cu conştiinţa curată.

A doua zi dimineaţă, dispoziţia mea enervant de veselă s-a menţinut. Când m-am oprit să iau gogoşi pe drumul spre birou, am cedat impulsului de moment şi am cumpărat vreo zece-doişpe, inclusiv câteva umplute cu cremă şi cu glazură de ciocolată, un gest cu adevărat extravagant ce nu s-a irosit pe Vince, care în sfârşit îşi revenise.

— Oho, a zis el cu sprâncenele ridicate. Te-ai descurcat bine, măreţule vânător.

— Zeii pădurii ne-au zâmbit, am zis. Umplute cu cremă sau cu dulceaţă de zmeură?

— Cremă, desigur.

Ziua a trecut repede, cu o singură incursiune la locul unei crime, o dezmembrare de rutină la care s-au folosit unelte de grădinărit. Lucru mai degrabă de amator; idiotul încercase să folosească un aparat electric de tuns gardul viu, dar reuşise doar să mă facă pe

mine să muncesc în plus, după ce şi-a omorât nevasta până la urmă cu o foarfecă de tuns copacii. O treabă cu adevărat scârboasă şi mizerabilă, iar dobitocul a fost prins la aeroport. O dezmembrare ca lumea e, dincolo de orice, *curată,* sau cel puţin aşa zic eu întotdeauna. Nu cu bălţi de sânge pe jos şi bucăţi de carne fleoştite pe pereţi, ca aici. O chestie ca asta demonstrează lipsa totală de clasă.

Am terminat treaba la locul crimei taman la fix ca să mă întorc în micuţul meu cubicul din laborator şi să-mi las notiţele pe birou. Aveam să le introduc în calculator şi să termin raportul abia luni, nu era nicio grabă. Nici victima, nici ucigaşul, nu plecau nicăieri.

Aşadar iată-mă, ieşind pe uşă, îndreptându-mă către parcare şi intrând în maşină, liber să cutreier ţinuturile după bunul plac. Nimeni care să mă urmărească sau care să mă îndoape cu bere sau să mă silească să fac lucruri pe care mai degrabă le-aş evita. Nimeni care să abată o lumină nedorită asupra umbrelor lui Dexter. Puteam fi din nou eu însumi, Descătuşatul Dexter, iar gândul mă înnebunea de mii de ori mai tare decât berea Ritei sau simpatia ei. Trecuse prea multă vreme de când nu mă mai simţisem astfel şi mi-am făgăduit că niciodată nu voi mai lua drept banală şi firească o asemenea bucurie.

O maşină luase foc la intersecţia dintre Douglas şi Grand şi o mulţime micuţă, dar entuziastă, se strânsese să privească. Le-am împărtăşit veselia în timp ce mă strecuram prin ambuteiajul produs de maşinile de pompieri şi m-am îndreptat spre casă.

Ajuns aici, am comandat o pizza şi mi-am luat ceva notiţe atente în privinţa lui Reiker; unde să caut dovezi, ce gen de lucruri ar fi de ajuns – o pereche de cizme roşii de cowboy erau cu siguranţă un punct bun de unde să încep. Eram aproape sigur că el era; prădătorii pedofili au tendinţa de a găsi căi prin care să combine plăcerea cu munca, iar fotografiatul copiilor era un exemplu perfect în acest sens. Dar „aproape" nu era de-ajuns. Aşa că mi-am organizat gândurile într-un fişier frumos şi ordonat – nimic

incriminator, desigur, plus că totul avea să fie distrus cu grijă înainte de spectacol. Până luni dimineaţă nu avea să mai fie nici urmă de indiciu despre ce voi fi făcut, în afara unei noi lamele în cutiuţa mea de pe raft. Am petrecut o oră minunată făcând planuri şi savurând o pizza mare cu anşoa, după care, în timp ce luna aproape plină începea să-mi murmure lucruri prin fereastră, am resimţit fiori de nelinişte. Simţeam cum mă ating degetele de gheaţă ale luminii lunii, cum îmi gâdilă şira spinării, dându-mi ghes să pornesc mai iute prin noapte şi să-mi încordez muşchii de prădător, adormiţi de prea multă vreme.

Şi de ce nu? N-ar fi fost rău deloc să mă strecor prin seara asta minunată şi să arunc o privire sau două. Să mă furişez, să trag cu ochiul, nevăzut de nimeni, să merg tiptil pe urmele lui Reiker şi să adulmec vântul – ar fi fost în acelaşi timp şi prudent, şi amuzant. Cercetaşul Întunecat Dexter trebuie Să Fie Pregătit. Pe lângă asta, era vineri seară. Reiker putea foarte bine să plece de-acasă pentru vreo activitate socială – în vizită la un magazin de jucării, de exemplu. Dacă era plecat, mă puteam strecura în casa lui şi să arunc o privire prin preajmă.

Şi astfel m-am îmbrăcat în cele mai bune haine pentru furişări nocturne şi am luat-o pe scurtătură, de la apartamentul meu în sus pe Main Highway, prin Grove şi apoi către Tigertail Avenue, îndreptându-mă către locuinţa modestă în care-şi făcea veacul Reiker. Era într-un cartier de case mici, de beton, aflată un pic mai departe de drum şi nu părea să se deosebească prin nimic de celelalte. Maşina lui Reiker era parcată acolo, un autoturism mic, roşu, Kia, ceea ce mi-a dat o vagă urmă de speranţă. Roşie, precum cizmele; era culoarea lui definitorie, semn că mă aflam pe drumul cel bun.

Am trecut de două ori pe lângă casa lui. A doua oară, plafoniera din maşina lui era aprinsă şi m-am sincronizat la ţanc, cât să-i observ în treacăt chipul tocmai când se urca. Nu era o faţă din cale-afară de impresionantă: slabă, aproape fără bărbie şi ascunsă-n mare

parte în spatele unor ochelari cu ramă groasă şi a bretonului foarte lung. Nu vedeam ce avea-n picioare, dar din câte observam în rest s-ar fi putut foarte bine să poarte cizme de cowboy, care să-l facă să pară un pic mai înalt decât era de fapt. S-a suit în maşină, a închis uşa, iar eu am continuat să dau târcoale.

Când m-am întors, maşina lui dispăruse. Am parcat ceva mai departe, pe o străduţă lăturalnică, şi m-am întors, strecurându-mă încet-încet în pielea mea nocturnă. Toate luminile erau stinse în curtea unui vecin, aşa că am tăiat-o de-a curmezişul prin grădina lui. O casă micuţă de oaspeţi se afla în spatele locuinţei lui Reiker, iar Călătorul Întunecat îmi şoptea în urechea lăuntrică: *studio.* Era într-adevăr locul ideal în care un fotograf să-şi aranjeze lucrurile, iar un studio era fix genul de încăpere în care aş fi putut găsi fotografii incriminatoare. Deoarece Călătorul rareori se-nşală când vine vorba de asemenea lucruri, am spart încuietoarea şi am intrat.

Ferestrele erau toate acoperite pe interior, dar în penumbra produsă de uşa descuiată de la intrare am zărit profilul echipamentelor dinăuntru – se potriveau cu cele dintr-o cameră obscură. Călătorul avusese dreptate. Am închis uşa şi am apăsat comutatorul. O lumină roşie fantomatică a inundat încăperea, era de ajuns doar cât să vezi un pic în jur. Lângă o chiuvetă micuţă se aflau tăviţele şi sticlele cu substanţe chimice obişnuite, iar în stânga se afla un calculator tare drăguţ şi diverse echipamente digitale. Lipit de peretele cel mai îndepărtat se afla un dulap cu patru sertare şi m-am hotărât să-ncep căutările acolo.

După zece minute de scotocit printre poze şi negative, n-am găsit nimic mai incriminator decât câteva zeci de fotografii cu bebeluşi în pielea goală aşezaţi pe câte un covoraş de blană, imagini care-n general ar trece drept „dulci" chiar şi-n rândul oamenilor care cred că Pat Robertson[11] e din cale-afară de liberal. În sertare nu am văzut

[11] Magnat media american, cunoscut pentru concepţiile sale creştin-conservatoare. Printre acestea se numără denunţarea feminismului, respingerea avortului şi a

nici urmă de compartimente secrete, şi nici nu am observat alte locuri evidente în care ar fi putut fi ascunse fotografii.

Nu aveam prea mult timp; nu puteam exclude posibilitatea ca Reiker să fi plecat doar până la un magazin din apropiere să-şi cumpere o sticlă de lapte. Putea să se întoarcă dintr-o clipă într-alta, hotărât să se mai uite prin fişiere, zgâindu-se cu jind la zecile de pixeli drăgălaşi pe care-i imortalizase pe peliculă. Aşa că m-am îndreptat spre calculator.

Lângă monitor se afla un raft înalt cu CD-uri, aşa că le-am luat pe rând la mână. După o mulţime de discuri cu programe şi alte câteva pe care scria de mână GREENFIELD sau LOPEZ, am găsit-o.

„Chestia" găsită era o casetă de bijuterii de un roz ţipător. Pe partea din faţă, cu litere îngrijite, stătea scris NAMBLA 9/04.

Se putea foarte bine ca NAMBLA să fie un nume rar, hispanic. Dar de asemenea este şi o abreviere de la North American Man/Boy Love Association, un grup de sprijin călduţ şi pufos care-i ajută pe pedofili să-şi păstreze o imagine pozitivă despre ei înşişi, asigurându-i că tot ceea ce fac e perfect natural. Sigur că aşa e, după cum la fel de fireşti sunt canibalismul şi violul, dar serios, nu se cade.

Am luat CD-ul, am stins lumina şi m-am strecurat înapoi în noapte.

Întors în apartamentul meu, în doar câteva minute mi-am dat seama că discul era un instrument de vânzări, probabil omul îl avusese cu el la vreo întrunire NAMBLA şi fusese oferit unor căpcăuni mai deosebiţi, aleşi pe sprânceană. Imaginile de pe el fuseseră aranjate în ceea ce se cheamă „thumbnail galleries", o serie de cadre în miniatură în genul celor pe care le răsfoiau bătrânii perverşi din Epoca Victoriană. Fiecare fotografie fusese estompată

---

căsătoriilor între homosexuali, credinţa că religii precum Islamul sau hinduismul sunt satanice, şi că dezastrele naturale reprezintă forme de pedeapsă divină (n.tr.).

în mod strategic astfel încât nu puteai decât să-ţi imaginezi detaliile, nu să le vezi propriu-zis.

Ah, da: o parte din cadre fuseseră decupate profesionist şi erau variante editate ale celor pe care le descoperisem pe ambarcaţiunea lui MacGregor. Aşa că, deşi nu găsisem neapărat cizmele roşii de cowboy, descoperisem îndeajuns de multe lucruri încât Codul lui Harry să fie respectat. Reiker ajunsese în topul meu. Cu inima uşoară şi-un zâmbet larg pe buze, m-am rostogolit în pat, gândindu-mă la lucruri minunate şi vesele, cum ar fi ce vom face în următoarea seară împreună, eu şi Reiker.

A doua zi dimineaţă, sâmbătă, m-am trezit cam târziu şi am ieşit la o alergare prin cartier. După un duş şi un mic-dejun copios, am ieşit să cumpăr câteva lucruri esenţiale – o rolă nouă de bandă adezivă şi un cuţit ascuţit de filetat, doar cele neapărat necesare. Şi deoarece Călătorul Întunecat se întindea şi făcea mişcări de-ncălzire, gata să se trezească de tot, m-am oprit la un restaurant pentru un prânz întârziat. Am mâncat o friptură de vită zdravănă, bine făcută, desigur, fără absolut niciun pic de sânge. Apoi am condus încă o dată pe lângă locuinţa lui Reiker, pentru a vedea cum arată locul şi pe zi. Reiker însuşi tundea gazonul. Am încetinit ca să-i arunc o privire; vai, avea nişte pantofi sport mai vechi, nicidecum cizme roşii. Nu purta cămaşă, era costeliv, slab şi palid. Nicio problemă, în scurt timp aveam să-i aduc un strop de culoare.

Era o zi extrem de satisfăcătoare şi productivă, Ziua Dinainte. Tocmai ce mă-ntorsesem în apartamentul meu, odihnindu-mă în linişte şi învăluit în gândurile mele virtuoase, când a sunat telefonul.

— Bună, am spus eu în receptor.

— Poţi veni? a zis Deborah. Avem ceva treabă de terminat.

— Ce fel de treabă?

— Nu fi bou, a zis ea. Treci încoace.

Apoi a închis.

Asta era mai mult decât uşor enervant. În primul rând, n-aveam

habar de nicio treabă neterminată, şi-n al doilea rând, nu ştiam că sunt bou – monstru, da, cu siguranţă, dar per ansamblu un monstru foarte drăguţ şi manierat. Şi mai presus de toate felul în care îmi închisese telefonul, presupunând pur şi simplu că auzisem ce-avea de spus, că tremuram din toate-ncheieturile şi aveam să mă supun. Plus nervii ei. Soră sau nu, lovitură sub centură sau nu, eu nu tremuram în faţa nimănui.

Dar totuşi, m-am supus. Călătoria scurtă până la Mutiny nu a durat mai mult decât de obicei, dat fiind că era sâmbătă după-amiază, oră la care străzile din Grove erau inundate de oameni plimbându-se brambura. M-am strecurat încetişor prin mulţime, dorindu-mi o dată-n viaţă să pot apăsa pur şi simplu pedala de acceleraţie la podea şi să intru în plin în hoarda rătăcitoare. Deborah îmi stricase dispoziţia perfectă.

Lucrurile nu s-au îndreptat deloc când am ciocănit la uşa apartamentului de lux din Mutiny, iar ea mi-a deschis, arborând aceeaşi figură de om la-datorie-într-o-situaţie-limită, care o făcea să semene cu un peşte prost dispus.

— Vino înăuntru.

— Da, stăpâne.

Chutsky şedea pe canapea. Încă nu arăta tocmai potrivit în decorul colonial britanic – poate de vină era lipsa sprâncenelor –, dar măcar părea că se hotărâse să trăiască, aşadar proiectul de reconstrucţie al lui Deborah dădea roade. De peretele de lângă el era sprijinită o cârjă de metal, iar omul sorbea liniştit din cafea. Un platou cu foietaje se afla pe măsuţa de alături.

— Hei, amice, a strigat, dând din ciotul mâinii. Ia-ţi un scaun.

Mi-am tras un scaun în stil colonial britanic şi m-am aşezat, mâncând şi câteva pateuri în acelaşi timp. Chutsky s-a uitat la mine de parcă ar fi avut ceva de obiectat, dar serios, măcar atâta puteau face şi ei pentru mine. La urma urmelor, mă strecurasem printre aligatori hămesiţi şi făcusem faţă atacului unui păun pentru a-l salva, iar acum iată-mă, renunţând de bună voie la sâmbăta mea

liberă pentru cine ştie ce soi de sarcină îngrozitoare. Meritam un tort întreg.

— În regulă, a spus Chutsky. Trebuie să aflăm unde se ascunde Henker, şi încă repede.

— Cine? am întrebat eu. Te referi la dr. Danco?

— Aşa-l cheamă, mda. Henker. Martin Henker.

— Şi trebuie *să-l găsim?* am întrebat, presimţind ceva de rău augur.

Adică de ce se uitau la mine şi vorbeau la plural?

Chutsky a pufnit încet, de parcă ştia că glumesc şi se prinsese de asta.

— Da, exact, a spus el. Aşadar, unde crezi c-ar putea fi, amice?

— De fapt, nici prin cap nu-mi trece să mă gândesc la el.

— Dexter, a spus Deborah, pe un ton de reproş.

Chutsky s-a încruntat. Ciudată expresia de pe chipul lui fără sprâncene.

— Ce vrei să spui? a zis el.

— Vreau să spun că nu văd de ce mai e problema mea. Nu văd de ce eu, sau chiar *noi* ar trebui să-l găsim. A obţinut ce şi-a dorit – de ce nu termină ce-a început, după care să plece acasă?

— Glumeşte? a întrebat-o Chutsky pe Deborah, iar dacă ar fi avut sprâncene cu siguranţă şi le-ar fi ridicat.

— Nu-l înghite pe Doakes, a spus Deborah.

— Da, dar ascultă-mă. Doakes e de-al nostru, mi-a spus Chutsky.

— Nu şi pentru mine.

Chutsky a clătinat din cap.

— În regulă, problema ta. Dar tot trebuie să-l găsim pe individul ăsta. Toată treaba asta e şi politică şi suntem într-un rahat mare de tot dacă nu-l punem cu botul pe labe.

— Bine. Dar de ce-i asta problema mea?

Mi se părea o întrebare perfect îndreptăţită, deşi după reacţia de pe chipul lui ai fi zis că voiam să bombardez o şcoală primară.

— Isuse Cristoase, a spus el, clătinând în cap de uimire şi

admiraţie. Chiar că eşti culmea, amice.

— Dexter, a zis Deborah. Uită-te la noi.

M-am uitat, într-adevăr, la Deb cu ghips şi la Chutsky cu cele două cioturi ale sale. Sincer să fiu, nu arătau groaznic de înfiorători.

— Avem nevoie de ajutorul tău, a zis ea.

— Dar Debs, serios.

— Te rog, Dexter, a spus ea, ştiind prea bine că avea să mi se pară imposibil s-o refuz când folosea acele două cuvinte.

— Hai, mă, Debs, am zis. Aveţi nevoie de un erou de acţiune, de cineva în stare să dărâme uşa şi să intre în trombă, mitraliind tot ce mişcă. Eu sunt doar un tocilar bleg de la secţia medico-legală.

A traversat încăperea şi s-a proţăpit la doar câţiva centimetri de mine.

— Ştiu ce eşti, Dexter, a zis ea în şoaptă. Îţi aminteşti? Şi ştiu că poţi face asta.

Şi-a pus o mână pe umărul meu, coborându-şi încă şi mai mult vocea.

— Kyle *are nevoie* de asta, Dex. Trebuie să-l prindă pe Danco. Altfel nu se va mai simţi niciodată bărbat. E important pentru mine. Te rog, Dexter.

La urma urmelor, ce poţi face când se apelează la artileria grea? Nimic în afară de a-ţi aduna rezervele de bunăvoinţă şi de a fâlfâi graţios steguleţul alb.

— În regulă, Debs, am zis.

Libertatea e un lucru atât de fragil şi trecător, nu-i aşa?

Capitolul 28

Oricât de puţin dornic aş fi fost să mă-nham la asta, îmi dădusem cuvântul că o ajut, aşa că Bietul şi Supusul Dexter a atacat problema frontal, pe dată, cu toate resursele sclipitoare ale creierului său nemaipomenit. Dar trist e că mintea mea era offline; oricât de silitor aş fi pus cap la cap indiciile, nimic nu-mi intra în inbox.

Desigur, era posibil să am nevoie de mai mult combustibil pentru a funcţiona la parametri optimi, aşa că am convins-o pe Deborah să mai comande pateuri şi prăjituri. În timp ce ea vorbea la telefon cu cei de la *room service,* Chutsky mi-a aruncat un zâmbet transpirat, oarecum lucios, şi a spus:

— Să mergem după el şi să-l prindem, în regulă, amice?

De vreme ce mă întrebase atât de frumos şi fiindcă trebuia totuşi să-mi omor timpul cu ceva cât aşteptam pateurile, am fost de acord.

Pierderea celor două membre îl eliberase oarecum psihic pe Chutsky. Deşi era un pic şubred, era mult mai deschis şi mai prietenos, ba chiar părea dornic să împărtăşească informaţii cu alţii într-o manieră de neconceput pentru Chutsky cel cu patru membre complete şi ochelari de soare scumpi. Şi astfel, dintr-un imbold de a pune toate lucrurile cap la cap şi de a afla cât mai multe detalii cu putinţă, am profitat de pe urma proaspăt-descoperitei sale bune dispoziţii ca să aflu de la el toate numele celor care făcuseră parte din echipa din El Salvador.

Pe un carneţel galben, sprijinit într-un echilibru precar de genunchi şi ţinându-l cu încheietura, mâzgălea numele tuturor cu mâna dreaptă, singura.

— Manny Borges, cel pe care-l ştii.

— Prima victimă.

— Aha, a zis Chutsky.

A notat numele, după care l-a tăiat cu o linie.

— Apoi era Frank Aubrey?

S-a încruntat şi a scos un pic din vârful limbii în colţul gurii în timp ce scria, după care l-a tăiat şi pe acesta.

— L-a ratat pe Oscar Acosta. Dumnezeu ştie pe unde-o fi acum.

A notat totuşi numele şi a pus un semn de întrebare în dreptul lui.

— Wendell Ingraham. Locuieşte pe North Shore Drive, dincolo de Miami Beach.

I-a scăpat carneţelul în timp ce scria numele, a dat să-l prindă în cădere, dar l-a ratat cu mult. S-a uitat o clipă la carneţelul aflat pe jos, apoi s-a aplecat după el şi l-a recuperat. O picătură de sudoare i s-a rostogolit de pe capul complet ras.

— Ale naibii sedative, a spus. Mă cam iau de cap.

— Wendell Ingraham, am spus eu.

— Corect. Corect.

A mâzgălit restul numelui şi fără să facă vreo pauză a continuat:

— Andy Lyle. Vinde maşini acum, în Davie.

Apoi într-un asalt energic şi furios a scris triumfător şi cel din urmă nume.

— Alţi doi tipi au murit, unul e încă-n misiuni, asta e, toată echipa.

— Niciunul dintre băieţii ăştia nu are idee că Danco e pe-aici?

A clătinat din cap. O altă picătură de sudoare i-a alunecat de pe cap şi a zburat spre mine, ratându-mă la milimetru.

— Păstrăm discreţia destul de mult asupra acestui subiect. Numai pentru-cine-trebuie-să-ştie.

— Păi, şi n-ar trebui şi ei să afle că cineva vrea să-i transforme în perne orăcăitoare?

— Nu, nu trebuie, a spus el scrâşnind cu putere din maxilar şi arătând de parcă voia să spună din nou ceva foarte dur; poate că urma să se ofere să tragă apa după ei.

Dar şi-a ridicat privirea spre mine şi s-a hotărât să nu adauge nimic.

— Am putea măcar să verificăm care dintre ei lipseşte? am

întrebat fără prea mari speranţe.

Chutsky a început să clatine din cap înainte să apuc eu să-mi termin întrebarea. Alte două picături de sudoare şi-au luat zborul, una la stânga şi alta la dreapta.

— Nu, în niciun caz. Oamenii ăştia sunt mereu cu ochii-n patru. Dacă-ncepe careva să se intereseze de ei, îşi dau seama. Şi nu pot risca s-o şteargă, aşa cum s-a întâmplat cu Oscar.

— Atunci cum îl găsim pe dr. Danco?

— Asta va trebui tu să afli, mi-a spus.

— Şi casa de lângă Trashmore? am întrebat plin de speranţă. Cea pe care ai verificat-o tu când te prefăceai că ai un clipboard în mână?

— Debbie a cerut o misiune de patrulare prin zonă. Se pare că s-a mutat o familie acolo. Nu, a continuat el, ne punem toate speranţele în tine, amice. O să-ţi vină ţie vreo idee.

Debs ni s-a alăturat înainte să mă gândesc ce lucru deştept aş fi putut să răspund, dar adevărul e că eram foarte surprins de atitudinea oficială a lui Chutsky faţă de foştii lui camarazi. Nu ar fi fost un lucru drăguţ să le ofere vechilor săi prieteni şansa de a fura startul, sau măcar să-i prevină? Cu siguranţă nu pretind că eu, unul, aş fi un monument de virtute şi civilizaţie, dar dacă un chirurg ţăcănit ar fi pe urmele lui Vince Masuoka, de pildă, îmi place să cred că aş găsi o cale de a-i strecura ceva indicii despre asta în timpul unei convorbiri banale, lângă automatul de cafea. „Dă-mi, te rog, zahărul. Apropo, un doctor maniac e pe urmele tale şi vrea să te lase fără membre. Vrei şi-un pic de lapte condensat?”

Dar se pare că nu aşa erau regulile jocului pentru tipi duri, cu maxilare mari şi masculine, sau cel puţin nu pentru reprezentatul lor, Kyle Chutsky. N-avea importanţă; măcar obţinusem o listă de nume, ceea ce era un punct de plecare, chiar dacă nu mai aveam nimic altceva. Nu ştiam de unde să-ncep transformarea acestor date iniţiale în informaţii cu adevărat de folos, iar Kyle nu părea să stea bine la capitolul creativitate, nu la fel de bine ca la împărtăşirea

informaţiilor. Deborah ne era de şi mai puţin ajutor. Era prinsă cu totul în aranjatul pernei lui Kyle, ştersul frunţii lui arzând de febră, preocupată să se asigure că-şi ia pastilele la timp, genul de dădăceală maternă de care nu o credeam în stare, dar uite că lucrurile stăteau altfel.

Devenea tot mai evident că-n acest apartament de hotel nu prea aveam ce să fac. Singurul lucru care-mi venea în minte era să mă întorc la calculatorul meu şi să văd ce idei mi s-ar năzări. Şi astfel, după ce am mai şterpelit încă două prăjituri de lângă mâna care-i mai rămăsese lui Kyle, m-am îndreptat spre casă, la calculatorul meu de nădejde. Nu aveam nicio certitudine că aş fi venit în cele din urmă cu ceva, dar măcar îmi luasem angajamentul că mă voi strădui. Aveam să fac tot ce-mi stătea în puteri, să-nvârt problema pe toate părţile timp de câteva ore, după care să sper că cineva ar putea lipi un mesaj secret de o piatră şi să mi-o arunce apoi pe fereastră. Poate că dacă piatra m-ar pocni în cap, s-ar vărsa pe jos şi câteva idei.

Apartamentul meu era întocmai cum îl lăsasem, ceea ce mi s-a părut reconfortant. Ba chiar patul era făcut, de înţeles de vreme ce Deborah nu-şi mai făcea veacul pe-aici. În scurt timp computerul meu a început să bâzâie şi m-am apucat de căutat. Am verificat mai întâi baza de date cu tranzacţii imobiliare, dar nu erau noi achiziţii care să respecte tiparul celor precedente. Şi totuşi, era evident că dr. Danco trebuia să stea pe undeva. Îl gonisem din vizuinile lui atent pregătite şi totuşi eram destul de sigur că nu avea să mai amâne lucrul la Doakes sau la cine ştie cine de pe lista lui Chutsky care-i va fi atras atenţia.

Cum stabilea ordinea victimelor? În funcţie de vârstă sau rang? În funcţie de cât de rău îl enervaseră? Sau era totul la întâmplare? Dac-aş fi ştiut măcar asta, ar fi devenit oarecum posibil să dau de el. Trebuia să se ducă undeva, iar operaţiunile lui nu erau genul de lucruri care s-ar putea duce la bun sfârşit într-o cameră de hotel. Atunci încotro să se fi dus?

În cele din urmă nu am avut parte de vreo piatră care să-mi spargă geamul şi să mă pocnească în cap, ci doar o idee foarte mică şi vagă a început să meargă tiptil pe podeaua creierului lui Dexter. Danco trebuia să meargă undeva şi să înceapă lucrul la Doakes, era evident asta, şi nu avea timp să-şi aranjeze o altă ascunzătoare sigură. Indiferent unde s-ar fi dus, trebuia să fie pe lângă Miami, aproape de victime, şi nu putea să-şi asume riscul de a alege un loc la întâmplare. O casă aparent goală putea să devină subiect de interes peste noapte pentru cumpărători, iar dacă s-ar fi strecurat forţând intrarea într-o locuinţă părăsită pentru moment n-ar fi ştiut când putea trece pe-acolo vărul Enrico, într-o vizită pe nepusă masă. Atunci… de ce n-ar folosi pur şi simplu locuinţa viitoarei sale victime? Probabil credea că Chutsky, singurul care ştia lista potenţialelor victime, era ieşit din schemă o vreme şi nu l-ar fi urmărit. Mutându-se în casa următorului nume de pe listă ar fi putut amputa două membre dintr-o singură mişcare de bisturiu, folosind locuinţa viitoarei victime pentru a-l termina pe Doakes, după care să-nceapă lucrul liniştit, fără grabă, la fericitul proprietar al casei.

Ideea avea foarte multă logică şi era un punct de pornire cu mult mai bun decât lista de nume. Dar chiar şi-n cazul în care se dovedea că aveam dreptate, care era următoarea victimă?

Afară s-au auzit tunete puternice. M-am uitat din nou la lista de nume şi am oftat. De ce nu mă aflam eu altundeva acum? Chiar şi un joc de spânzurătoarea cu Astor şi Cody ar fi fost mult mai bun decât corvoada asta frustrantă. Trebuia să mă ţin de capul lui Cody, să afle mai întâi vocalele. Apoi restul cuvântului avea să apară de la sine. După ce ar fi ajuns să stăpânească la perfecţia treaba asta, aş fi putut începe să-l învăţ alte lucruri, mult mai interesante. Foarte ciudat să trebuiască să te ocupi de educaţia copiilor, dar adevărul e că eram nerăbdător. Mare păcat că avusese deja grijă de câinele vecinilor – ar fi fost un punct de plecare perfect pentru a învăţa ce-nseamnă siguranţă şi a deprinde în acelaşi timp un pic de tehnică.

Puştiul avea atât de multe de învăţat. Toate lecţiile bătrânului Harry aveau să ajungă acum la o nouă generaţie.

Şi-n vreme ce mă gândeam la cum îl voi ajuta pe Cody pe viitor, mi-am dat seama că preţul pe care trebuia să-l plătesc era să accept logodna cu Rita. Puteam într-adevăr să trec prin asta? Să-mi părăsesc apucăturile de burlac libertin şi să mă stabilesc într-o viaţă de binecuvântare domestică? Ciudat, dar mi-am dat seama că era posibil să mă descurc. Cu siguranţă copiii meritau un mic sacrificiu, iar transformarea Ritei într-un alibi permanent ar atrage şi mai puţin atenţia asupra mea. E mult mai puţin probabil ca bărbaţii fericiţi în căsnicie să facă genul de lucruri după care tânjeam eu.

Poate că m-aş descurca. Vedem. Desigur, asta era doar o amânare. Nu mă apropia nicidecum de seara pe care urma să o petrec în compania lui Reiker şi nici de găsirea lui Danco. Am sunat adunarea simţurilor mele zăpăcite care-ncotro şi m-am uitat din nou la lista de nume. Borges şi Aubrey erau rezolvaţi. Mai urmau Acosta, Ingraham şi Lyle. Neavând habar că avea întâlnire cu dr. Danco. Doi doborâţi, trei la rând, asta fără să-l punem la socoteală pe Doakes, care probabil simţea tăişul chiar acum, cu Tito Puente în fundal şi cu doctorul aplecat asupra lui cu bisturiul nespus de sclipitor, conducându-l pe sergent în dansul dezmembrărilor. „Dansează cu mine, Doakes.” *Baila conmigo, amigo,* cum ar fi zis Tito Puente. Desigur, un pic cam greu să dansezi fără picioare, dar efortul ar fi meritat din plin.

Şi între timp, iată-mă dansând în cerc, exact cum aş fi făcut dacă drăguţul de doctor mi-ar fi tăiat un picior.

În regulă: să presupunem că dr. Danco era în casa victimei sale actuale, fără să-l mai punem la socoteală pe Doakes. Bineînţeles, habar n-aveam cine ar putea fi. Şi asta cu ce mă ajuta? Când cercetarea ştiinţifică era scoasă din ecuaţie, nu ne rămâneau decât nişte presupuneri fericite. Elementar, dragul meu Dexter. Ala-bala-portocala…

Degetul mi s-a oprit pe bileţelul cu numele lui Ingraham. Aşa

rămâne atunci, nu? El trebuia să fie. Iar eu eram Regele Olaf al Norvegiei.

M-am ridicat şi m-am dus la fereastra de unde mă holbasem de atâtea ori la sergentul Doakes care obişnuia să-şi parcheze peste stradă Taurusul maroniu. Nu mai era acolo. În curând nu mai avea să fie nicăieri, dacă nu-l găseam. Mă visase mort sau în puşcărie, iar eu aş fi fost mai fericit dacă pur şi simplu dispărea – pe bucăţele sau tot odată, mi-era totuna. Şi totuşi, iată-mă făcând ore suplimentare, forţând la maximum maşinăria minunată a lui Dexter ca să-l salvez – ca el să mă omoare sau să mă bage la zdup. Mai e de mirare că ideea de viaţă a ajuns să fie supraevaluată?

Ironie sau nu, luna aproape perfectă s-a furişat de după copaci. Şi cu cât mă uitam mai mult afară, cu atât simţeam mai mare greutatea acestei luni crude, împroşcând culori imediat sub linia orizontului şi suflându-mi deja un fior fierbinte şi rece pe şira spinării, îndemnându-mă să acţionez, încât m-am trezit luându-mi cheile de la maşină şi îndreptându-mă spre uşă. La urma urmelor, de ce nu m-aş duce să verific? Nu dura mai mult de o oră şi n-aveam de ce să le explic lui Debs sau lui Chutsky care fusese logica mea.

Mi-am dat seama că ideea părea tentantă în parte pentru că era uşoară şi rapidă, iar dacă dădea roade, aveam să mă întorc la greu câştigata mea libertate exact la timp pentru întâlnirea cu Reiker din următoarea seară – mai mult, începea să mi se facă poftă de un mic antreu. De ce să nu-mi fac încălzirea cu dr. Danco? Cine avea să-mi reproşeze dacă aveam să-i fac eu lui ce le făcuse el cu dragă inimă celorlalţi? Dacă trebuia să-l salvez pe Doakes ca să pun mâna pe Danco, asta e, nimeni n-a zis că viaţa e perfectă.

Aşa că iată-mă, îndreptându-mă spre nord, pe autostrada Dixie, apoi pe I-95, până spre 79th Street Causeway, apoi drept spre zona Normandy Shores din Miami Beach, unde locuia Ingraham. Se înnoptase când am ajuns pe strada lui şi am traversat-o încet. Pe alee era o dubă verde-închis, foarte asemănătoare cu cea albă pe care o accidentase Danco acum câteva zile. Era parcată lângă un

Mercedes destul de nou şi părea stingheră în cartierul ăsta luxos. Acu-i acu', mi-am zis eu. Călătorul Întunecat a început să turuie cuvinte de încurajare, dar am depăşit virajul, casa şi un teren viran înainte să opresc. Imediat după colţ am frânat.

Duba verde nu avea ce căuta acolo judecând după genul de cartier în care se afla. Bineînţeles, poate Ingraham chemase nişte muncitori să-i zugrăvească, iar băieţii s-au hotărât să rămână până terminau treaba. Dar nu prea îmi venea a crede şi nici Călătorului Întunecat. Am scos telefonul s-o sun pe Deborah.

— Cred că am dat peste ceva, i-am spus când a răspuns la telefon.

— Ce ţi-a luat aşa de mult? m-a întrebat.

— Cred că dr. Danco lucrează în casa lui Ingraham din Miami Beach, i-am zis.

A urmat o pauză scurtă în care aproape că am putut s-o aud cum se încruntă.

— De ce crezi asta?

Ideea de a-i explica faptul că bănuiala mea era doar o bănuială nu prea îmi făcea cu ochiul, aşa că i-am spus:

— E o poveste lungă, surioară. Dar cred că am dreptate.

— Crezi, a spus ea. Dar nu eşti sigur.

— O să fiu sigur în câteva minute, i-am zis. Am parcat după colţ şi în faţă e o dubă care pare cam nelalocul ei în cartierul ăsta.

— Nu te mişca de acolo, a spus. Te sun eu înapoi.

A închis şi m-a lăsat să mă uit mai departe la casă. Era un unghi cam ciudat, din care nu puteai urmări casa fără să nu rămâi cu gâtul sucit. Aşa că am întors maşina cu faţa spre stradă, aproape de curbă, iar acum casa rânjea la mine şi iată… Iţindu-şi capul după copaci, tăind raze spălăcite de lumină în peisajul dezgustător. Luna aia ca un far, râzând ca întotdeauna. Iat-o.

Puteam să-i simt degetele reci înghiontindu-mă, înţepându-mă, necăjindu-mă şi chemându-mă să fac ceva nesăbuit, dar minunat, şi trecuse atât de multă vreme de când o ascultasem ultima dată încât şoaptele răsunau de două ori mai puternice, pătrunzându-mi în cap

şi coborând pe şira spinării. Între noi fie vorba, care-ar fi fost problema dacă eram absolut sigur înainte să mă sune Deborah? Nu aveam să fac, bineînţeles, nicio prostie, dar să ies uşor din maşină şi să trec pe stradă, o plimbare sub lumina lunii, pe lângă nişte case liniştite. Şi dacă din întâmplare se ivea şansa să mă joc puţin cu doctorul…

Era uşor iritant să observ că respiraţia mea era un pic întretăiată când m-am dat jos din maşină. Ruşine să-ţi fie, Dexter. Unde e renumitul tău sânge rece? Poate se scursese tot de la timpul petrecut în ascunzătoare, şi poate că aceeaşi pauză mă făcuse o idee cam prea nerăbdător, dar asta nu ar fi fost bine. Am tras aer adânc în piept, îndelung, pentru a mă linişti şi am luat-o în sus pe stradă, un monstru ca oricare altul ieşit afară pentru plimbarea de seară pe lângă o clinică improvizată de disecţii. Bună, vecine, frumoasă noapte pentru a tăia un picior, nu-i aşa?

Cu fiecare pas pe care-l făceam, apropiindu-mă de casă, am simţit acel Ceva crescând tot mai mult şi mai puternic înăuntrul meu, şi în acelaşi timp degetele bătrâne şi reci se încleştau pentru a-l ţine pe loc. Eram gheaţă şi foc, viu şi mort sub lumina lunii, şi pe când mă apropiam de casă murmurele au prins a se-nteţi în vreme ce auzeam şi sunetele vagi care răzbăteau dinăuntru, un duo de percuţie şi saxofon care aducea bine de tot cu Tito Puente, aşa încât nu mai aveam nevoie de şoaptele tot mai aprinse pentru a-mi da seama că avusesem dreptate, că aici era într-adevăr locul în care doctorul îşi stabilise clinica.

Era aici şi era pus pe treabă.

Şi-acum ce aveam de gând să fac în privinţa asta? Desigur, soluţia inteligentă ar fi să mă-ndrept încetişor înapoi spre maşină şi să aştept telefonul lui Deborah, dar era oare o noapte a înţelepciunii, cu acest rânjet poetic al lunii, simţind fiori de gheaţă în vene, ce-mi dădeau ghes să continui?

Şi astfel, am alunecat în umbra casei alăturate, strecurându-mă cu grijă în curtea din spate, şi am sărit după casa lui Ingraham. O

lumină foarte puternică s-a văzut la fereastra din spate şi m-am furişat în curte, la umbra unui copac, aproape, tot mai aproape. Alţi câţiva paşi înceţi, ca de pisică, şi aproape vedeam fereastra. M-am apropiat şi mai mult, chiar lângă linia umbrei pe care o lăsa lumina din casă pe pământ.

Din locul în care mă aflam acum, puteam cel puţin să privesc pe geam, în sus, într-un unghi câş, cât să văd tavanul încăperii. Şi iată oglinda pe care Danco părea atât de dornic să o folosească, dezvăluindu-mi jumătate din masă… şi ceva mai mult de jumătate din Sergentul Doakes.

Era legat fedeleş, complet imobilizat, până şi capul proaspăt ras era lipit de masă. Nu puteam ghici prea multe detalii, dar din câte vedeam ambele mâini lipseau de la încheietură. Mâinile mai întâi? Foarte interesant, o abordare complet diferită decât cea pe care o avusese la Chutsky. Cum hotăra dr. Danco ce se potrivea în cazul fiecărui pacient în parte?

M-am pomenit tot mai intrigat de omul acela şi de munca lui; în toată treaba asta era implicat un simţ al umorului tare bizar şi, oricât de prostesc ar fi fost, îmi doream să aflu măcar un pic mai mult despre cum funcţiona. M-am apropiat cu încă un pas.

Muzica s-a oprit şi m-am oprit şi eu odată cu ea, şi apoi, în vreme ce ritmul de mambo se relua, am auzit o tuse metalică în spatele meu şi am simţit cum sunt prins de umăr, cum ceva mă împunge şi mă gâdilă, după care m-am întors şi am dat cu ochii de un omuleţ cu ochelari mari, cu ramă groasă, care se holba la mine. Ţinea în mână ceva ce semăna cu un pistol de paintball, şi abia am apucat să mă indignez că era aţintit înspre mine înainte să-mi înlăture cineva toate oasele picioarelor şi să simt cum mă topesc în iarba plină de rouă, şi luminată de razele lunii, acolo unde totul era întunecat şi plin de vise.

Capitolul 29

Tăiam de zor la un om din cale-afară de rău pe care-l legasem fedeleş cu bandă adezivă şi-l lipisem de masă, dar nu ştiu cum se făcea că parcă ar fi fost de cauciuc cuţitul, şi doar se curba de la un capăt la altul. Am scotocit un pic şi am luat un ferăstrău de oase uriaş, pe care l-am îndreptat asupra aligatorului de pe masă, dar, în loc să mi se dezvăluie, adevărata bucurie lăsa locul durerii, fiindcă îmi tăiam de fapt propriile braţe. Încheieturile mă usturau şi mă dureau, dar n-am putut să mă abţin să nu le tai, după care am nimerit o arteră şi un roşu groaznic de aprins a ţâşnit peste tot, orbindu-mă cu o ceaţă stacojie, după care m-am pomenit în cădere, am simţit cum cad pentru totdeauna în întunecimea golului din mine, în care formele înfiorătoare se amestecau şi scânceau şi mă smunceau, până când m-am prăbuşit lângă două băltoace roşii îngrozitoare de pe podea, deasupra cărora luceau două luni fantomatice, ordonându-mi: Deschide ochii, eşti treaz…

După care totul a redevenit limpede, cele două luni fiind de fapt perechea de ochelari cu lentile groase, încastrate în rame mari şi negre, proptită pe nasul unui om mic de statură, slab, cu mustaţă, care se apleca deasupra mea cu o seringă în mână.

Dr. Danco, bănuiesc?

Nu credeam că am spus asta cu glas tare, dar omul a dat din cap şi mi-a spus:

— Da, aşa mi se spune. Şi tu cine eşti?

Avea un accent un pic ciudat, de parcă ar fi trebuit să se gândească mult la fiecare cuvânt în parte. Se simţeau urmele accentului cubanez, dar nu era ca şi cum ar fi fost vorbitor nativ de spaniolă. Nu ştiu de ce, vocea lui m-a făcut tare nefericit, de parcă ar fi conţinut un strop de aromă de alungat Dexterul, sau ceva asemănător. Dar în interiorul creierului meu de reptilă, un bătrân dinozaur şi-a ridicat capul şi a scos un răcnet drept răspuns, şi astfel

nu m-am ferit, cum aş fi fost tentat la început. Am încercat să clatin din cap, dar mi s-a părut groaznic de greu.

— Nu încerca să te mişti, a spus el. N-o să-ţi meargă. Dar nu-ţi face griji, vei putea să vezi tot ce-i fac prietenului tău de pe masă. După care, în scurt timp, va veni şi rândul tău. Apoi vei putea să te vezi din nou, în oglindă.

Mi-a făcut cu ochiul şi o vagă urmă de umor i se putea ghici în voce.

— E o treabă minunată, asta cu oglinzile. Ştiai că dacă cineva stă afară şi se uită într-o oglindă poate fi văzut dinăuntrul casei?

Suna de parcă ar fi fost un profesor de şcoală generală care-i explica o glumă unui elev de care era foarte ataşat, numai că acesta era prea bătut în cap s-o priceapă. Şi m-am simţit îndeajuns de tâmpit ca să aibă o logică pentru mine, fiindcă mă vârâsem în treaba asta animat de gânduri care nu erau mai profunde decât „Moaaamă, ce interesant!" Propria mea nerăbdare condusă de lună mă făcuse neatent, iar omul mă văzuse că trăgeam cu ochiul de afară. Cu toate astea, tipul jubila, chestie foarte enervantă, astfel încât aproape simţeam nevoia să zic ceva, oricât de slab.

— Da, ştiam, am spus. Şi îţi dai seama că această casă are şi o uşă frontală? Numai că de data asta nu mai stă de pază niciun păun.

A clipit.

— Ar trebui să intru în panică? a întrebat.

— Ei bine, niciodată nu se ştie cine ar putea da buzna neinvitat.

Dr. Danco şi-a ridicat colţul din stânga al gurii poate cu un sfert de centimetru mai sus.

— Ei bine, a zis el, dacă prietenul tău de pe masă e un exemplu elocvent în acest sens, cred că s-ar putea să n-am de ce să-mi fac griji, nu-i aşa?

Trebuie să recunosc că avea pe undeva dreptate. Titularii nu prea făcuseră impresie bună; de ce-ar fi trebuit să se teamă de rezerve? Dacă nu m-aş fi simţit oarecum ameţit de sedativele pe care le folosise asupra mea, sunt destul de sigur că aş fi găsit ceva mult mai

inteligent de zis, dar din nefericire adevărul e că mă simţeam încă aruncat într-un soi de ceaţă.

— Sper totuşi că n-ar trebui să cred că ajutoarele de care spui sunt pe drum? a zis.

Mă-ntrebam acelaşi lucru, dar nu părea tocmai inteligent să afirm asta.

— Crede ce vrei, am zis în schimb, sperând că o asemenea afirmaţie era suficient de ambiguă încât să-l facă să se oprească un pic şi înjurându-mi încetineala minţii.

— În regulă, atunci, a spus el. Cred c-ai venit aici singur. Deşi sunt curios să aflu de ce.

— Voiam să-ţi studiez tehnica, am zis.

— Ah, bun. Voi fi bucuros să ţi-o prezint – la primă mână.

A zâmbit discret din nou, după care a adăugat:

— Apoi la picioare.

A aşteptat o clipă, probabil nerăbdător să vadă dacă aveam să mă amuz de jocul lui de cuvinte. M-am simţit foarte prost să-l dezamăgesc, dar probabil că mai târziu avea să mi se pară mai amuzant totul, dacă aveam să scap cu viaţă.

Danco m-a bătut pe braţ şi s-a aplecat uşor către mine.

— Ştii, va trebui totuşi să-ţi aflu numele. N-are haz altfel.

Mi l-am şi închipuit zicându-mi pe nume în vreme ce eram legat de masă, şi nu era tocmai genul de tablou foarte vesel.

— Îmi spui cum te cheamă? m-a întrebat.

— Rumplestiltskin, am zis.

S-a holbat la mine cu ochii mari, din spatele lentilelor groase. Apoi mi-a căutat în buzunarul de la spate şi mi-a scos portofelul. A răscolit prin el şi a dat de permisul de conducere.

— Ah, sigur, *tu eşti* Dexter. Felicitări pentru logodnă!

A lăsat să cadă lângă mine portofelul şi m-a bătut uşor pe obraz.

— Uită-te şi învaţă, fiindcă în scurtă vreme aceleaşi lucruri ţi le voi face şi ţie.

— Ce frumos din partea ta, am zis.

Danco s-a încruntat.

— Serios, ar trebui să fii mai speriat, mi-a spus. De ce nu eşti?

Şi-a ţuguiat buzele.

— Interesant. O să cresc dozajul data viitoare.

După care s-a ridicat şi s-a îndepărtat.

Am rămas într-un ungher întunecat, lângă o măturăşi-o găleată, uitându-mă la el cum se plimbă prin bucătărie. Şi-a făcut o ceaşcă de cafea cubaneză instant şi a adăugat o cantitate uriaşă de zahăr. Apoi s-a întors în mijlocul camerei, aruncând o privire atentă spre masă şi sorbind din cafea gânditor.

— Nahma, a zis pe un ton implorator chestia de pe masă, care fusese cândva sergentul Doakes. Nahana. Nahma.

Desigur, limba îi fusese îndepărtată – simbolism evident care trimitea către persoana despre care Danco era convins că l-a turnat.

— Da, ştiu, a spus Dr. Danco. Dar până acum n-ai ghicit nici măcar una.

Aproape lăsa impresia că zâmbeşte când a spus asta, deşi chipul lui nu părea să fi fost alcătuit pentru a oglindi şi alte trăiri în afară de un interes acerb. Dar a fost de ajuns pentru a-l arunca iarăşi pe Doakes într-un vacarm de schelălăieli, încercând din răsputeri să-şi desfacă legăturile. Nu prea a funcţionat şi nici dr. Danco nu părea a fi preocupat de asta, îndepărtându-se în timp ce sorbea din cafea şi fredona fals o piesă de Tito Puente. În timp ce Doakes se zbătea, am observat că nu mai avea piciorul drept, la fel cum îi dispăruseră şi mâinile şi limba. Chutsky povestise că piciorul îi fusese îndepărtat dintr-odată. Doctorul, în mod evident, trăgea de timp de data asta. Iar apoi, când urma să vină şi rândul meu, cum avea să se decidă ce trebuie eliminat mai întâi şi când?

Încetul cu încetul, creierul meu ieşea din ceaţă. Mă întrebam câtă vreme rămăsesem inconştient. Nu părea să fie genul de lucru pe care l-aş fi putut discuta cu doctorul.

„Dozajul", aşa zisese. Ţinea o seringă în mână când m-am trezit, arătându-se mirat că nu eram mai speriat de-atât, desigur. Ce idee

minunată, să le injectezi pacienţilor cine ştie ce substanţă psihotropă pentru a le spori sentimentul de groază lipsită de speranţă. Mi-aş fi dorit să ştiu şi eu cum să fac asta. De ce nu urmasem o pregătire medicală? Dar, desigur, era un pic cam târziu să-mi fac griji din pricina asta. Şi-n orice caz, părea că dozajul fusese potrivit la fix pentru Doakes.

— Ei bine, Albert, i-a spus doctorul sergentului cu o voce foarte liniştită şi plăcută, sorbind din cafea. Ce cuvânt e?

— Nahana! Nah!

— Nu cred că-i corect. Deşi poate, dacă ai fi avut limbă, ar fi fost corect. Mă rog, în orice caz, a spus el, după care s-a aplecat peste marginea mesei şi a făcut un mic semn pe hârtie, de parcă tăia ceva. E un cuvânt mai degrabă lung, a adăugat el. Din şapte litere. Trebuie să accepţi şi binele, şi răul.

Apoi a lăsat jos creionul şi a luat un ferăstrău, şi-n timp ce Doakes se zbătea înnebunit în legături, doctorul i-a tăiat laba stângă a piciorului, chiar deasupra gleznei. A făcut-o foarte repede şi curat, lăsând bucata de picior lângă capul lui Doakes în vreme ce el s-a întins către tava cu instrumente, de unde a ales unul care semăna cu un pistol de lipit. L-a aplicat pe rană şi a sfârâit un abur umed când a cauterizat ciotul pentru a minimiza pierderile de sânge.

— Bun aşa, a spus.

Doakes a scos un sunet gâtuit şi a rămas fără glas în timp ce mirosul de carne prăjită se răspândea prin încăpere. Dacă ar fi avut noroc, ar fi rămas inconştient o vreme.

Eu, din fericire, eram o idee mai conştient. În timp ce substanţele din pistolul cu care mă împuşcase doctorul începeau să mi se evapore din creier, o idee oarecum alunecoasă, dar strălucitoare, începea să se înfiripe.

Ah, memoria. Nu-i aşa că e un lucru drăgălaş? Chiar şi dacă ne aflăm în mijlocul celor mai înfiorătoare lucruri, avem amintiri care să ne înveselească. Eu, de pildă, stăteam acolo neajutorat, capabil doar să privesc cum i se întâmplau lucruri groaznice sergentului

Doakes şi ştiind că-n scurt timp urma să-mi vină rândul şi mie. Dar chiar şi aşa, îmi rămâneau amintirile.

Iar acum rememoram ceva ce-mi spusese Chutsky, atunci când l-am salvat.

„Când m-a adus aici", zisese el, „a spus *zece* şi m-a întrebat ce cuvânt ghicesc."

La vremea respectivă mi se păruse ceva relativ ciudat şi mă gândisem că poate Chutsky doar îşi închipuise asta, ca efect secundar al medicamentelor.

Dar tocmai ce-l auzisem pe doctor spunându-i acelaşi lucru lui Doakes: „Ce cuvânt e?" Urmat de: „Din şapte litere". După care a făcut un semn pe o bucată de hârtie lipită de masă.

Întocmai aşa cum lângă fiecare dintre victimele pe care le găsisem se aflase câte o bucată de hârtie, de fiecare dată cu un singur cuvânt, ale cărui litere erau tăiate de-a curmezişul. ONOARE, LOIALITATE. Ironia sorţii, desigur: Danco reamintindu-le foştilor camarazi despre virtuţile la care renunţaseră atunci când l-au dat pe mâna cubanezilor. Şi apoi bietul Burdett, cel trimis de la Washington şi pe care îl găsiserăm între ruinele casei din Miami Shores. Nu fusese o provocare mentală serioasă. Doar opt litere mâzgălite la repezeală: hârţogar. După care braţele, picioarele şi capul fuseseră tăiate şi despărţite de corp. H-Â-R-Ţ-O-G-A-R. Braţ, picior, picior, braţ, cap. Simplu ca bună ziua.

Era oare cu putinţă? Ştiam că-n cazul meu Călătorul Întunecat are simţul umorului, dar era un umor mai negru – jucăuş, năstruşnic, prostesc chiar.

Cum fusese şi plăcuţa de înmatriculare cu Alege Viaţa. Şi toate celelalte lucruri pe care le observasem la comportamentul doctorului.

Părea totul complet de necrezut, dar…

Doctor Danco juca un mic joc în timp ce tăia şi ciopârţea în stânga şi-n dreapta. Poate că-l jucase şi cu alţii în lungii ani de detenţie din Insula Pinilor, şi poate că ajunsese să i se pară extrem de potrivit ca

răzbunare ştrengărească. Fiindcă era limpede că-l juca fix acum, cu Doakes, cu Chutsky, cu toţi ceilalţi. Era oarecum absurd, dar era singura chestie care avea cât de cât o noimă.

Doctor Danco juca spânzurătoarea.

— Ei, a zis el venind din nou lângă mine. Cum crezi că se descurcă prietenul tău?

— Cred că l-ai cam ciuntit.

Şi-a întors capul într-o parte şi limba lui mică şi uscată a ieşit afară, plimbându-se peste buze în vreme ce se holba la mine cu ochii lui mari, care nu clipeau niciodată, dincolo de lentilele groase.

— Bravo, a spus şi m-a bătut din nou pe braţ. Nu cred că eşti convins cu adevărat că ţi se va întâmpla şi ţie asta. Poate că un zece te va convinge.

— E şi vreun „e" prin cuvânt? l-am întrebat şi s-a lăsat uşor pe spate, de parcă cine ştie ce miros respingător se ridicase dinspre şosetele mele.

— Ei bine, a spus el, tot fără să zâmbească, după care ceva ce ar fi putut aduce vag cu un zâmbet i s-a ivit în colţul gurii. Da, este un „e". Dar desigur, ai ghicit când nu-ţi venise rândul, aşa că…

A ridicat din umeri, cu un gest vag.

— Ai putea să-l socoteşti ca o încercare ratată pentru sergentul Doakes, am sugerat, încercând să-i vin în ajutor.

A dat din cap.

— Nu prea îl placi. Înţeleg, a zis el şi s-a încruntat un pic. Chiar şi-aşa, tot ar trebui să fii un pic mai înfricoşat.

— Să-mi fie frică de ce? am întrebat.

Bravadă goală, recunosc, dar de câte ori ai şansa să înfrunţi un nemernic autentic? Iar lovitura a părut să-şi atingă ţinta; Danco s-a holbat la mine îndelung înainte să clatine foarte uşor din cap.

— Ei bine, Dexter, a zis el, văd că ni se va tăia macaroana.

Apoi a zâmbit în felul lui discret, aproape invizibil.

— Printre alte lucruri, a adăugat, şi o umbră veselă şi întunecată s-a iţit în spatele lui în timp ce vorbea, aruncând o provocare vioaie

înspre Călătorul Întunecat, care s-a aplecat în faţă şi a zbierat la rândul lui.

Pentru o clipă ne-am înfruntat astfel, după care a clipit, o singură dată, şi s-a ridicat în picioare. S-a întors la masa pe care Doakes dormea dus în linişte şi pace, iar eu m-am prăbuşit în colţişorul meu confortabil, întrebându-mă cu ce minune va fi în stare Marele Dexterini să vină pentru a reuşi cea mai mare evadare din viaţa lui.

Desigur, ştiam că Deborah şi Chutsky erau pe drum, dar asta mi se părea mai îngrijorător decât orice altceva. Chutsky ar fi insistat să-şi recapete bărbăţia atacând chiar şi din cârje şi ţinând un pistol în singura mână validă, şi chiar şi dacă i-ar fi îngăduit lui Deborah să-l acopere, ea avea un ghips destul de mare, cât să-i îngreuneze orice mişcare. Cu greu ar fi trecut drept o echipă de salvare care să-ţi inspire încredere. Nu, trebuia să mă resemnez la gândul că ungherul meu din bucătărie avea să devină foarte aglomerat, urma să stăm toţi trei cot la cot, legaţi şi sedaţi, fără ca nimeni să ne vină în ajutor.

Şi adevărul e că, în pofida scurtei mele porniri de a purta un dialog eroic, eram încă destul de ameţit de cine ştie ce-o fi fost în seringa adormitoare a lui Danco. Aşadar, eram sedat, legat fedeleş şi singur cuc. Dar întotdeauna, în orice situaţie, e şi ceva bun, dacă priveşti cu atenţie. Încercând să găsesc un gând pozitiv referitor la situaţia mea, mi-am dat seama că puteam să mă bucur de un lucru: până acum nu fusesem atacat de şobolani turbaţi.

Tito Puente a trecut la o melodie nouă, ceva mai lentă, iar eu am devenit şi mai filosof. C-o moarte toţi suntem datori. Dar chiar şi-aşa, asta nu se încadra pe lista celor zece căi preferate de a dispărea de pe lumea asta. Numărul unu pe lista mea era să adormi şi să nu te mai trezeşti, şi-a devenit rapid şi mai dezagreabil.

Ce-aveam să văd când muream? Nu mă pot convinge să cred în suflet, în rai şi-n iad sau în altă aiureală de genul ăsta. La urma urmei, dacă oamenii au suflet, n-ar însemna că am şi eu unul? Şi vă asigur că n-am. Fiind ceea ce sunt, cum ar fi posibil aşa ceva? De

neconceput. E îndeajuns de greu doar să fii în pielea mea. Să fiu eu, başca un suflet şi-o conştiinţă, plus ameninţarea cine ştie cărui fel de viaţă de apoi ar fi fost cu neputinţă.

Dar să mă gândesc că unicul şi minunatul de mine avea să se ducă pentru totdeauna şi să nu mai revină niciodată era foarte trist. Tragic de-a dreptul. Poate că ar fi trebuit să iau în calcul reîncarnarea. Acolo nu aveai control, desigur. Mă puteam întoarce în lume ca un cărăbuş sau, mai rău, ca un monstru asemenea mie. N-ar fi fost nimeni care să bocească după mine, mai ales dacă Debs s-ar fi stins tot acum. Egoist cum sunt, speram s-o mierlesc eu primul. Doar ca să scap mai repede. Toată şarada asta dura deja de prea multă vreme. Era timpul să-i punem punct. Poate că era la fel de bine şi-aşa.

Tito a început să cânte o melodie nouă, foarte romantică, fredonând ceva de genul „Te amo" şi-acum că mă gândeam la asta mi-am dat seama că şi Rita ar fi suferit după mine, aşa prost cum sunt. Şi Cody şi Astor, aşa defecţi cum sunt, tot mi-ar fi simţit întrucâtva lipsa. Nu ştiu cum se face, dar recent se pare că ajunsesem să trag după mine un întreg marfar cu ataşamente emoţionale. Cum de mi se întâmplau mie asemenea lucruri? Şi oare nu-mi trecuseră prin minte cam aceleaşi gânduri foarte recent, când mă aflam sub apă în maşina răsturnată a lui Deborah? De ce pierdeam în ultima vreme atât de mult timp cu muritul, în loc să fac lucrurile direct, ca lumea? Fiindcă ştiam prea bine, de fapt nu era mare lucru.

L-am auzit pe Danco zdrăngănind prin preajmă o tavă cu instrumente şi m-am întors să mă uit. Încă îmi era greu să mă mişc, dar parcă începea să-mi fie ceva mai lesne şi am reuşit să-l văd destul de clar. Avea în mână o seringă mare şi s-a apropiat de sergentul Doakes ţinând instrumentul în sus, de parcă şi-ar fi dorit să fie văzut şi admirat.

— E timpul să te trezeşti, Albert, a spus el vesel şi a înfipt acul în braţul lui Doakes.

Timp de o clipă, nu s-a întâmplat nimic; apoi Doakes s-a trezit şi a scos o serie de gemete şi mormăieli încântătoare, iar dr. Danco a rămas nemişcat, uitându-se la el şi savurând momentul, cu seringa orientată-n sus.

S-a auzit un soi de bufnitură înăbuşită din partea din faţă a casei, iar Danco s-a învârtit pe călcâie şi a luat pistolul de paintball tocmai când în cadrul uşii a apărut silueta cheală a lui Kyle Chutsky. Aşa cum mă temeam, se sprijinea în cârjă şi ţinea un pistol în ceea ce până şi eu îmi puteam da seama că era o mână transpirată şi nesigură.

— Nenorocitule, a spus Kyle, iar Danco l-a împuşcat cu pistolul de paintball o dată, şi încă o dată.

Chutsky s-a holbat la el, cu falca picată, iar Danco a lăsat jos arma când l-a văzut că începe să se prelingă pe podea.

Însă chiar în spatele lui Chutsky, nevăzută până când el nu s-a prăbuşit la pământ, se afla Deborah, draga mea surioară, cel mai frumos lucru pe care-l văzusem eu vreodată, alături de pistolul Glock pe care-l ţinea ferm în mâna dreaptă. Nu s-a oprit să transpire sau să-l facă pe Danco în fel şi chip. Doar a strâns şi mai tare din dinţi şi a tras repede, de două ori, în Danco, fix în mijlocul pieptului, iar împuşcăturile l-au dat pe spate şi omul a picat peste Doakes, care chiţăia înnebunit.

Pentru câteva clipe destul de lungi, totul a rămas nemişcat şi s-a lăsat liniştea, asta dacă nu-l punem la socoteală pe neobositul Tito Puente. Apoi Danco a alunecat lângă masă, iar Debs a îngenuncheat lângă Chutsky să-i ia pulsul. L-a aşezat într-o poziţie mai confortabilă, l-a sărutat pe frunte şi-n cele din urmă s-a întors către mine.

— Dex. Eşti în regulă? m-a întrebat.

— O să fiu bine, surioară, am zis, simţindu-mă un pic aerian, dacă vrei să opreşti muzica aia oribilă.

A traversat încăperea până la casetofonul vai de el şi a scos ştecherul din priză, aruncându-i o privire sergentului Doakes, după

ce s-a lăsat brusc liniştea, încercând să nu i se citească prea multe pe chip.

— Te scoatem de-aici, Doakes, a spus ea. Va fi totul în regulă.

l-a pus o mână pe umăr în timp ce el bolborosea ceva, după care s-a întors şi s-a apropiat de mine, cu ochii plini de lacrimi.

— Doamne, mi-a şoptit ea în timp ce mă dezlega. Doakes e ferfeniţă.

Dar pe când îmi tăia şi ultimele legături îmi era foarte greu să simt vreun strop de milă faţă de Doakes, fiindcă iată-mă, în sfârşit eram liber, scăpasem de banda adezivă, de doctor, de favorurile făcute cu de-a sila şi da, se părea că în sfârşit mă eliberasem şi de sergentul Doakes.

M-am ridicat, ceea ce n-a fost atât de lesne pe cât sună. Mi-am întins bietele mădulare amorţite, iar Debs a scos staţia şi i-a chemat în ajutor pe prietenii noştri din forţele de poliţie ale Miami Beach. M-am apropiat de masa de operaţie. Nu era mare lucru, dar mă rodea curiozitatea. Am luat bucăţica de hârtie lipită de marginea mesei.

Cu acele caractere cunoscute, ca un păienjeniş de litere, Danco scrisese TRĂDARE. Cinci dintre litere fuseseră deja tăiate.

M-am uitat la Doakes. El mi-a întors privirea, cu ochii mari, şi împroşcând spre mine o ură pe care nu avea să mai fie niciodată în stare s-o descrie-n cuvinte.

Aşa că vedeţi voi, uneori chiar există finaluri fericite pe lumea asta.

Epilog

Era minunat să urmăreşti cum răsare soarele deasupra apelor în liniştea unei dimineţi subtropicale din Florida de Sud. E încă şi mai frumos să zăreşti luna plină uriaşă şi galbenă, atât de jos, în cealaltă parte a orizontului, pălind puţin câte puţin până când se scufundă în apele oceanului nesfârşit şi-i lasă soarelui prilejul să stăpânească bolta. Dar e şi mai frumos să urmăreşti toate astea din largul mării, fără să vezi pământul, de pe puntea unui iaht de vreo nouă metri lungime, în timp ce-ţi întinzi gâtul şi braţele, obosit, dar împlinit, însfârşit-fericit, după o noapte de muncă pe care ai aşteptat-o prea multă vreme.

În scurt timp aveam să mă urc în micuţa mea barcă, ancorată acum în urmă, aveam să desfac parâmele şi să mă îndrept înspre locul în care dispăruse luna, cu motorul torcând somnoros spre casă şi spre o viaţă nou-nouţă de bărbat care-n curând avea să se-nsoare. Iar *Egreta,* iahtul de opt metri şi ceva pe care-l împrumutasem, avea să se îndrepte în direcţie opusă, spre Bimini, în Curentul Golfului, curentul fără fund care străbate oceanul în apropiere de Miami, foarte convenabil pentru mine. *Egreta* nu avea să ajungă în Bimini, nu avea nici măcar să reuşească să treacă de Curentul Golfului. Cu mult timp înainte să apuc eu să adorm în modestul meu pătuc, motoarele vasului o să cedeze, inundate de apă, după care ambarcaţiunea se va umple de apă la rândul ei, unduindu-se neputincioasă peste valuri până când într-un final se va scufunda, ajungând în adâncimile limpezi ale curentului.

Şi poate că undeva jos, mult sub suprafaţa apei, se va propti pe fund printre pietre, peşti uriaşi şi alte nave scufundate, şi era de-a dreptul încântător să te gândeşti că undeva în apropiere se afla un colet împachetat frumos, plutind uşor dus de curenţi, în timp ce crabii îl ronţăiau până la os. Folosisem patru ancore pe Reiker, după ce-mpachetasem bucăţile în frânghii şi lanţuri, iar pachetul curat şi

aranjat, din care nu curgea pic de sânge şi-n care se aflau două cizme de cowboy roşii îngrozitoare se scufundase foarte repede, totul în afară de o mică picătură de sânge care s-a uscat foarte iute pe o lamelă de sticlă pe care o păstram în buzunar. Lamela avea să ajungă în cutia de pe raftul meu, chiar lângă cea a lui MacGregor, iar Reiker avea să le ţină de foame crabilor, în vreme ce viaţa urma să-şi reia în sfârşit cursul normal – când te doboară, când te ridică.

Şi peste câţiva ani aveam să-l iau cu mine pe Cody şi să-i arăt toate minunăţiile care ţi se dezvăluie într-o Noapte a Tăişului. Deocamdată era mult prea tânăr, dar avea să-nceapă de mic, să înveţe ce-nseamnă să ticluieşti un plan bun şi avea să crească pas cu pas. Harry mă învăţase asta, iar acum aveam să-i predau mai departe cunoştinţele lui Cody. Şi într-o bună zi, călcându-mi probabil pe urme, avea să ajungă un nou Răzbunător Întunecat, ducând mai departe planul lui Harry împotriva unei noi generaţii de monştri. Cum spuneam, viaţa merge mai departe.

Am oftat, fericit, mulţumit, pregătit pentru tot ce avea să vină. Atât de frumos. Luna dispăruse de tot între timp, iar soarele începea să alunge răcoarea dimineţii cu căldura lui. Era timpul să mă întorc acasă.

M-am urcat în barca mea, am pornit motorul şi am desprins parâma care mă lega de *Egreta.* Am cârmit şi am urmat luna înapoi spre casă şi spre pat.

Mulţumiri

Nimic nu ar fi fost în vreun fel cu putinţă fără Hillary.

Mi-aş dori de asemenea să le mulţumesc lui Julio, familiei Broccoli, lui Deacon şi Einstein şi, ca-ntotdeauna, lui Bear, Pook şi Tinky.

În plus, le sunt îndatorat lui Jason Kaufman pentru înţeleapta şi ferma sa mână călăuzitoare, şi lui Nick Ellison, care a făcut din plin diferenţa.

Viața e grea pentru Dexter Morgan. Nu e ușor să fii singurul criminal în serie din lume cu principii morale, mai ales dacă lucrezi pentru poliția din Miami. Ca să evite suspiciunile, Dexter e nevoit să se ascundă sub masca normalității: își petrece timpul cu iubita lui, Rita, și copiii acesteia, transformându-se treptat într-un ucigaș domesticit.

Dar când un psihopat mai periculos decât el începe să facă victime în Miami – lăsându-l până și pe Dexter înmărmurit – și când însăși sora lui este implicată în caz, Dexter e nevoit să iasă din ascunzătoare și să vâneze monstrul. Asta dacă nu cumva ajunge să fie el cel vânat...

„Un roman întunecat și complex. Povestea pe care ne-o prezintă Lindsay este îndrăzneață și, în mod neașteptat, plină de umor."

USA Today

„O operă de artă macabră."

The Miami Herald

„Morbid de amuzant."

The New York Times Book Review

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-8673-31-8